

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๖๕/๒๕๕๗

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๗/๒๕๕๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๕ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

ระหว่าง

บริษัท นิคมอุตสาหกรรมเอเชีย จำกัด

ผู้ฟ้องคดี

สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
(สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม เดิม) ที่ ๑

นายอภิชัย ชวเจริญพันธ์ ที่ ๒

นางสมจินต์ พิลังก ที่ ๓

นายสมชาย พรชัยวิวัฒน์ ที่ ๔

นางสมร มุตตามระ ที่ ๕

นางเครือพันธ์ ไบตระกูล ที่ ๖

นายดำรงค์ เครือไพบูลย์กุล ที่ ๗

นางสาวจตุพร บุตรชารี ที่ ๘

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ที่ ๙

ผู้ถูกฟ้องคดี

/เรื่อง...

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

โดยที่ได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ และพระราชกฤษฎีกาแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๕ กำหนดให้โอนบรรดากิจการ อำนาจหน้าที่ ทรัพย์สิน งบประมาณ หนี้ สิทธิ ภาระผูกพัน ข้าราชการ ลูกจ้าง และอัตรากำลังของส่วนราชการตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาเป็นของส่วนราชการตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ และบรรดาอำนาจหน้าที่ในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศหรือคำสั่งใดของส่วนราชการหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของส่วนราชการที่โอนมาหรือของรัฐมนตรีเจ้าสังกัด และผู้ดำรงตำแหน่งหรือผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของส่วนราชการที่โอนมาดังกล่าว มาเป็นอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการที่รับโอน หรือของรัฐมนตรีเจ้าสังกัด และผู้ดำรงตำแหน่งหรือผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการที่รับโอนดังกล่าว แล้วแต่กรณี อีกทั้งกำหนดให้แก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่และเจตนารมณ์ของกฎหมาย โดยการเปลี่ยนชื่อส่วนราชการ รัฐมนตรี ผู้ดำรงตำแหน่งหรือผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการให้ตรงกับการโอนอำนาจหน้าที่ และเพิ่มผู้แทนส่วนราชการในคณะกรรมการให้ตรงตามภารกิจที่มีการตัดโอนจากส่วนราชการเดิมมาเป็นของส่วนราชการใหม่ รวมทั้งตัดส่วนราชการเดิมที่มีการยุบเลิกแล้ว ทำให้กิจการหรืออำนาจหน้าที่ของสำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมในส่วนที่เกี่ยวกับคดีนี้โอนมาเป็นของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จึงถือว่า สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เดิม และถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลาย

ที่ระบุหรืออ้างถึงสำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมดังกล่าวระบุหรืออ้างถึงสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๕๗๕/๒๕๔๕ หมายเลขแดงที่ ๑๐๖๘/๒๕๔๗ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีซื้อที่ดินประมาณ ๒,๕๓๓ ไร่ ที่ตั้งอยู่ในท้องที่ตำบลบ้านฉาง อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง เพื่อทำโครงการจัดสรรและขายให้แก่ผู้ประกอบการในรูปแบบนิคมอุตสาหกรรมตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งในการดำเนินโครงการดังกล่าวผู้ฟ้องคดีจะต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้พิจารณาและมีมติในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๔๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๔๓ เห็นชอบให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ร่วมดำเนินงานกับผู้ฟ้องคดี ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ทำสัญญาร่วมดำเนินงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ดำเนินการให้พื้นที่ของผู้ฟ้องคดีเป็นนิคมอุตสาหกรรมตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ซึ่งการดำเนินการจัดสรรที่ดินเพื่อให้เป็นนิคมอุตสาหกรรม ผู้ฟ้องคดีจะต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) จึงมอบหมายให้ บริษัทคอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด (COT) ซึ่งเป็นบริษัทที่ได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ชำนาญการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมเป็นผู้ศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย (เดิมชื่อ โครงการเขตอุตสาหกรรมเอเชีย อินดัสเตรียลพาร์ค) ของผู้ฟ้องคดี ในระหว่างการรวบรวมข้อมูลเพื่อจัดทำ EIA ของโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชียนั้น จังหวัดระยองขอให้กรมการผังเมืองพิจารณาปรับปรุงการกำหนดประเภทที่ดินและข้อกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินในบริเวณโครงการของผู้ฟ้องคดี ตามข้อสรุปของตัวแทนประชาชนบ้านฉางและตัวแทนของผู้ฟ้องคดี ในการนี้กรมการผังเมืองได้เชิญกรมโรงงานอุตสาหกรรมและกรมควบคุมมลพิษมาประชุมหารือและได้ข้อสรุปเกี่ยวกับประเภทโรงงานอุตสาหกรรมและคลังสินค้า โดยได้จัดทำร่างข้อกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินบริเวณโครงการของผู้ฟ้องคดีในเขตผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชนจังหวัดระยอง

/กรมการ...

กรมการผังเมืองจึงได้แจ้งให้จังหวัดระยองทราบ และกรมการผังเมืองจะได้เสนอต่อคณะกรรมการผังเมืองพิจารณาตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไป ต่อมา บริษัท COT ได้นำร่างข้อกำหนดดังกล่าวซึ่งยังไม่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการผังเมืองไปเสนอเป็นมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมในหมวดการระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วม โดยกำหนดให้มีระยะถอยร่นจากแนวคลองสอง (คลองน้ำตก) ไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร และระยะถอยร่นจากคลองบางกระพูนไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตร และกำหนดให้ผู้พักอาศัยปลูกต้นไม้ขนาดใหญ่ นอกจากนี้ ยังเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดี โดยห้ามนำไปจัดสรรและขายให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ทักท้วงแล้วว่า มาตรการนี้ไม่เกี่ยวกับการระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วม และเป็น การจำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน จะกำหนดต้องมีกฎหมายรองรับเช่นเดียวกับพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. ๒๕๑๘ แต่บริษัท COT เห็นว่าหากแก้ไขจะทำให้การพิจารณาล่าช้าอาจทำให้ต้องทบทวนประเด็นอื่นอีก จึงแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขหลังจากที่คณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณาผลกระทบสิ่งแวดล้อมพิจารณาเห็นชอบ EIA แล้ว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งผลการพิจารณา EIA ของโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชียต่อผู้ฟ้องคดีว่า คณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณาผลกระทบสิ่งแวดล้อมมีมติเห็นชอบในรายงานการวิเคราะห์ดังกล่าว โดยกำหนดมาตรการลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมให้ผู้ฟ้องคดีต้องยึดถือปฏิบัติ และเมื่อผู้ฟ้องคดีทราบว่าร่างกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชนจังหวัดระยอง ได้ผ่านการตรวจพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (สคก.) แล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงขอแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมให้ถูกต้องตามร่างกฎกระทรวงดังกล่าว กล่าวคือ ในตารางที่ ๕.๒ - ๒ ข้อที่ ๔.๓ เรื่อง การระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วม ที่กำหนดให้พื้นที่ริมคลองสองและคลองบางกระพูนตลอดสองฝั่งโครงการจะไม่นำมาจัดสรรและขายให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรม แต่โครงการจะปลูกต้นไม้ขนาดใหญ่ โดยมีระยะถอยร่นจากแนวคลองสองไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร และระยะถอยร่นจากคลองบางกระพูนไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตร นั้น มิใช่เป็นมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับการระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วม ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยกเลิกมาตรการดังกล่าวหรือแก้ไขระยะถอยร่นให้สอดคล้องกับร่างกฎกระทรวงดังกล่าว และยกเลิกเงื่อนไขการขายให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรม เนื่องจากเป็นการจำกัดสิทธิ

/ของประชาชน...

ของประชาชนซึ่งกฎหมายมิได้ให้อำนาจไว้ นอกจากการขอแก้ไขข้อความดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าในตารางที่ ๕.๒ - ๒ ข้อ ๕.๓ เรื่อง สุนทรียภาพ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนดให้ บริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมเอเชียเป็นพื้นที่ส่วนกลางนั้น เป็นปัญหาในทางปฏิบัติของผู้ฟ้องคดีในการที่จะต้องไปขออนุญาตจัดสรรที่ดินต่อคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ กล่าวคือ การจัดให้มีพื้นที่สีเขียวเพื่อสุนทรียภาพตามมาตรการนี้ มิใช่การบริการหรือสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่จะต้องจัดให้มีตามข้อ ๗ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งถูกห้ามนำไปใช้เป็นหลักประกันหนี้หรือก่อให้เกิดภาระผูกพันตามข้อ ๘.๑ ของประกาศคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ที่ ๑/๒๕๓๙ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๓๙ เพียงแต่จะต้องมีตามข้อ ๕ ของกฎกระทรวงดังกล่าวเท่านั้น อีกทั้งพื้นที่ดังกล่าวก็มีใช้ระบบสาธารณูปโภคหรือบริการสาธารณะตามกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรที่ดิน จึงเห็นสมควรตัดคำว่า พื้นที่ส่วนกลาง ออก ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าในชั้นการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่ยอมให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงประกอบการพิจารณา ทำให้ประเด็นการพิจารณาดำเนินไป โดยผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขข้อความให้ถูกต้องตามข้อเท็จจริง เนื่องจากข้อมูลที่บริษัท COT เสนอมาตรการในครั้งแรกเกี่ยวกับระยะถอยร่น เป็นร่างข้อกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดิน ซึ่งคณะกรรมการผังเมืองยังพิจารณาไม่แล้วเสร็จ เมื่อคณะกรรมการผังเมืองพิจารณาแล้วเสร็จและผ่านการตรวจพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาแล้ว จึงเห็นควรแก้ไข แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณาเป็นประเด็นการเปลี่ยนแปลงมาตรการซึ่งมิใช่ประเด็นที่ขอให้พิจารณาและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่ได้พิจารณาประเด็นเรื่องพื้นที่ส่วนกลางที่ขอตัดออกเลย แต่มีมติไม่เห็นชอบกับการขอเปลี่ยนแปลงมาตรการดังกล่าว และให้ยึดถือปฏิบัติตามมาตรการในปัจจุบันต่อไป และแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ในฐานะเป็นผู้อนุญาตตามกฎหมายนำมาตรการใน EIA ไปกำหนดเป็นเงื่อนไขสำหรับการอนุญาตด้วย ในการพิจารณาโครงการของผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจตามกฎหมายในการพิจารณาสั่งอนุญาตมีขั้นตอนการพิจารณาอนุญาตอยู่ ๒ ระดับ คือ การพิจารณาอนุมัติผังแม่บท ซึ่งเป็นการพิจารณาภาพรวมของการจัดพื้นที่ทั้งโครงการว่าได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความใน

/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ และกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง ฯลฯ หรือไม่ และการพิจารณาอนุมัติผังจัดสรรที่ดินเป็นการพิจารณารายละเอียดเกี่ยวกับการแบ่งแปลง การจัดให้มีการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อให้บริการแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม พื้นที่ชาย พื้นที่สีเขียว ฯลฯ ซึ่งอาจดำเนินการจัดสรรทั้งโครงการหรือแบ่งการพัฒนาและจัดสรรเป็นส่วนๆ ก็ได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับอนุมัติผังแม่บทโครงการจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ แล้ว ผู้ฟ้องคดีได้ขออนุญาตทำการจัดสรรที่ดินโดยเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาการขอจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมพิจารณาเห็นว่า พื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ ถึงแปลง ข ๒ EIA กำหนดว่าเป็นพื้นที่ส่วนกลาง จึงต้องห้ามนำมาเป็นพื้นที่จำหน่าย จึงไม่อนุญาตให้นำพื้นที่ส่วนนี้ไปเป็นพื้นที่จำหน่ายและเสนอให้คณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ พิจารณาอนุมัติตามความเห็นของคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ พิจารณาอนุญาตตามเสนอ ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขอให้มีการทบทวนแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ยกเลิกมาตรการที่กำหนดขึ้นโดยไม่มีอำนาจตามกฎหมายในการจำกัดสิทธิของเจ้าของที่ดิน อีกทั้งยังไม่ใช้มาตรการที่เกี่ยวข้องกับการระบายน้ำหรือการป้องกันน้ำท่วม และแก้ไขระยะถอยร่นให้สอดคล้องกับร่างกฎกระทรวงที่ผ่านการตรวจพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาแล้ว และขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เสนอคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ พิจารณาให้ความหมายของคำว่า พื้นที่ส่วนกลาง เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีและผู้ร่วมดำเนินงานอื่นได้ถือปฏิบัติต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ พิจารณาแล้วได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีจัดทำรายงานเพิ่มเติม โดยให้เหตุผลประกอบการขอเปลี่ยนแปลงระยะถอยร่นแล้วเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เพื่อพิจารณาในเบื้องต้นก่อน หากเห็นว่ามีเหตุผลเพียงพอจะได้นำเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ต่อไป ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการจำกัดการใช้ประโยชน์ในพื้นที่เป็นการจำกัดสิทธิ ซึ่งกฎหมายว่าด้วยการผังเมืองให้อำนาจไว้จึงสามารถดำเนินการได้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย นอกจากนี้ ขอบเขตแห่งการจำกัดสิทธิดังกล่าวก็ได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงขอแก้ไขระยะถอยร่นพื้นที่แนวกันชนสีเขียวตามแนวคลองสองจากเดิมไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร เป็นไม่น้อยกว่า ๕๐ เมตร ซึ่งร่างกฎกระทรวงให้ใช้ผังเมืองรวมดังกล่าวได้ผ่านการตรวจพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกาแล้ว จึงไม่มีความจำเป็นที่จะให้วิศวกรที่ปรึกษาจัดทำรายงานเพิ่มเติมอีก

/และกรณี...

และกรณีขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ตัดคำว่า พื้นที่ส่วนกลาง ในตารางที่ ๕.๒ - ๒ ข้อ ๕.๓ เรื่อง สุนทรียภาพออก นั้น ผู้ฟ้องคดีได้ให้ข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ว่าบริษัท COT ได้เขียนข้อความว่า โดยบริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมที่เป็นพื้นที่ส่วนกลาง ทางบริษัทไม่ทราบว่าคุณข้อความนี้ไม่ได้มีความหมายหรือมีผลตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง จึงมีปัญหาในทางปฏิบัติในด้านการพัฒนาให้เป็นไปตามผังแม่บท เพราะตามข้อเท็จจริงบริเวณพื้นที่ดังกล่าวไม่ได้เป็นพื้นที่สาธารณูปโภคหรือเป็นบริการสาธารณะ เช่น ถนน รางระบายน้ำฝน ฯลฯ แต่มีไว้เพื่อแสดงขอบเขตของนิคมอุตสาหกรรมหรือโรงงาน ซึ่งทรัพย์สินส่วนนี้ เป็นทรัพย์สินส่วนบุคคลของผู้ประกอบการแต่ละราย ซึ่งผู้ประกอบการรายอื่นๆ จะมาเกี่ยวข้องหรือใช้สอยทรัพย์สินเหล่านี้ด้วยไม่ได้และเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินส่วนนี้จะต้องเป็นผู้รับภาระในด้านการลงทุนและบำรุงรักษาแนวกันชนภายใต้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งยังเป็นประโยชน์ในด้านสุนทรียภาพและด้านรักษาความปลอดภัยของผู้ประกอบการอีกส่วนหนึ่งด้วย และเพื่อให้ผู้ที่ประสงค์จะเข้ามาลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมเอเซียทราบก่อนที่จะทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินผู้ฟ้องคดีได้ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ กำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อให้สอดคล้องกับมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมฯ ซึ่งถือว่าเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคแล้ว สำหรับพื้นที่ที่เป็นระบบถนน รางระบายน้ำ ระบบระบายน้ำทิ้ง และระบบกำจัดขยะ ฯลฯ ซึ่งเป็นทรัพย์สินส่วนกลาง เป็นทรัพย์สินที่มีไว้เพื่อใช้หรือใช้ประโยชน์ร่วมกันสำหรับผู้ประกอบการ ผู้ฟ้องคดีจะจดทะเบียนการทรัพย์สินและสามยทรัพย์สิน โดยยินยอมให้ที่ดินทุกแปลงที่เป็นทรัพย์สินส่วนกลาง ดังกล่าวข้างต้นตกเป็นภาระจำยอมให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมทุกราย นอกจากนั้นผู้ฟ้องคดีได้ให้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมประกอบการพิจารณาอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามมาตรการที่กำหนดให้ปลูกต้นไม้ในพื้นที่สีเขียวเรียบร้อยแล้วทั้งโครงการตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๔ ซึ่งในขณะที่ฟ้องต้นไม่มีอายุกว่า ๗ เดือนแล้ว สำหรับข้อความที่ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขโดยตัดข้อความ โครงการจะไม่นำมาจัดสรรและขายให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และพื้นที่ส่วนกลาง ออกนั้น ผู้ฟ้องคดีจะดำเนินการโดยใช้มาตรการทางกฎหมาย เพื่อจำกัดสิทธิของผู้รับโอนกรรมสิทธิ์ในพื้นที่สีเขียวจากผู้ฟ้องคดีให้ใช้ประโยชน์ในพื้นที่ได้เฉพาะในลักษณะที่เป็นพื้นที่สีเขียวเท่านั้น จะก่อสร้างอาคารโรงงานใดๆ ไม่ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เสนอเรื่องการขออุทธรณ์ในการทบทวนแก้ไขข้อความในมาตรการ

/ป้องกัน...

ป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชียต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มิได้เชิญให้ผู้ฟ้องคดีเข้าชี้แจงหรือให้รายละเอียดแต่อย่างใด นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ยังเห็นว่าประเด็นเหตุผลที่ผู้ฟ้องคดีเสนอนั้นเป็นข้อมูลเดิมที่เคยเสนอมาให้พิจารณาแล้วเห็นควรยื่นยันมติเดิม โดยให้ข้อเสนอแนะว่าควรแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบเหตุผลที่ไม่ให้แก้ไขข้อความในมาตรการด้วย จึงมีมติไม่เห็นชอบกับการขออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ โดยผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เป็นการพิจารณาที่ไม่ตรงประเด็นที่ขออุทธรณ์ ซึ่งถือว่าเป็นการบิดเบือนประเด็นที่เสนอให้พิจารณา กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีเสนอให้แก้ไขหรือตัดข้อความในตารางที่ ๕.๒ - ๒ หัวข้อ ๔.๓ เรื่อง การระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วมด้วย ๒ เหตุผลคือ หากจะแก้ไขข้อความก็ด้วยเหตุผลตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏในร่างกฎกระทรวงที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการผังเมืองและสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ตรวจพิจารณาร่างกฎกระทรวงแล้ว หรือหากจะตัดก็ด้วยเหตุผลที่มีมาตรการเกี่ยวกับการระบายน้ำหรือการป้องกันน้ำท่วม เพราะมีมาตรการในตารางที่ ๕.๒ - ๒ หัวข้อ ๕.๓ รองรับอยู่แล้ว ทั้งนี้ เพราะความผิดพลาดของบริษัท COT ที่ขาดความรอบคอบในการเขียนและตรวจรายงาน สำหรับข้อมูลที่เป็นเอกสารที่เสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ประกอบการพิจารณานั้น มิใช่เป็นข้อมูลเดิมที่เคยเสนอมาให้พิจารณาแล้ว แต่เป็นข้อเท็จจริงที่ผู้ฟ้องคดีได้เสนอขึ้นประกอบการพิจารณาใหม่ เพราะในการขอทบทวนการขอแก้ไขครั้งแรก ผู้ฟ้องคดีมิได้ยกข้อเท็จจริงซึ่งเป็นความบกพร่องของผู้จัดทำ EIA ที่ทำ EIA ผิดพลาดขาดความรอบคอบในการเขียนและการตรวจรายงาน เพราะข้อความนี้ไม่ได้เป็นมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการระบายน้ำหรือการป้องกันน้ำท่วมเลย โดยข้อความนี้บริษัท COT ได้ไปคัดลอกมาจากข้อกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดิน ฯ ในมาตรการเกี่ยวกับระยะถอยร่นแนวการปลูกสร้างอาคารและการห้ามก่อสร้างอาคาร ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ก็บกพร่องมิได้มีการพิจารณาในประเด็นนี้ โดยมีเจตนาปกปิดความบกพร่องของตนเอง ซึ่งเป็นการบิดเบือนประเด็นว่าเป็นข้อมูลเดิมที่ได้พิจารณาไปแล้ว และผู้ฟ้องคดีขอให้พิจารณายกเลิกข้อความ ที่เป็นพื้นที่ส่วนกลาง ออกจากตารางที่ ๕.๒ - ๒ หัวข้อ ๕.๓ ตามเหตุผลที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่ก็มีได้รับการพิจารณาโดยไปยก

/เหตุผล...

เหตุผลเกี่ยวกับความเหมาะสมของที่ตั้งกลุ่มโรงงานอุตสาหกรรมเป้าหมายหลักและระยะห่างจากชุมชน เพื่อประโยชน์ด้านป้องกันอันตรายมาพิจารณาและมีมติไม่เห็นชอบ ทั้งๆ ที่เหตุผลที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ยกขึ้นมาพิจารณานั้น เป็นเรื่องที่คณะกรรมการผังเมืองได้พิจารณาอย่างรอบคอบแล้วเห็นว่าเหมาะสม จึงได้ออกมาเป็นร่างกฎกระทรวง นอกจากนี้ การพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ก็พิจารณาข้อเท็จจริงไปโดยเข้าใจผิดมาโดยตลอดว่า พื้นที่สีเขียวและแนวกันชนของโครงการประกอบด้วย รางระบายน้ำ พื้นที่ปลูกต้นไม้แนวคันถนนและท่อรวบรวมน้ำเสีย เป็นสาธารณูปโภคและสาธารณูปการของโครงการ เพื่อป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งความจริงมิได้เป็นเช่นนั้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้แยกสาธารณูปโภคตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานของผู้ประกอบอุตสาหกรรมไว้ต่างหากจากพื้นที่สีเขียว อันเป็นแนวกันชนของโครงการตามผังแม่บท (Master Plan) และแผนผังการจัดสรรที่ดินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้พิจารณาอนุมัติแล้ว ทั้งนี้ ตามข้อ ๕ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ในการพิจารณาก็ควรพิจารณาเป็น ๒ ประเด็น คือ ส่วนที่เป็นสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกนั้น กฎกระทรวงดังกล่าวข้างต้น และประกาศคณะกรรมการ กนอ. ที่ ๑/๒๕๓๙ เรื่อง หลักเกณฑ์การร่วมดำเนินงานฯ ข้อ ๘.๑ กำหนดเป็นเงื่อนไขว่า จะนำไปใช้เป็นหลักประกันหนี้หรือก่อให้เกิดภาระผูกพันไม่ได้เป็นอันขาด ซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กำหนดให้เจ้าของทรัพย์สินเท่านั้นที่จะนำทรัพย์สินของตนไปก่อให้เกิดภาระผูกพันหรือนำไปเป็นหลักประกันหนี้ได้ ดังนั้น ย่อมหมายถึงกรรมสิทธิ์ในระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกจะต้องเป็นของผู้ฟ้องคดีจึงไม่สามารถโอนให้แก่ใครได้ และส่วนที่เป็นพื้นที่สีเขียวนั้น ร่างกฎกระทรวงฉบับดังกล่าวกำหนดไว้เพียงต้องจัดให้มี แต่มิได้ห้ามการโอนกรรมสิทธิ์เช่นเดียวกับสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวก ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีมีมาตรการทางกฎหมายรองรับเพื่อให้พื้นที่สีเขียวคงความเป็นพื้นที่สีเขียวอยู่ตลอดไป จึงเป็นเรื่องที่สามารถพิจารณาอนุมัติได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีคำว่าพื้นที่ส่วนกลางอยู่ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ก็ได้พิจารณาข้อเท็จจริงที่เสนอให้พิจารณากลับปิดเป็นประเด็นและกำหนดเป็นมาตรการใหม่เกี่ยวกับพื้นที่ส่วนกลาง คือ กำหนดให้โครงการไม่นำมาจัดสรรและขายให้โรงงาน ซึ่งในมาตรการตามตารางที่ ๕.๒ - ๒

หัวข้อ ๕.๓ ไม่มี และบริษัท COT ก็ไม่เคยเสนอไว้ใน EIA อันเป็นการกระทำนอกเหนืออำนาจหน้าที่ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีอยู่ตามกฎหมาย ทำให้มติของคณะกรรมการผู้ชำนาญการฯ ในการประชุมครั้งที่ ๑๕/๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และจากมติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ในการอนุญาตสั่งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการตามมติดังกล่าวโดยเคร่งครัดนั้น เมื่อนำมาเทียบเคียงกับมติคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เรื่อง แผนปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมจากนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๔๑ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๑ ที่มีมติเห็นชอบในหลักการกับแผนปฏิบัติการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อมจากนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดตามความเห็นของคณะกรรมการประสานการจัดการสิ่งแวดล้อมและอุตสาหกรรม โดยมอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามแผนปฏิบัติการฯ ตามระยะเวลาที่กำหนดและรายงานผลให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติทราบทุก ๖ เดือน ทั้งนี้ให้กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม พิจารณาปรับปรุงแผนปฏิบัติการฯ ให้เป็นไปตามความเห็นของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติในข้อ ๓ ที่ว่า ให้กันพื้นที่ว่างระหว่างแนวเขตนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดกับชุมชนโดยรอบเป็นพื้นที่สีเขียว โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ดำเนินการปลูกต้นไม้เป็นแนวกันชนโดยรอบนิคมอุตสาหกรรมฯ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เป็นหน่วยงานผู้รับผิดชอบ ซึ่งเป็นมาตรการเช่นเดียวกับโครงการของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ มิได้ดำเนินการตามมาตรการดังกล่าวเอง อีกทั้งยังได้นำพื้นที่ว่างตามแนวเขตนิคมอุตสาหกรรมฯ ไปให้เช่า และกำหนดให้ผู้เช่าต้องกันพื้นที่บริเวณรอบพื้นที่ไว้เป็นแนวกันชน กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้นำไปหาประโยชน์โดยการให้บริษัท คาทูน นาที เซมบ์คอร์ป จำกัด เช่า พร้อมทั้งมอบให้บริษัทดังกล่าวเป็นผู้ดูแลปลูกต้นไม้เป็นแนวกันชนเหมือนเดิม ซึ่งหากพื้นที่บริเวณนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด สามารถขายได้โดยมิต้องห้ามตามมติคณะรัฐมนตรีแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ก็คงจะขายและโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมรับภาระในด้านการลงทุนและบำรุงรักษาแนวกันชนนี้ด้วยเช่นกัน ซึ่งเป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ที่จะดำเนินการได้ตามกฎหมายอยู่แล้ว แต่กรณีของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้พิจารณาโดยมีข้อจำกัดสิทธิห้ามมิให้ขาย

ทั้งที่เป็นเรื่องในลักษณะเดียวกัน ซึ่งถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เลือกปฏิบัติโดยได้กระทำการที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญได้รับรองไว้ แม้หน่วยงานของรัฐจะมีอำนาจตามกฎหมายที่จะกระทำการดังกล่าวได้ แต่หากหน่วยงานของรัฐละเลยไม่คำนึงถึงความเสียหายที่จะเกิดขึ้นแก่สิทธิและเสรีภาพของประชาชนแล้ว ปัญหาข้อพิพาทระหว่างรัฐกับเอกชนก็จะเกิดขึ้นเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดีนี้ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งเก้าดังกล่าวทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องได้รับความเสียหาย เนื่องจากไม่สามารถนำพื้นที่แนวกันชนซึ่งไม่เป็นระบบสาธารณูปโภคส่วนกลางไปจัดสรรและขายให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้ ซึ่งมีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ ๑๗๖ ไร่ ๑ งาน ๘๙ ^๔/_{๑๐} ตารางวา ราคาไร่ละ ๑,๗๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๐๘,๘๒๘,๖๒๕ บาท ในชั้นนี้ผู้ฟ้องคดีได้ทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินดังกล่าวกับบริษัท เอเชีย ซิลิโคนส์ โมโนเมอร์ จำกัด แล้ว จำนวน ๒ ไร่ ๒ งาน ๔๔ ^๔/_{๑๐} ตารางวา ในราคาไร่ละ ๑,๗๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๔,๕๗๑,๐๐๐ บาท แต่ไม่สามารถโอนที่ดินให้แก่ผู้ซื้อได้

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ยกเลิกมาตรการตามตารางที่ ๕.๒ - ๒ หัวข้อ ๔.๓ คือ พื้นที่ริมคลองสองและคลองบางกระพูนตลอดสองฝั่งโครงการ จะไม่นำมาจัดสรรและขายให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยมีระยะถอยร่นจากคลองสองไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร และระยะถอยร่นจากคลองบางกระพูนไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตร

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ตัดคำว่า ที่เป็นพื้นที่ส่วนกลางในตารางที่ ๕.๒ - ๒ หัวข้อ ๕.๓ ออก

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ปรับปรุงแนวกันชนด้านทิศตะวันตกในถ้อยคำตามตารางที่ ๕.๒ - ๒ หัวข้อ ๕.๓ บริเวณริมคลองน้ำตก (คลองสอง) ให้เป็นไปตามร่างกฎกระทรวงฯ ข้อ ๑๐ วรรคสอง

๔. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งเก้าร่วมกันชดเชยค่าเสียหายที่เกิดขึ้นเป็นเงินจำนวน ๔,๕๗๑,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีเดิมชื่อ บริษัท เอเชีย อินดัสเตรียลพาร์ค (มาบตาพุด) จำกัด ได้มอบหมายให้บริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด (COT) ดำเนินการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการ

นิคมอุตสาหกรรมเอเชีย และมอบอำนาจให้ยื่นรายงานดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยได้ยื่นรายงานเมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๔๒ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่ายังมีรายละเอียดข้อมูลไม่ครบถ้วนชัดเจน จึงขอให้ผู้ฟ้องคดีเสนอข้อมูลเพิ่มเติมประกอบรายงานดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีได้เสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการดังกล่าวเพิ่มเติมให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาเมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ วันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๓ วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๔๓ และวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๔ ตามลำดับ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบว่า ผู้ฟ้องคดีได้ลงนามในสัญญาร่วมดำเนินงานโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชียกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ แล้วเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๔ ทั้งนี้ ได้ปรับปรุงแก้ไขรายงานชี้แจงเพิ่มเติมให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และขอส่งรายงานดังกล่าวมาเพื่อประกอบการพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ที่ อก ๐๘๐๗.๒/๖๘๙ ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ส่งรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย (ฉบับชี้แจงเพิ่มเติม) ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณา ตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ที่ อก ๐๘๐๗.๒/๑๑๗/๓ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๔ ซึ่งในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย (ฉบับชี้แจงเพิ่มเติม) นี้ ในตารางที่ ๕.๒ - ๒ ข้อ ๔.๓ เรื่อง การระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วม ได้กำหนดมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ดังนี้ (๑) โครงการต้องตรวจสอบ ซ่อมแซมและบำรุงรักษาท่อหรือรางระบายน้ำฝนจากทุกส่วนของพื้นที่โครงการให้สามารถระบายน้ำได้ตามที่ออกแบบไว้อย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง (๒) พื้นที่ริมคลองสองและคลองบางกระพูนตลอดสองฝั่ง โครงการจะไม่นำมาจัดสรรและขายให้กับโรงงาน แต่โครงการจะปลูกต้นไม้ขนาดใหญ่ โดยมีระยะถอยร่นจากแนว (๓) โครงการต้องทำความสะอาดลอกตะกอนในรางหรือท่อระบายน้ำฝนในพื้นที่โครงการอย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง และสำหรับในตารางที่ ๕.๒ - ๒ ข้อ ๕.๓ เรื่อง คุณภาพน้ำ นั้น ได้กำหนดมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ดังนี้ (๑) กำหนดให้ทุกโรงงานมี Green area ในพื้นที่โรงงานอย่างน้อยร้อยละ ๕ ของพื้นที่โรงงาน (๒) โครงการต้องจัดให้มี Green area ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ ของพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมทั้งหมด โดยบริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมที่เป็นพื้นที่ส่วนกลาง โครงการต้องจัดให้มี Buffer Zone โดยปลูกต้นไม้ยืนต้นเป็นแนว - แถว สลับพื้นปลา ๓ ชั้น เป็น Buffer Zone กว้างอย่างน้อย

๑๐ เมตร โดยมีรายละเอียดในแต่ละด้านดังนี้ (๒.๑) แนวกันชนด้านทิศใต้ บริเวณติดกับทางรถไฟสายตัดหีบ – มาบตาพุด มีความกว้างประมาณ ๗๐ เมตร (๒.๒) แนวกันชนด้านทิศเหนือ จัดให้มีพื้นที่แนวกันชนกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐ เมตร (๒.๓) แนวกันชนด้านทิศตะวันตกของโครงการริมคลองสอง จัดทำเป็นรูปแบบผสมผสานระหว่างสวนป่าและสวนสาธารณะ มีความกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร (๒.๔) แนวกันชนทางด้านทิศตะวันออก ซึ่งมีพื้นที่ติดคลองบางกระพูน กำหนดให้มีพื้นที่สีเขียวเป็นแนวกันชนจากริมคลองบางกระพูนไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตร (๒.๕) แนวกันชนบริเวณคลองสามตลอดทั้งสองฝั่ง กำหนดให้มีพื้นที่สีเขียวเป็นแนวกันชนไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร และ (๓) จัดให้มีพื้นที่สีเขียวทันทีที่เริ่มพัฒนาโครงการและไม่เปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ของพื้นที่สีเขียวตลอดไป ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๔ ได้พิจารณารายงานดังกล่าวแล้วมีมติเห็นชอบ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งมติเห็นชอบรายงาสดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ทราบ ตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ วว ๐๘๐๔/๕๔๓๓ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๔ สำหรับการพิจารณารายงานผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เป็นการพิจารณาข้อเท็จจริงจากรายงานผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ผู้ฟ้องคดีเสนอให้พิจารณาและในรายงานผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าวได้ระบุข้อความชัดเจนไว้ในตารางที่ ๕.๒ – ๒ ข้อ ๔.๓ เรื่อง การระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วมว่าโครงการมีมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยการกำหนดให้พื้นที่ริมคลองสองและคลองบางกระพูนตลอดสองฝั่งโครงการจะไม่นำมาจัดสรรและขายให้กับโรงงาน แต่โครงการจะปลูกต้นไม้ขนาดใหญ่โดยมีระยะถอยร่นจากแนวคลองไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร และระยะถอยร่นจากแนวคลองบางกระพูนไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตร และในตารางที่ ๕.๒ – ๒ ข้อ ๕.๓ เรื่อง คุณภาพ โครงการได้กำหนดมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมว่า โครงการฯ ต้องจัดให้มี Green area ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ ของพื้นที่นิคมฯ ทั้งหมด โดยบริเวณริมรั้วนิคมฯ ที่เป็นพื้นที่ส่วนกลางต้องจัดให้มี Buffer Zone โดยปลูกต้นไม้ยืนต้นเป็นแนว – แถวสลับฟันปลา ๓ ชั้น เป็น Buffer Zone กว้างอย่างน้อย ๑๐ เมตร จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้พิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าวโดยชอบ ดังนั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จึงเป็นมติที่ชอบด้วยกฎหมายและมีใช้การจำกัดสิทธิการใช้ประโยชน์ในพื้นที่โครงการ เนื่องจากการจำกัดสิทธิดังกล่าว

/เป็นเรื่องที่...

เป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีได้จำกัดสิทธิของตนเองไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณา และตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้ผู้ขออนุญาตเสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีต้องเสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อผู้ฟ้องคดีมอบอำนาจให้บริษัท COT หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณาดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีมติออกมาอย่างไรก็ย่อมมีผลผูกพันให้ผู้ฟ้องคดีต้องปฏิบัติตาม ฉะนั้น ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามาตรการนี้ไม่เกี่ยวกับการระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วมและเป็นการจำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินไม่ได้ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับว่าการจัดทำร่างข้อกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินบริเวณโครงการของผู้ฟ้องคดีในเขตผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชนจังหวัดระยองเป็นไปตามข้อสรุปของตัวแทนประชาชนชาวบ้านฉางและตัวแทนของผู้ฟ้องคดี ย่อมแสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีส่วนรู้เห็นและรับรู้มาตลอดเกี่ยวกับการที่บริษัท COT ได้นำร่างข้อกำหนดดังกล่าว ซึ่งยังไม่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการผังเมืองไปเสนอเป็นมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าเป็นความผิดพลาดของบริษัท COT ที่เสนอรายงานดังกล่าวโดยตนเองไม่มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ได้ สำหรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เป็นกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ตามคำสั่งคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติที่ ๗/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๓ มีอำนาจหน้าที่พิจารณาให้ความเห็นในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม รวมทั้งพิจารณารายงานที่ได้ทำการแก้ไขเพิ่มเติมหรือได้จัดทำใหม่ทั้งฉบับ สำหรับโครงการหรือกิจการซึ่งจะต้องได้รับอนุญาตจากทางราชการตามกฎหมายก่อนเริ่มการก่อสร้างหรือดำเนินการ หรือพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของโครงการหรือกิจการของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือโครงการร่วมกับเอกชน ซึ่งไม่จำเป็นต้องเสนอขอรับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีตามระเบียบปฏิบัติของทางราชการ และเชิญบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริง คำอธิบาย ความเห็น หรือคำแนะนำทางวิชาการได้เมื่อเห็นสมควร รวมทั้งการขอความร่วมมือจากบุคคลใดเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริงหรือเพื่อสำรวจกิจกรรมใดๆ ที่อาจมีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมในการพิจารณา

/ให้ความเห็น...

ให้ความเห็นในรายงานได้ ซึ่งในการพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการดังกล่าว จึงเป็นดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ที่จะเชิญบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริง คำอธิบาย ความเห็น หรือคำแนะนำทางวิชาการได้เมื่อเห็นสมควรหรือไม่ก็ได้ ฉะนั้น ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่เคยให้โอกาสผู้ฟ้องคดีเข้าชี้แจงจึงทำให้ประเด็นการพิจารณาบิดเบือนไป จึงฟังไม่ขึ้น ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขอเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย โดยผู้ฟ้องคดีขอเปลี่ยนแปลงระยะทางของแนวกันชนที่เป็นพื้นที่สีเขียวและการใช้ประโยชน์ที่ดินด้านทิศตะวันตกส่วนที่ติดกับคลองสอง (คลองน้ำตก) ด้านทิศใต้ส่วนที่ติดกับเส้นทางรถไฟสายสัตหีบ – มาบตาพุด และด้านทิศตะวันออกส่วนที่ติดกับคลองบางกระพูน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาเสนอความเห็นเบื้องต้นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เพื่อพิจารณาและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ในการประชุมครั้งที่ ๑๗/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๔ มีมติไม่เห็นชอบกับการขอเปลี่ยนแปลงมาตรการดังกล่าว ซึ่งถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้พิจารณาคำขอเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามที่ผู้ฟ้องคดีขอเปลี่ยนแปลงแล้ว และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ในฐานะเป็นผู้อนุญาตตามกฎหมายนำมาตราการใน EIA ไปกำหนดเป็นเงื่อนไขสำหรับการอนุญาตด้วยนั้น ถือว่าเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายตามบทบัญญัติมาตรา ๕๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ และร่างกฎกระทรวงที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการผังเมืองและสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ตรวจพิจารณาร่างกฎกระทรวงแล้ว แต่ยังมีได้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา จึงยังไม่มีผลบังคับใช้ และแม้ร่างกฎกระทรวงดังกล่าวมีผลบังคับใช้แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ก็ยังสามารถใช้ดุลพินิจพิจารณาให้ความเห็นชอบโดยการกำหนดมาตรการดังกล่าวได้ เนื่องจากมาตรการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้พิจารณาไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมฯ มิได้ขัดกับร่างกฎกระทรวงดังกล่าวแต่อย่างใด ทั้งนี้ เพราะร่างกฎกระทรวงดังกล่าวได้กำหนดว่า การใช้ประโยชน์ที่ดินในบริเวณหมายเลข ๔.๕ ริมฝั่งคลองน้ำตกให้มีที่ว่างตามแนวขนานริมฝั่งคลองดังกล่าวไม่น้อยกว่า ๕๐ เมตร และริมฝั่งคลองบางกระพูนให้มีที่ว่างตามแนวขนาน

ริมฝั่ง...

ริมฝั่งคลองดังกล่าวไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตร การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ กำหนดมาตรการในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมไว้ให้ผู้ฟ้องคดีต้องมีที่ว่างตามแนวริมฝั่งคลองทั้งสองแห่ง ไม่น้อยกว่าที่ร่างกฎกระทรวงกำหนด จึงเป็นการกำหนดมาตรการที่ไม่ขัดกับร่างกฎกระทรวงดังกล่าว และในการประชุมครั้งที่ ๑๕/๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้มีมติไม่เห็นชอบกับการขออุทธรณ์ในการทบทวนแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย จึงเป็นการพิจารณาที่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำมาติไม่เห็นชอบกับการขออุทธรณ์ดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ทราบ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน และมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังนั้นเมื่อผู้ฟ้องคดีมอบอำนาจให้บริษัท COT เสนอรายงานดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงถือได้ว่าเสมือนผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสนอรายงานฯ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๘๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่บัญญัติว่า ตัวการยอมมีความผูกพันต่อบุคคลภายนอกในกิจการทั้งหลายอันตัวแทนหรือตัวแทนช่วงได้ทำไปภายในขอบอำนาจแห่งฐานตัวแทน ฉะนั้นไม่ว่าความผิดพลาดดังกล่าวจะเกิดจากการขาดความรอบคอบในการเขียนและตรวจรายงานของบริษัท COT ซึ่งเป็นตัวแทนก็ตามและผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นตัวการจะรู้ถึงความผิดพลาดดังกล่าวหรือไม่ก็ตาม ผู้ฟ้องคดีก็ไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบได้ แต่ในกรณีนี้ผู้ฟ้องคดีรับว่าผู้ฟ้องคดีได้ทักท้วงในเรื่องดังกล่าวแล้ว ย่อมแสดงว่าผู้ฟ้องคดีรู้อยู่แล้วว่าบริษัท COT ขาดความรอบคอบในการเขียนและตรวจรายงาน ซึ่งผู้ฟ้องคดีน่าจะได้ทำการยับยั้งการเสนอรายงานดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ผู้ฟ้องคดีหาได้กระทำการเช่นนั้นไม่กลับทำหนังสือมอบอำนาจให้บริษัท COT เสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวย่อมแสดงว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนร่วมในการกระทำผิด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบดังกล่าวได้ ผู้ฟ้องคดีทราบดีอยู่แล้วว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณาให้ความเห็นชอบรายงานดังกล่าวโดยได้กำหนดมาตรการต่างๆ ไว้และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ นำมาตรการดังกล่าวไปกำหนดไว้ในใบอนุญาตตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีกลับนำที่ดินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘

/ได้กำหนด...

ได้กำหนดมาตรการห้ามนำไปจัดสรรและขายให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมไปจำหน่ายให้กับบุคคลอื่นและไม่สามารถส่งมอบทรัพย์สินให้กับผู้ซื้อได้ การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีฝ่าฝืนมาตรการตามกฎหมาย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มิได้มีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องในเรื่องดังกล่าว เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินดังกล่าวได้ จึงเป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบในความเสียหายดังกล่าวเอง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ให้การว่า เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีขอเข้าร่วมดำเนินงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จัดตั้งโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียในพื้นที่ดังกล่าวในรูปแบบที่เอกชนเป็นผู้ให้บริการระบบสาธารณูปโภคประเภทเขตอุตสาหกรรมทั่วไป ซึ่งคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๔๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๔๓ เห็นชอบให้ผู้ฟ้องคดีเข้าร่วมดำเนินงานดังกล่าว และได้ทำสัญญาร่วมดำเนินงานโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียกับผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๔ โครงการดังกล่าวอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายให้บริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด (COT) ที่เป็นบริษัทได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ชำนาญการศึกษผลกระทบสิ่งแวดล้อมจัดทำเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเสนอให้คณะกรรมการผู้ชำนาญการ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘) เป็นผู้พิจารณาเห็นชอบ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้พิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้านโครงการอุตสาหกรรมในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๔ มีมติเห็นชอบรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และในวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๔ กระทรวงอุตสาหกรรมได้ประกาศเรื่อง จัดตั้งเขตอุตสาหกรรมทั่วไป นิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ในท้องที่ตำบลบ้านฉาง อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ วว ๐๘๐๔/๕๔๓๓ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ แจ้งผลการพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ที่ผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการผู้ชำนาญการแล้วแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบด้วยแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๔ ขอแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๔.๓ เรื่อง การระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วม

แก้ไขระยะถอยร่นจากพื้นที่ริมคลองสอง จาก ๑๐๐ เมตร เป็น ๕๐ เมตร และคลองบางกระพูน ระยะ ๔๐ เมตรเท่าเดิม และให้ตัดข้อความว่า โครงการจะไม่นำมาจัดสรรและขายให้กับ โรงงาน ฯลฯ และข้อ ๕.๓ เรื่อง สุนทรียภาพ โดยบริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ที่เป็นพื้นที่ส่วนกลาง โครงการต้องจัดให้มีแนวกันชน (Buffer Zone) ให้แก่พื้นที่ด้านใต้ ความกว้างจาก ๗๐ เมตร เป็น ๑๐ เมตร เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้อนุมัติผังแม่บทโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย และคณะกรรมการผู้ชำนาญการ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๔ มีมติไม่เห็นชอบกับการขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ วว ๐๘๐๔/๑๑๙๘๓ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ แจ้งผลการพิจารณาขอเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกัน และลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียของผู้ฟ้องคดีให้ทราบว่า คณะกรรมการผู้ชำนาญการได้พิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ด้านโครงการอุตสาหกรรมแล้ว มีมติไม่เห็นชอบกับการขอเปลี่ยนแปลงมาตรการดังกล่าว โดยให้ยึดถือปฏิบัติตามมาตรการในปัจจุบันต่อไป และได้มีหนังสือ ที่ วว ๐๘๐๔/๑๒๐๙๐ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๔ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบผลการพิจารณาดังกล่าวด้วย เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือถึงประธานคณะกรรมการจัดสรรที่ดิน นิคมอุตสาหกรรม การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เพื่อพิจารณาโครงการจัดสรรที่ดิน นิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ส่วนที่ ๑ ซึ่งคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการ จัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ส่วนที่ ๑ ได้ตามขอ และได้มีหนังสือ ที่ อก ๐๘๐๗.๑/๗๕๗๖ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมเอเซียส่วนที่ ๑ ได้ และผู้ฟ้องคดี ได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๔ ขออุทธรณ์ในการทบทวน การแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมข้อ ๔.๓ เรื่อง การระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วม และข้อ ๕.๓ เรื่อง สุนทรียภาพ รวมทั้งผู้ฟ้องคดีได้มี หนังสือ ที่ AIE/๐๓๕/๔๕ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๕ ถึงประธานคณะกรรมการจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรม การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เรื่อง ขอออก

/ใบอนุญาต...

ใบอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย โครงการจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ส่วนที่ ๑ โดยพื้นที่สี่เหลี่ยมแปลง ข ๑ และแปลง ข ๒ มิได้อยู่ในพื้นที่จำหน่ายแต่อย่างใด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ออกใบอนุญาตทำการจัดสรรที่ดิน ที่ ๒/๒๕๔๕ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว ต่อมา เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้มีหนังสือถึงผู้จัดการทั่วไปของผู้ฟ้องคดี เรื่อง การขออนุทธรณ์ในการทบทวนการแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย โดยขอให้ผู้ฟ้องคดีให้บริษัทวิศวกรที่ปรึกษาจัดทำรายงานเพิ่มเติมเกี่ยวกับระยะถอยร่นพื้นที่แนวกันชน หากมีเหตุผลเพียงพอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จะเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาต่อไป ส่วนการนำพื้นที่สี่เหลี่ยมไปขายให้ผู้ประกอบการนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จักได้พิจารณาความเป็นไปได้ตามกฎหมายต่อไป และเมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๕ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ AIE/๐๔๕/๔๕ และที่ AIE/๐๔๖/๔๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ขออนุทธรณ์ในการทบทวนการแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้มีหนังสือ ที่ ออก ๐๘๐๗.๒/๒๖๓๐ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่อง ขออนุทธรณ์การทบทวนการแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยส่งคืนเรื่องขออนุทธรณ์ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีเพื่อเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณา ส่วนผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือที่ AIE/๐๖๗/๔๕ และที่ AIE/๐๗๐/๔๕ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เรื่อง ขอชี้แจงเพิ่มเติมการขออนุทธรณ์ในการทบทวนการแก้ไขข้อความมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้พิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมในการประชุมครั้งที่ ๑๕/๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๕ แล้วมีมติไม่เห็นชอบกับการขออนุทธรณ์ในการทบทวนแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ วว ๐๘๐๔/๗๐๓๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เรื่อง ขออนุทธรณ์ในการทบทวนการแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย แจ้งผลการพิจารณาทบทวนมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ไม่เห็นชอบกับการขออนุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบด้วยแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙

/ได้หนังสือ...

ได้มีหนังสือ ที่ อก ๐๘๐๗.๒/๔๙๗๖ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ถึงกรรมการผู้จัดการของ ผู้ฟ้องคดีแจ้งผลการพิจารณาการขออุทธรณ์การทบทวนแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกัน และลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียให้ทราบว่า ที่ประชุม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีมติไม่เห็นชอบกับการอุทธรณ์ในมาตรการป้องกัน และลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้ฟ้องคดี โดยให้ผู้ฟ้องคดีถือปฏิบัติตามมาตรการป้องกัน และลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ได้รับความเห็นชอบจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๔ อย่างเคร่งครัด สำหรับในการฟ้องคดีนี้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ ดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความ ในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๘ และในสัญญา ร่วมดำเนินงานโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ กับผู้ฟ้องคดี ข้อ ๑๙ ซึ่งข้อโต้แย้งกรณีการขอแก้ไขรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมในข้อ ๔.๓ เรื่อง การระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วม และในข้อ ๕.๓ เรื่อง สุขนทรีย์ภาพ เป็นปัญหาที่เกิดจาก สัญญาร่วมดำเนินงานโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียด้วย ผู้ฟ้องคดีมิได้นำปัญหาเสนอ คณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เพื่อแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนหรือเสียหายของ ผู้ฟ้องคดีเสียก่อนนำคดีมาฟ้อง และโดยที่การอนุญาตในการจัดสรรที่ดินเพื่อให้เป็น นิคมอุตสาหกรรมเอเซีย เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๙ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๐ และตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๕๐ วรรคสอง ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ในฐานะเจ้าหน้าที่ ซึ่งมีอำนาจตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๙ ทวิ ในการพิจารณาสั่งอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีจัดสรรที่ดินเพื่อให้เป็นนิคมอุตสาหกรรม ต้องนำเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าวไปกำหนด ไว้ในการอนุญาตให้จัดสรรที่ดิน จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย มิใช่การกระทำ โดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่เป็นธรรมแต่อย่างใด ส่วนบริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด เป็นบริษัทที่ได้รับมอบหมาย (ตัวแทน) ของผู้ฟ้องคดี ในการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) หากมีการผิดพลาดในการ

/ได้รับ...

ได้รับมอบหมาย (ตัวแทน) ผู้ฟ้องคดีจักต้องรับผิดชอบในฐานะผู้มอบหมาย (ตัวการ) ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่า บริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโดยไม่รอบคอบไม่ได้ การกำหนดระยะถอยร่น การจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดี โดยห้ามโครงการไปจัดสรรและขายให้กับโรงงานกีด ล้วนเป็นข้อเสนอบริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด กำหนดขึ้นมาเองโดยความเห็นชอบของผู้ฟ้องคดี ก่อนที่จะเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ให้พิจารณาอนุญาต ดังนั้น ผู้ฟ้องคดี ในฐานะผู้มอบหมาย (ตัวการ) ต้องรับผิดชอบในการกระทำของบริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด ผู้รับมอบหมาย (ตัวแทน) การไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีนำที่ดินพื้นที่สีเขียว และพื้นที่แนวกันชนในโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชียไปจัดสรรและขายให้กับโรงงาน เป็นการกำหนดตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ต้องกำหนดไว้ในเงื่อนไขการอนุญาตและผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ต้องปฏิบัติตาม โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ต้องควบคุมดูแลและการจะประกาศให้พื้นที่ใดจัดสรรที่ดินเพื่อให้เป็น นิคมอุตสาหกรรม จะต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของที่ดิน (ผู้ฟ้องคดี) ตามพระราชบัญญัติ การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๙ ก่อน คณะกรรมการของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จะอนุญาตและผู้ฟ้องคดียินยอมที่จะไม่นำพื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ และแปลง ข ๒ ไปจำหน่าย การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้ทักท้วงบริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด ในการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมก่อนแล้วนั้นไม่น่าจะเป็นความจริง กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีทักท้วงต่อบริษัทดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๔ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้มีมติเห็นชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ไปก่อนแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๔ ทุกมาตรการในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบ สิ่งแวดล้อมที่บริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด เสนอหรือจัดทำขึ้นจะต้องผ่านความเห็นชอบจากผู้ฟ้องคดีก่อน บริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด จะทำการโดย พลังการไม่ได้ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่า บริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด ทำไป โดยไม่รู้หรือไม่ทราบความหมายหรือไม่รับผิดชอบย่อมไม่ได้ แต่การเห็นชอบในทุกมาตรการ ในรายงานวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ นั้น เป็นไปตามข้อเสนอของผู้ฟ้องคดีทั้งสิ้น ผู้ฟ้องคดีจะต้องปฏิบัติตามรายงานการวิเคราะห์ ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเป็นหลักในการดำเนินการจัดนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ตามมาตรา ๕๐

วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ และมาตรา ๓๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ มิใช่จะนำเพียงร่างกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชนจังหวัดระยองที่ผ่านการพิจารณาจากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา แต่ยังไม่มียกใช้บังคับเป็นกฎกระทรวงมาเป็นข้ออ้างในการขอเปลี่ยนแปลงมาตรการในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม หากผู้ฟ้องคดีปฏิบัติตามเงื่อนไขในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมแล้ว ย่อมจะไม่ขัดต่อร่างกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชนจังหวัดระยองแต่ประการใด เพราะมาตรการในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเข้มงวดกว่ามาตรการในร่างกฎกระทรวงดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ตามหนังสือของผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๔ มิใช่เป็นการแก้ไขข้อความหรือตัดข้อความออกตามปกติทั่วไป แต่เป็นการโต้แย้ง (อุทธรณ์) การเปลี่ยนแปลงมาตรการในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งพ้นระยะเวลาอุทธรณ์ไปแล้วตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ยอมรับไว้พิจารณาและมีมติไม่เห็นชอบกับการขอเปลี่ยนแปลงมาตรการดังกล่าวของผู้ฟ้องคดี และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๔ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ดำเนินการฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นภายในเก้าสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง (รู้เหตุแห่งการฟ้องคดี) ดังนั้น คดีนี้ขาดอายุความตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว สำหรับในเรื่องการกำหนดให้มีเขตพื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชนบริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมเอเซียเป็นไปตามข้อ ๕ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายของคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ตามมาตรา ๓๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ และการกำหนดให้มีพื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชนของคณะกรรมการของผู้ฟ้องคดีที่ ๙ นั้น เป็นไปตามมาตรการในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ผู้ฟ้องคดีเสนอมาทั้งสิ้น ประกอบกับการกำหนดให้มีพื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชนนั้นก็เพื่อประโยชน์ของรัฐและประชาชนในด้านการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเดิมพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมเอเซีย เป็นพื้นที่สีเขียวต้องห้ามประกอบการอุตสาหกรรมอยู่แล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่เรียกผู้ฟ้องคดีและบริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด เข้าชี้แจงในที่ประชุมเป็นดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ และการไม่เรียกบุคคลดังกล่าวก็ไม่ทำให้ประเด็นการพิจารณาถูกบิดเบือนไปแต่อย่างใด กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เห็นว่าเหตุผลที่ผู้ฟ้องคดีเสนอนั้น ยังไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะแก้ไขมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามที่ผู้ฟ้องคดีขอมาได้ การที่คณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ในการประชุม ครั้งที่ ๑๔/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ มีมติเห็นชอบว่าพื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย เป็นเขตพื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชน จึงห้ามมิให้นำไปเป็นพื้นที่ขาย ผู้ฟ้องคดีก็เห็นชอบกับมติของคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ นั้นด้วย ตามหนังสือของผู้ฟ้องคดีฉบับลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๕ ซึ่งผู้ฟ้องคดียอมรับปฏิบัติตามมติดังกล่าวและหากผู้ฟ้องคดีไม่ยินยอมหรือไม่เห็นชอบตั้งแต่ต้น คณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ก็คงไม่สามารถพิจารณาอนุมัติให้จัดสรรที่ดินการนิคมอุตสาหกรรมแห่งเอเซีย ส่วนที่ ๑ ได้ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ย่อมไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีจัดสรรที่ดินได้ ดังนั้น การกำหนดเขตพื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชนดังกล่าวไม่เป็นปัญหาในทางปฏิบัติในการอนุญาตจัดสรรที่ดินในส่วนที่ ๑ แต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่ได้เป็นผู้กำหนดหรือบังคับหรือจำกัดสิทธิในการห้ามขายสำหรับพื้นที่สีเขียวแปลง ข๑ - แปลง ข๒ แต่ผู้ฟ้องคดีต่างหากที่เป็นผู้เสนอขึ้นมาเองว่าผู้ฟ้องคดียินยอมให้จำกัดสิทธิห้ามขายสำหรับที่ดินแปลงดังกล่าว ดังที่ปรากฏในหนังสือของผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจกล่าวอ้างว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่จำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เห็นว่ามติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เป็นมติที่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะการกำหนดให้มีพื้นที่สีเขียว เรื่อง สุนทรียภาพ ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเป็นไปด้วยความเหมาะสมและเป็นประโยชน์ ด้านป้องกันอันตรายกับชุมชนโดยรอบของนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย การที่ผู้ฟ้องคดีนำเอาโครงการนิคมอุตสาหกรรมมาตาศูนย์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มาเปรียบเทียบกับโครงการ

นิคมอุตสาหกรรมเอเซียของผู้ฟ้องคดีร่วมดำเนินการกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ แล้วอ้างว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เลือกปฏิบัตินั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ชี้แจงว่า มติคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๔๑ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๑ เป็นมติที่ใช้ในการแก้ไขและป้องกันปัญหาสิ่งแวดล้อมเฉพาะกับนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดเท่านั้น ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๑ โดยไม่มีผลย้อนหลัง (นิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด จัดตั้งปี พ.ศ. ๒๕๒๙) หน้าที่ปลุกต้นไม้เป็นแนวหน้าที่กว้าง ๒๐ เมตร เป็นแนวกันชนภายในพื้นที่โรงงานตามมติดังกล่าว ย่อมเป็นหน้าที่ของเจ้าของโรงงาน (บริษัท คาทูน นาที เซมบ์คอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด) โดยตรง ถ้าพื้นที่นั้นตั้งอยู่ในโรงงาน ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ในฐานะผู้อนุญาตในการประกอบกิจการจะรับผิดชอบในการควบคุมดูแลบริษัท คาทูน นาที เซมบ์คอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด ปลุกต้นไม้เป็นแนวกันชน ตามมาตรา ๑๐ (๔) และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ และกรณีของผู้ฟ้องคดีเปรียบเทียบกรณีของบริษัท คาทูน นาที เซมบ์คอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด มีลักษณะแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง คือ ที่ดินที่บริษัท คาทูน นาที เซมบ์คอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด เข้าจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ คือ ที่ดินแปลง R ๑๙/๑ - ๖ ไม่ได้เป็นพื้นที่ว่างระหว่างแนวนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดกับชุมชน พื้นที่คั่นระหว่างแนวเขตนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดกับที่ดินแปลง R ๑๙/๑ - ๖ คือ ที่ดินแปลง R ๔ และถนนในโครงการนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด เป็นนิคมอุตสาหกรรมที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จัดตั้งขึ้นเองตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๙ ก่อนที่กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ และพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ จะบังคับใช้ ส่วนนิคมอุตสาหกรรมเอเซียเป็นนิคมอุตสาหกรรมที่ผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ร่วมดำเนินงาน จัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ วัตถุประสงค์ในการจัดทำโครงการนิคมอุตสาหกรรมแตกต่างกัน กล่าวคือ นิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดทำโครงการเพื่อให้เช่า ส่วนนิคมอุตสาหกรรมเอเซียจัดทำโครงการเพื่อจัดสรรและขาย ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจจะนำเอากรณีของผู้ฟ้องคดีกับกรณีของบริษัท คาทูน นาที เซมบ์คอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด ขึ้นมาเปรียบเทียบกันได้ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จึงไม่เป็นการเลือกปฏิบัติแต่อย่างใด และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ในฐานะผู้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด ก็ไม่เคยนำที่ดินที่เป็นพื้นที่ว่างตามแนวเขต

นิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดแปลงใดไปให้ผู้ประกอบการเช่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ มีสถานะทางกฎหมายเป็นทั้งผู้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมและผู้อนุญาตในการประกอบกิจการในนิคมอุตสาหกรรมตามมาตรา ๖ และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ และโดยที่กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๕ กำหนดว่าในการจัดพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม ต้องจัดให้มีเขตพื้นที่ระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างอื่นและเขตพื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๕ ของพื้นที่ทั้งหมด โดยสภาพแล้วพื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ จะนำไปขายไม่ได้ และผู้ฟ้องคดีทราบมาโดยตลอดว่าพื้นที่แปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ เป็นพื้นที่ห้ามขาย แต่ผู้ฟ้องคดีกลับไปทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินแปลงดังกล่าวให้กับบริษัท เอเซีย ซิลิโคนส์ โมโนเมอร์ จำกัด ดังนั้นผู้ฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นเองทั้งหมด หากผู้ฟ้องคดีทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินแปลงดังกล่าวในวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีก็ไม่สุจริต เพราะในขณะนั้นรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมยังไม่ได้รับความเห็นชอบจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ และยังไม่รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ให้จัดสรรที่ดินได้ และการจะขายที่ดินแปลงดังกล่าวของผู้ฟ้องคดี ยังเป็นการทำผิดสัญญาาร่วมดำเนินงานโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ข้อ ๕ กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีขายที่ดินระหว่างการปรับปรุงที่ดินยังไม่แล้วเสร็จ และในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีสามารถขายพื้นที่สีเขียว แปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ จำนวน ๒ ไร่ ๒ งาน ๔๔ ตารางวา ให้กับบริษัท เอเซีย ซิลิโคนส์ โมโนเมอร์ จำกัด ได้จริงราคาขายไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวเป็นเขตพื้นที่สีเขียว ไม่สามารถใช้ก่อสร้างเป็นโรงงานได้ ดังนั้น หากผู้ฟ้องคดีจะเสียหายในส่วนนี้ก็ไม่เกิน ๒๖,๐๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ว่าการมอบอำนาจให้บริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด (COT) ยื่นรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมนั้น เป็นการมอบอำนาจให้แก่ผู้ที่ผ่านการกลั่นกรองจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว และเมื่อผู้ฟ้องคดีได้ตรวจพบว่ามาตรการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นชอบตามข้อเสนอของบริษัท COT นั้น มีบางมาตรการไม่เกี่ยวข้องกับมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม และบางมาตรการขัดต่อกฎหมาย จึงควรจะแก้ไขให้ถูกต้องตามข้อเท็จจริงและกฎหมาย จึงได้แจ้งให้บริษัท COT ขอแก้ไขก่อนที่จะมีการกำหนดมาตรการ

ออกมาให้ผู้ฟ้องคดีต้องถือปฏิบัติ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แนะนำให้ผู้ฟ้องคดีขอเปลี่ยนแปลงภายหลัง หากพบว่าข้อบังคับการใช้ประโยชน์ที่ดินตามกฎหมายกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัติว่าด้วยการผังเมือง พ.ศ. ๒๕๑๘ เปลี่ยนแปลงไป ต่อมา เมื่อผู้ฟ้องคดีรับทราบมาตรการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว จึงได้ขอแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยมีได้เปลี่ยนแปลงมาตรการอันจะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้นแต่อย่างใด แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้มีมติไม่เห็นชอบโดยมิได้แจ้งเหตุผลใดๆ เลย ผู้ฟ้องคดีจึงได้อุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกครั้ง และได้ให้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมอีกด้วย โดยยืนยันว่าเป็นการขอแก้ไขข้อความที่ผู้ฟ้องคดีขอยกเลิกการจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีเองตามผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ กล่าวอ้าง และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ที่ห้ามขายนั้น เป็นการจำกัดสิทธิโดยไม่มีกฎหมายรองรับและไม่เกี่ยวกับมาตรการ เรื่อง การระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วม จึงสมควรแก้ไขมติให้ถูกต้อง ส่วนการจะเชิญบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริงคำอธิบายหรือความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ควรจะให้โอกาส มีใช้ตัดโอกาสโดยอ้างว่าเป็นข้อมูลเก่า และเมื่อข้อเท็จจริงในการนำเสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ความเห็นชอบในครั้งแรกกับข้อเท็จจริงที่ขอแก้ไขในครั้งหลังแตกต่างกัน จึงได้เสนอให้พิจารณาแก้ไขข้อเท็จจริงโดยมิได้มีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงมาตรการฯ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็มีได้พิจารณา กลับอ้างว่าเป็นข้อมูลเดิม และในการนำเสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ครั้งแรกนั้นบริษัท COT ได้นำร่างผังเมืองที่ยังมิได้ผ่านการตรวจพิจารณาจากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามาเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งครั้งแรกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยอมรับร่างนั้น แต่เมื่อข้อเท็จจริงในร่างดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงไปในชั้นพิจารณาร่างของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับมิได้พิจารณา ส่วนเรื่องการกำหนดห้ามขาย เป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับมาตรการระบายน้ำและระบบป้องกันน้ำท่วม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับบิดเบือนไปพิจารณาว่า เป็นการขอแก้ไข โดยการอ้างว่าเป็นดุลพินิจ ซึ่งการใช้ดุลพินิจจะต้องมีเหตุผลและสามารถอธิบายทางวิชาการได้ ส่วนความเสียหายของผู้ฟ้องคดีเกิดจากมติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ห้ามขายที่ดิน มีใช้ทำสัญญาจะซื้อจะขายแล้วโอนไม่ได้ ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ว่า มูลเหตุแห่งการฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีใช้เหตุอันเกิดจากการผิดสัญญาร่วมดำเนินการ แต่ด้วยเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘

เลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม กล่าวคือ พื้นที่ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ นำที่ดินแปลงที่ R ๑๙/๑ - ๖ ไปให้บริษัท คาทูน นาที เซมบ์คอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด เช่นนั้นอยู่ในเขตชุมชน ซึ่งตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๑๐๒ (พ.ศ. ๒๕๓๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. ๒๕๑๘ กำหนดให้ การที่จะใช้พื้นที่บริเวณดังกล่าว เป็นพื้นที่เพื่อก่อสร้างโรงงาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จะต้องกันพื้นที่ระหว่างแนวเขตที่จะอนุญาตให้ก่อสร้างโรงงานกับชุมชนโดยรอบ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ก็มีได้ทำ กลับนำพื้นที่ไปให้เช่าและกำหนดให้ผู้เช่าต้องกันพื้นที่โดยรอบกว้าง ๑๕ เมตร เพื่อปลูกต้นไม้เพื่อเป็นแนวกันชน ซึ่งวิธีการดังกล่าวนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ควรจะนำมาใช้กับการจัดสรรที่ดินของผู้ฟ้องคดีด้วย จึงเป็นการเลือกปฏิบัติ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ไม่เสนอคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เพื่อพิจารณาให้ความหมายของคำว่า พื้นที่ส่วนกลาง จนถึงปัจจุบันนี้เพื่อที่ผู้ฟ้องคดีหรือผู้ร่วมดำเนินงานอื่นได้ถือปฏิบัติต่อไป จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร ส่วนการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบนั้น เป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ห้ามผู้ฟ้องคดีจำหน่ายที่ดินแปลง ข ๑ และ แปลง ข ๒ ทำให้เกิดความเสียหายต่อผู้ฟ้องคดี กล่าวคือ คณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ได้มีมติอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการจัดสรรที่ดิน นิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ส่วนที่ ๑ ได้ตามแผนผังโครงการและวิธีการจัดสรรที่ดินที่เสนอ ซึ่งวิธีการจัดสรรที่ดินที่เสนอนั้นได้แบ่งการใช้ประโยชน์ที่ดิน โดยที่ดินแปลง ข ๑ และ แปลง ข ๒ ที่กำหนดไว้เป็นพื้นที่สีเขียวที่ไม่เป็นสาธารณูปโภคจึงเป็นพื้นที่จำหน่าย ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีก็เชื่อมาโดยตลอดว่าสามารถขายได้ แต่ในชั้นขอออกใบอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดินเพื่อจะโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินให้แก่ บริษัท เอเชีย ซิลิโคนส์ โมโนเมอร์ จำกัด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ใช้ดุลพินิจโดยมิชอบที่จะไม่ดำเนินการตามมติคณะกรรมการดังกล่าวข้างต้น ไม่ให้ผู้ฟ้องคดีจำหน่ายที่ดินแปลง ข ๑ และ แปลง ข ๒ โดยการสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปแก้ไขแผนผังโครงการให้เป็นไปตามดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เอง ผู้ฟ้องคดีต้องยอมทำตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ สั่ง เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีกำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามสัญญาหากผิดสัญญาจะต้องถูกปรับรายวันๆ ละ ๔๐๐,๐๐๐ บาท เป็นอย่างต่ำ แม้ว่าจะเชื่อว่าเป็นเรื่องที่ใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบก็ตาม กรณีการขอแก้ไขรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ในข้อ ๔.๓ เรื่อง การระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วม และในข้อ ๕.๓ เรื่อง คุณภาพน้ำ มีปัญหาที่เกิดจากกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๙)

/ออกตาม...

ออกตามความในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือสัญญาาร่วมดำเนินงานโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย แต่เป็นปัญหาที่เกิดจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ กระทำการโดยไม่มีอำนาจ ส่วนคำฟ้องและคำขอท้ายฟ้องของผู้ฟ้องคดีนั้น มิได้เป็นการเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์หรือยกเลิกพื้นที่สีเขียว และพื้นที่แนวกันชน เพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ยังคงมีอำนาจในการควบคุมการใช้ประโยชน์ในนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ให้เป็นไปตามประเภทของพื้นที่นั้นๆ และในการขออนุญาตทำการจัดสรรที่ดินโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้แต่งตั้งคณะทำงานพิจารณาการขอจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมขึ้นเพื่อพิจารณาก่อนนำเสนอคณะกรรมการฯ พิจารณานุมัติ คณะทำงานได้พิจารณาเห็นชอบโครงการจัดสรรที่ดินของผู้ฟ้องคดี แต่ขอให้ผู้ฟ้องคดีปรับปรุงแผนผังจัดสรรที่ดินและเอกสารโครงการจัดสรรที่ดินให้ถูกต้องตามข้อคิดเห็นของคณะทำงาน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการปรับปรุงโดยกำหนดให้พื้นที่สีเขียวที่ไม่เป็นสาธารณูปโภค แปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ เป็นพื้นที่จำหน่ายด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้นำเสนอต่อคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ตามระเบียบวาระการประชุมคณะกรรมการ ในครั้งที่ ๑๔/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เรื่องที่ ๔.๒ ขออนุญาตทำการจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ส่วนที่ ๑ พื้นที่สีเขียวแปลงหมายเลข ข ๑ และ หมายเลข ข ๒ เนื้อที่รวมประมาณ ๓ ไร่ ๓ งาน ๔๐ ตารางวา คณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ พิจารณานุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ส่วนที่ ๑ ได้ ตามแผนผังโครงการและวิธีการจัดสรรที่ดินที่เสนอและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้มีหนังสือ ที่ อก ๐๘๐๗.๑/๗๕๗๖ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ยืนยันมติคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงมิได้เป็นผู้เสนอขึ้นมาเองว่า ยินยอมให้จำกัดสิทธิห้ามขายสำหรับที่ดินแปลง ข ๑ และ แปลง ข ๒ ส่วนมติคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๔๑ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๑ เป็นมติที่ใช้ในการแก้ไขและป้องกันปัญหาสิ่งแวดล้อมกับนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด นอกจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จะมีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลผู้ประกอบการอุตสาหกรรมให้ปฎิบัติตามมติคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแล้วยังต้องปฏิบัติตามมติดังกล่าวในข้อ ๓ ด้วย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ มิได้ปฏิบัติเช่นนั้นและการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้เปรียบเทียบกรณีของผู้ฟ้องคดีกับกรณีของบริษัท คาทูน นาที เซมบ์คอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งเป็นโรงงานอุตสาหกรรม นั้น

/เป็นการ...

เป็นการเปรียบเทียบที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งจะต้องเปรียบเทียบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ซึ่งเป็นผู้พัฒนา นิคมอุตสาหกรรมเหมือนกัน โดยผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบ สิ่งแวดล้อม ด้วยการจัดให้มีพื้นที่สีเขียวแนวกั้นชนรอบนิคมอุตสาหกรรมเอเซียแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ยังมีได้ดำเนินการปลูกต้นไม้เป็นแนวกั้นชนโดยรอบนิคมอุตสาหกรรม มาบตาพุดตามมติคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติดังกล่าวเอง กลับมอบให้ผู้ประกอบ อุตสาหกรรมดำเนินการแต่เพียงฝ่ายเดียว สำหรับพื้นที่คันระหว่างแนวเขตนิคมอุตสาหกรรม มาบตาพุดกับที่ดินแปลงที่บริษัท คาทูน นาที เซมเบิร์กอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด เช่าอยู่นั้น ยังไม่มีผู้เช่า ซึ่งหากมีผู้ใดขอเช่าจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ แล้ว ก็คงจะดำเนินการเช่นเดียวกับ บริษัท คาทูน นาที เซมเบิร์กอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด ส่วนการทำสัญญาจะซื้อจะขายระหว่าง ผู้ฟ้องคดีกับบริษัท เอเซีย ซิลิโคนส์ โมโนเมอร์ จำกัด ได้แจ้งเงื่อนไขให้ผู้จะซื้อได้ทราบแล้วว่า ที่ดินบริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ซึ่งต่อมาได้กำหนดเป็นแปลงหมายเลข ข ๑ และ หมายเลข ข ๒ นั้น เป็นพื้นที่สีเขียวแนวกั้นชน จะใช้ประโยชน์อย่างอื่นไม่ได้ ซึ่งผู้จะซื้อเอง ได้ทราบแล้ว จึงได้ทำสัญญาจะซื้อจะขายกัน นอกจากนี้ การพัฒนาตลอดจนการจัดสรร พื้นที่ต่างๆ ก็เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ อีกทั้งผู้ฟ้องคดีก็เข้าใจโดยสุจริต ตลอดมาว่า สามารถมอบภาระการลงทุนเกี่ยวกับการดูแลและบำรุงรักษาให้แก่ผู้จะซื้อ ได้เช่นเดียวกับกรณีของบริษัท คาทูน นาที เซมเบิร์กอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งผู้จะซื้อ ก็เข้าใจและยอมรับเช่นนั้น แต่เนื่องจากความบกพร่องของบริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด ในการจัดทำรายงานจนเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เข้าใจ คลาดเคลื่อนในความหมายของพื้นที่ส่วนกลาง ทั้งๆ ที่ไม่ได้เป็นสาธารณูปโภคหรือบริการสาธารณะ ผู้ฟ้องคดีจึงขอแก้ไขหรือยกเลิกข้อความดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่เห็นชอบ ผู้ฟ้องคดีจึงได้อุทธรณ์ โดยเสนอผ่านผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ อีกครั้ง และขอให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เสนอคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ พิจารณาให้คำจำกัดความของคำว่า พื้นที่ส่วนกลางด้วย ซึ่งในปัจจุบันผู้ฟ้องคดีก็ยังมีได้รับคำตอบ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ก็ไม่เห็นชอบอีก สำหรับสัญญาร่วมดำเนินงานโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย นั้น กำหนดไว้เพียงแต่ห้ามขาย จำหน่าย ให้เช่า หรือเช่าซื้อที่ดินเท่านั้น แต่ทั้งนี้ มิได้รวมถึง สัญญาจะซื้อจะขายด้วย จึงไม่อาจถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีผิดสัญญาดังกล่าว นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาถึงวัตถุประสงค์แห่งสัญญาร่วมดำเนินงานฯ แล้ว ก็เพื่อจะคุ้มครองให้

/ผู้ซื้อที่ดิน...

ผู้ซื้อที่ดินได้ใช้ระบบสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะที่ผู้ฟ้องคดีจะจัดให้มีขึ้น โดยสัญญาจะซื้อจะขายระหว่างผู้ฟ้องคดีกับบริษัท เอเชีย ซิลิโคนส์ โมโนเมอร์ จำกัด ได้ระบุเงื่อนไขการคุ้มครองให้ผู้ซื้อได้ใช้ระบบสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะบังคับผู้ฟ้องคดีมากกว่า และตามสัญญาจะซื้อจะขายดังกล่าวได้กำหนดราคาขายไร่ละ ๑,๗๕๐,๐๐๐ บาท หากผู้ฟ้องคดีสามารถขายพื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ และ แปลง ข ๒ จำนวน ๒ ไร่ ๒ งาน ๔๔ ^๙/_{๑๐} ตารางวา จะได้เงินเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๔,๕๗๑,๐๐๐ บาท

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ให้การเพิ่มเติมว่า มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องยื่นรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ยื่นรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้วยตนเองแต่มอบอำนาจให้บริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด เป็นผู้ยื่นรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น ก็ได้ และเมื่อผู้ฟ้องคดีทราบข้อมูลในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมนั้นผิดพลาด ก็ยังมอบอำนาจให้บริษัท COT ยื่นเสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบในข้อมูลตามที่ปรากฏในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม จะปฏิเสธว่าเป็นความผิดของบริษัท COT ฝ่ายเดียวและตนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ได้ ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าบริษัท COT ได้หารือกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับหัวข้อ ๔.๓ เรื่อง ระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วม รวมทั้งการขอเปลี่ยนแปลงภายหลัง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เคยให้คำแนะนำแก่บริษัท COT ในเรื่องดังกล่าว และหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีอ้างนั้นเป็นเอกสารที่บริษัท COT แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบเกี่ยวกับการดำเนินงานในฐานะที่ปรึกษาของผู้ฟ้องคดีไม่เกี่ยวข้องกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียังยอมรับว่า ข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม เป็นรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ผู้ฟ้องคดีเสนอ และได้จำกัดสิทธิของตนเองไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณา จึงไม่อาจกล่าวอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จำกัดสิทธิห้ามขายโดยไม่มีกฎหมายรองรับและการพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการดังกล่าวเป็นการพิจารณาตามข้อมูลรายละเอียดที่ปรากฏในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ผู้ฟ้องคดี

/เสนอมา...

เสนอมาให้พิจารณา และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีมติเห็นชอบรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าว เนื่องจากเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้จำกัดสิทธิของตนเอง โดยการกำหนดให้พื้นที่ริมคลองสองและคลองบางกระพูนตลอดสองฝั่งโครงการจะไม่นำมาจัดสรรและขายให้กับโรงงาน และโดยบริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมที่เป็นพื้นที่ส่วนกลาง ซึ่งถือเป็นสาระสำคัญในรายงานฯ อันเป็นมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามที่ผู้ฟ้องคดีเสนอ ซึ่งหากไม่ปรากฏข้อมูลเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ก็คงมีมติไม่เห็นชอบรายงานดังกล่าวแล้ว การมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๔ ที่ไม่เห็นชอบกับการขอเปลี่ยนแปลงมาตรการดังกล่าว โดยให้ยึดถือปฏิบัติตามมาตรการในปัจจุบันต่อไป จึงถือว่ามีเหตุผลเพียงพอแล้ว มติดังกล่าวถือว่าเป็นคำสั่งทางปกครอง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์คำสั่งทางปกครองดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจนำเรื่องการขอแก้ไขข้อมูลในรายงานดังกล่าว มาฟ้องต่อศาลปกครองได้ และการอุทธรณ์เพื่อขอแก้ไขข้อมูลที่ตนเองเสนอ ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับว่าการพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเป็นดุลพินิจหรือเป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เห็นว่า ข้อมูลตามรายงาน เพียงพอที่จะพิจารณาก็ไม่จำเป็นต้องเชิญบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริงอีก อีกทั้งการพิจารณารายงานฯ ดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ก็ได้มีมติเห็นชอบรายงาน ตามที่ผู้ฟ้องคดีเสนอซึ่งถือว่าเป็นคุณและเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟ้องคดีจะเรียกว่าไม่เป็นธรรมได้อย่างไร อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ก็ไม่เคยมีเรื่องใดกระทบเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน จึงไม่มีเหตุที่จะกระทำการใดสิ่งหนึ่งอันก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี ดังนั้น การพิจารณารายงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมายและต้องตามเจตนารมณ์ของกฎหมายแล้ว ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำที่ดินไปขายได้ เพราะผู้ฟ้องคดีจำกัดสิทธิของตนในการห้ามขายที่ดินดังกล่าวไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณา เป็นการพิจารณาให้ความเห็นจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในรายงานในขณะนั้น หากต่อมามีข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปอันเนื่องมาจากผู้ฟ้องคดีขอเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริง

/ในรายงาน...

ในรายงานดังกล่าว อันมีผลทำให้การพิจารณาเกี่ยวกับรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ซึ่งมีอำนาจในการพิจารณารายงานดังกล่าวสามารถเปลี่ยนแปลงความเห็นที่เคยพิจารณาไว้แล้วได้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ให้การเพิ่มเติมว่า การจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) เป็นเงื่อนไขเดียวที่ทำให้เกิดเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ กล่าวคือ ถ้าไม่มีเงื่อนไขให้จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) ความเดือดร้อนหรือความเสียหายก็ไม่เกิดขึ้นกับผู้ฟ้องคดีอย่างเด็ดขาด การกระทำโดยมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมก็ดี การใช้ดุลพินิจโดยมิชอบก็ดี หรือการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรก็ดี เป็นผลที่เกิดจากการที่ผู้ฟ้องคดีต้องจัดให้มีการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) ทั้งสิ้น และถ้าหากเหตุแห่งการฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ในคดีนี้เกิดจากการกระทำในลักษณะดังกล่าวจริง ก็น่าจะแยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีอีกคดีต่างหาก เพราะว่าเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้สำหรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เป็นคนละมูลเหตุกัน ส่วนนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดได้มีการจัดตั้งเป็นนิคมอุตสาหกรรมตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๒๘ ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดเป็นเขตอุตสาหกรรมทั่วไป และเป็นการจัดตั้งมาก่อนกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๐๒ (พ.ศ. ๒๕๓๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติผังเมือง พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งกฎกระทรวงดังกล่าวไม่มีผลย้อนหลัง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้นำที่ดินแปลง R ๑๙/๑-๖ ให้บริษัท คาทูน นาที เซมส์คอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด เข้าตามสัญญาเช่าที่ดิน เพื่อประกอบกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับกิจการในนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดที่ ๒/๒๕๔๑ - นพ และใบอนุญาต ซึ่งเป็นการเช่าไม่ใช้การขายดังเช่นกรณีของผู้ฟ้องคดี และการประกอบกิจการที่ได้รับอนุญาตจะต้องไม่เข้าข่ายโรงงานตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงไม่เป็นการขัดต่อกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๐๒ (พ.ศ. ๒๕๓๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งการให้เช่าที่ดินในเขตนิคมอุตสาหกรรมสามารถควบคุมได้ ส่วนการขายที่ดินเป็นการโอนกรรมสิทธิ์ไปเป็นของผู้ซื้อจึงไม่สามารถควบคุมการใช้ที่ดินได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จึงมิได้เลือกปฏิบัติแต่อย่างใด และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ มิได้ปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า แต่สาเหตุที่ล่าช้าเป็นเพราะผู้ฟ้องคดีพยายามที่จะขอแก้ไขเพื่อประโยชน์ของผู้ฟ้องคดีเป็นสำคัญ และได้ขอทบทวนแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกัน

/และลด...

และลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม รวมทั้งขออุทธรณ์ทบทวนแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกัน และลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมตลอดมา และตามข้อ ๕ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดให้มีพื้นที่สีเขียวเพื่อเพิ่มคุณภาพสิ่งแวดล้อม มิใช่จัดที่ดินไว้เพื่อการจำหน่าย เพราะได้จัดให้มีที่ดินเพื่อการจำหน่ายไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ส่วนคำว่า พื้นที่ส่วนกลาง ไม่เป็นถ้อยคำในกฎหมาย จึงไม่จำเป็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จะต้องเสนอต่อคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เพื่อพิจารณาตีความ ส่วนการใช้ดุลพินิจในการไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดี นำที่ดินพื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชนในโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชียไปจัดสรรและขายให้กับโรงงานเป็นไปตามข้อกำหนดรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และก่อนคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยจะอนุญาตนั้นผู้ฟ้องคดีได้ยินยอมที่จะไม่นำพื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ และแปลง ข ๒ ไปจำหน่าย โดยพื้นที่จำหน่ายประกอบด้วย เขตอุตสาหกรรมทั่วไป จำนวน ๓ แปลง (อป. ๑ – อป. ๓) เนื้อที่ ๕๑๙ ไร่ ๑ งาน ๙๔ ตารางวา และพื้นที่ที่ได้รับการยกเลิกทางสาธารณะ เนื้อที่ ๑๓ ไร่ ๒ งาน ๕๔ ตารางวา โดยไม่รวมพื้นที่สีเขียวด้วย ปรากฏตามเอกสารประกอบหนังสือของผู้ฟ้องคดีที่ AIE/๐๓๕/๔๕ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๕ สำหรับมติคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ที่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการจัดสรรที่ดินในนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ส่วนที่ ๑ ได้ตามแผนผังโครงการและวิธีการจัดสรรที่ดิน ซึ่งมีข้อเท็จจริง และรายละเอียดที่สำคัญคือ โครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ส่วนที่ ๑ ได้แบ่งพื้นที่ใช้ประโยชน์ออกเป็นประเภทพื้นที่จำหน่าย ซึ่งจะเรียกแปลงที่ดินที่แบ่งว่า แปลง อป. หมายถึง แปลงที่ดินที่ใช้สำหรับอุตสาหกรรมทั่วไป พื้นที่ระบบสาธารณูปโภค พื้นที่สีเขียว ซึ่งจะเรียก แปลงที่ดินที่แบ่งว่า แปลง ข หมายถึง แปลงที่ดินที่เป็นพื้นที่สีเขียว และพื้นที่สำรองไว้ สำหรับการขยายระบบสาธารณูปโภค ซึ่งการแบ่งประเภทดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ปฏิบัติ ต่อผู้พัฒนานิคมอุตสาหกรรมอื่นในทำนองเดียวกับที่ปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดี โดยมีวัตถุประสงค์ในการแบ่งแปลงพื้นที่เพื่อจะให้ผู้ฟ้องคดีนำแปลงที่แบ่งไปยื่นต่อสำนักงานที่ดิน เพื่อทำการ รังวัดออกโฉนดที่ดินก่อนคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ พิจารณาออกใบอนุญาตให้ จัดสรรที่ดินต่อไปเท่านั้น มิใช่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีนำแปลงที่แบ่งไปจำหน่ายได้ทันทีหรือ อนุญาตให้แปลง ข ๑ – แปลง ข ๒ ไปจำหน่ายได้แต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีก็ทราบมาโดยตลอด

/ว่าแปลง ข ๑...

ว่าแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ เป็นแปลงพื้นที่สีเขียวต้องห้ามในการจำหน่ายตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๔ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เห็นชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และในทางปฏิบัติที่ผ่านมา ก่อนที่คณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จะพิจารณาอนุญาตออกไปจัดสรรที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ สามารถปรับปรุงแผนผังจัดสรรที่ดินและเอกสารโครงการจัดสรรที่ดินให้ถูกต้องตามข้อเท็จจริงและกฎหมายได้ตลอด สาระสำคัญในพิจารณาอนุญาตของคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ในวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ คือ อนุญาตให้แบ่งแปลงเพื่อไปรังวัดออกโฉนด ส่วนการที่นำแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ เข้าไปจัดใส่ไว้ในช่องประเภทพื้นที่จำหน่ายนั้นเป็นเพียงแค่รายละเอียดปลีกย่อย ซึ่งคณะกรรมการไม่ได้ยกขึ้นมาพิจารณาเป็นสาระสำคัญในวันนั้น เนื่องจากการอนุญาตให้จัดสรรเป็นนิคมอุตสาหกรรมเท่านั้น ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้นำแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ ไปจัดใส่ไว้ในช่องพื้นที่จำหน่ายในชั้นเสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาการขอจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมและเสนอต่อคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ในวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จะเป็นผู้จำกัดสิทธิในการขายหรือผู้ฟ้องคดีจะเป็นผู้เสนอจำกัดสิทธิในการขายที่ดินแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ เอง ผู้ฟ้องคดีก็ไม่สามารถจะนำที่ดินแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ ไปจำหน่ายได้ เพราะขัดต่อรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าว และในการพิจารณาของคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ในวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เป็นการพิจารณาแบ่งแปลงโดยการประมาณ ไม่ใช่อย่างแน่ชัดหรืออย่างเด็ดขาด และไม่ใช่ว่าการพิจารณาออกไปอนุญาตจัดสรรที่ดิน เนื่องจากจะต้องดำเนินการรังวัดแบ่งแปลงที่ดินชัดเจนแล้ว จึงจะเข้าสู่ขั้นตอนการออกไปอนุญาตจัดสรรที่ดิน ส่วนอำนาจและสิทธิของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ในการควบคุมการใช้ประโยชน์ในนิคมอุตสาหกรรมเอเซียในส่วนที่เป็นพื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชนบริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมนั้น เกิดมาจากรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และสัญญาร่วมดำเนินงานโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย แต่ถ้าหากมีการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินไปให้บุคคลที่สามแล้ว ในทางปฏิบัติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ คงไม่สามารถควบคุมการใช้ประโยชน์ในพื้นที่ดังกล่าวได้ นอกจากนี้ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เสนอคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ พิจารณาให้ความหมายคำว่า พื้นที่สีเขียว ในทำนองที่เป็นคุณกับผู้ฟ้องคดีได้จริง ผู้ฟ้องคดีก็คงไม่สามารถนำไปปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายได้อยู่ดี

/เนื่องจาก...

เนื่องจากขัดกับรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งเดิมผู้ฟ้องคดีขอจัดพื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ เป็นพื้นที่จำหน่าย แต่ต่อมา ผู้ฟ้องคดียอมตัดพื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ ออกจากพื้นที่จำหน่ายไปเป็นพื้นที่ใช้สอยลำดับที่ ๓ พื้นที่สีเขียวเนื้อที่ ๔๕ ไร่ ๑ งาน ๗๑ ^๔/_{๑๐} ตารางวา ตามเอกสารแนบท้ายหนังสือของผู้ฟ้องคดีที่ ALE/๐๓๕/๔๕ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๕ ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีทำสัญญาจะซื้อขายกับบริษัท เอเซีย ซิลิโคนส์ โมโนเมอร์ จำกัด เพื่อขายที่ดินแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ จำนวน ๒ ไร่ ๒ งาน ๔๔ ^๔/_{๑๐} ตารางวา ในราคาไร่ละ ๑,๗๕๐,๐๐๐ บาท ซึ่งไม่สามารถใช้ก่อสร้างเป็นโรงงานได้คงไม่มีใครซื้อในราคาดังกล่าวเพื่อใช้ประโยชน์เป็นพื้นที่สีเขียวแนวกันชนอย่างแน่นอน ราคาซื้อขายที่ดินดังกล่าวที่แท้จริงไม่เกินไร่ละ ๑๐,๐๐๐ บาท เท่านั้น รวมแล้วราคาที่ดินไม่เกิน ๒๔,๐๐๐ บาท อีกทั้งสัญญาจะซื้อขายที่ดิน ๒ แปลง คือ แปลง ข ๑ และ แปลง ข ๒ ดังกล่าวขัดต่อกฎหมายตามมาตรา ๕ และมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๕ และขัดต่อรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมอันเป็นการขัดต่อมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ต้องปฏิบัติตาม ดังนั้น สัญญาจะซื้อขายดังกล่าว จึงตกเป็นโมฆะ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จึงไม่ต้องรับผิดชอบใดๆ ทั้งสิ้น

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การเพิ่มเติมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เคยปฏิเสธความรับผิดชอบจากผลของการกระทำของบริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด (COT) แต่เมื่อตรวจพบข้อความที่ไม่ถูกต้อง ผู้ฟ้องคดีจึงได้ทำหนังสือขอแก้ไขหรือยกเลิกข้อความในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ก็ควรที่จะพิจารณา ไม่ใช่ปฏิเสธสิ่งที่ถูกต้องและบังคับให้ผู้ฟ้องคดียอมรับในสิ่งที่ไม่ถูกต้องนั้น ทั้งๆ ที่บริษัท COT ที่ได้ผ่านการกลั่นกรอง เป็นที่ยอมรับและได้ขึ้นทะเบียนไว้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีไม่เคยให้การว่าผู้ฟ้องคดียินยอมหรือยอมรับว่าการจำกัดสิทธิดังกล่าวเป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีได้จำกัดสิทธิของตนเอง แต่ได้ชี้แจงว่าเป็นความผิดพลาดของบริษัท COT และไม่ว่ากรรมสิทธิ์ในพื้นที่ริมคลองสองและ

คลองบางกระพูนตลอดสองฝั่งโครงการ จะเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ฟ้องคดีหรือผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรม (โรงงาน) ก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ก็มีอำนาจตามพระราชบัญญัติ
ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังเช่นมติคณะกรรมการ
สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เรื่อง แผนปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษสิ่งแวดล้อมจาก
นิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๔๑ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๑
ตามหนังสือ ที่ วว ๐๘๐๒/๑๓๐๔๐ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๑ จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้อง และตามมาตรา ๔๒
แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙
มีอำนาจและหน้าที่ที่จะต้องถือปฏิบัติ ควบคุมและอนุญาตให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการ
นั้น ๆ ซึ่งไม่ได้ให้อำนาจในการจำกัดสิทธิของบุคคลในการจัดสรรและขายพื้นที่ดังกล่าว
การจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีโดยไม่มีกฎหมายรองรับ จึงขัดกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
มาตรา ๔๘ และหลักการพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ที่สามารถเปลี่ยนแปลงความเห็นที่เคยพิจารณาไว้แล้วได้ เมื่อข้อเท็จจริง
เปลี่ยนแปลงไปควรใช้พิจารณาทุกโครงการมิใช่เลือกปฏิบัติดังเช่นโครงการของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การเพิ่มเติมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ว่า นิคมอุตสาหกรรม
มาบตาพุดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๒๘ โดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย และจนถึงปัจจุบัน
ก็ยังมีได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายแต่อย่างใด และไม่ได้ปฏิบัติตามมติคณะกรรมการ
สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๔๑ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๑ ส่วนที่ดินที่
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ให้บริษัท คาทูน นาที แซมเบิร์กอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด เช่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙
จะต้องกันพื้นที่ระหว่างแนวเขตที่จะอนุญาตให้ก่อสร้างโรงงานกับชุมชนโดยรอบ แต่
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ก็มีได้ปฏิบัติกลับนำพื้นที่ดังกล่าวไปให้เช่าและกำหนดให้ผู้เช่าต้องกันพื้นที่
โดยรอบกว้าง ๑๕ เมตร เพื่อปลูกต้นไม้เพื่อเป็นแนวกันชน ซึ่งวิธีการดังกล่าวนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙
ควรจะนำมาใช้กับการจัดสรรที่ดินของผู้ฟ้องคดีด้วย สำหรับผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการถูกต้อง
ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๓๗
แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ และเป็นนิคมอุตสาหกรรม
ที่ถูกต้องตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จึงมีอำนาจตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ในการควบคุม

/ผู้ประกอบการ...

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ไม่ว่าจะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดิน หรือจะโดยการเช่าจากผู้ฟ้องคดี และเมื่อผู้ฟ้องคดีได้ขออนุญาตทำการจัดสรรที่ดินโครงการ นิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้สั่งการให้ผู้ฟ้องคดีไปแก้แผนผังโครงการให้เป็นไปตามดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ทั้งๆ ที่เป็นการขัดกับมติคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ที่อนุญาตให้พื้นที่ สีเขียวที่ไม่เป็นสาธารณูปโภค แปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ เป็นพื้นที่ขายได้ คำสั่งดังกล่าว จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่มีเหตุผลเพียงพอและไม่อยู่ในขอบเขตที่กฎหมายกำหนด ผู้ฟ้องคดีจึงได้อุทธรณ์โดยทำหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ นำเสนอ คณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยพิจารณาให้ความหมายของคำว่า บริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมที่เป็นพื้นที่ส่วนกลาง แต่บัดนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ กลับอ้างว่า พื้นที่ส่วนกลาง ไม่เป็นถ้อยคำในกฎหมายจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องตีความ จึงเป็นการใช้ ดุลพินิจโดยมิชอบ และปฏิบัติงานล่าช้าทั้งที่ควรที่จะทำหนังสือตอบผู้ฟ้องคดีให้ทราบ ในข้อเท็จจริงและเหตุผลของการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ไม่ใช่เพิ่งมาให้คำตอบใน คำให้การเพิ่มเติมครั้งนี้ และตามตารางมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมฯ หน้า ๓๗ ข้อ ๕.๓ สุนทรียภาพ คำว่า บริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมที่เป็นพื้นที่ส่วนกลาง คือบริเวณพื้นที่สีเขียวที่ไม่เป็นสาธารณูปโภค แปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ ซึ่งในข้อกำหนดใน รายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) ไม่ได้กำหนดการห้ามขาย และบริเวณ พื้นที่แปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ ก็ไม่ได้เป็นพื้นที่สาธารณูปโภคหรือเป็นบริการสาธารณะหรือ รางระบายน้ำทิ้ง แต่มีไว้เพื่อแสดงขอบเขตของนิคมอุตสาหกรรมหรือของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรม และทรัพย์สินนี้ถือว่าเป็นทรัพย์สินส่วนบุคคลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม แต่ละราย ซึ่งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมรายอื่นจะมาเกี่ยวข้องหรือใช้ประโยชน์ในทรัพย์สิน ส่วนนี้ไม่ได้ และเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินส่วนนี้สมควรเป็นผู้รับภาระในด้านการลงทุน บำรุงรักษาตามข้อกำหนดเงื่อนไขการใช้ประโยชน์ที่ดินภายใต้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง อีกทั้ง ยังเป็นประโยชน์ในด้านสุนทรียภาพและด้านรักษาความปลอดภัยของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมแต่ละรายด้วย สำหรับข้อความที่ว่า พื้นที่ริมคลองสองและคลองบางกระพูน ตลอดจนสองฝั่งโครงการจะไม่นำมาจัดสรรและขายให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม อยู่ในตาราง มาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม หน้า ๒๖ ข้อ ๔.๓ การระบายน้ำและการ

ป้องกันน้ำท่วม และหากผู้ฟ้องคดีสามารถขายพื้นที่สีเขียวที่ไม่เป็นสาธารณูปโภคแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ จำนวน ๒ ไร่ ๒ งาน ๔๔ ^๘/_{๑๐} ตารางวา ก็จะได้เงินเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๔,๕๗๑,๐๐๐ บาท

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่เห็นชอบให้ผู้ฟ้องคดีแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) ข้อ ๔.๓ เรื่อง การระบายน้ำ และป้องกันน้ำท่วม และข้อ ๕.๓ เรื่อง สุนทรียภาพ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้นำมาตรการในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชียไปกำหนดเป็นเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีจัดสรรที่ดิน เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เห็นว่า ตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดประเภทและขนาดของโครงการหรือกิจการของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือเอกชน ที่ต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๓๕ กำหนดให้โครงการนิคมอุตสาหกรรมตามกฎหมายว่าด้วยนิคมอุตสาหกรรมหรือโครงการที่มีลักษณะเช่นเดียวกับนิคมอุตสาหกรรม ต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการจัดทำรายงานดังกล่าวต้องจัดทำโดยบุคคลซึ่งได้รับอนุญาตให้เป็นผู้อำนวยการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และต้องมีการดำเนินการตามมาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ และตามมาตรา ๓๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายให้บริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด ซึ่งได้รับอนุญาตให้เป็นผู้อำนวยการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมเป็นผู้จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและมอบอำนาจให้ยื่นรายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ด้วย โดยได้ยื่นรายงานดังกล่าวเมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ขอข้อมูลและรายละเอียดเพิ่มเติมประกอบรายงานหลายครั้ง ซึ่งในวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ส่งรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย (ฉบับเพิ่มเติม) ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ซึ่งเป็นคณะกรรมการผู้อำนวยการ

พิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้านโครงการอุตสาหกรรมได้ประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๔ แล้วมีมติเห็นชอบรายงานดังกล่าว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้นำมาตรการตามรายงานดังกล่าวไปกำหนดเป็นเงื่อนไขในใบอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการจัดสรรที่ดินเลขที่ ๒/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๕ แล้ว ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ขอแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๔.๓ เรื่อง การระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วมโดยแก้ไขระยะถอยร่นจากพื้นที่ริมคลองสองจาก ๑๐๐ เมตร เป็น ๕๐ เมตร และคลองบางกระพูนระยะ ๔๐ เมตร เท่าเดิม และให้ตัดข้อความว่า โครงการจะไม่นำมาจัดสรรและขายที่ให้กับโรงงาน ฯลฯ และข้อ ๕.๓ เรื่อง สุนทรียภาพ โดยบริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมเอเซียที่เป็นพื้นที่ส่วนกลาง โครงการต้องจัดให้มีแนวกันชน (Buffer Zone) ให้แก่พื้นที่ด้านใต้ความกว้างจาก ๗๐ เมตร เป็น ๑๐ เมตร โดยอ้างเหตุผลที่ขอแก้ไขว่า เพื่อให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงของกรมทางหลวง และร่างกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชนจังหวัดระยอง พ.ศ.... ซึ่งกำหนดเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดินในบริเวณหมายเลข ๔.๕ ริมฝั่งคลองน้ำตกให้มีที่ว่างตามแนวขนานริมฝั่งคลองดังกล่าวไม่น้อยกว่า ๕๐ เมตร และริมฝั่งคลองบางกระพูนให้มีที่ว่างตามแนวขนานริมฝั่งคลองดังกล่าวไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณาแล้วไม่เห็นชอบกับการขอแก้ไขดังกล่าว โดยให้ผู้ฟ้องคดียึดถือปฏิบัติตามมาตรการปัจจุบัน ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ขออุทธรณ์โดยชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมหลายประการ รวมทั้งอ้างความผิดพลาดของบริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด ผู้จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งผลการพิจารณาปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาเบื้องต้นแล้วเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณาในการประชุม ครั้งที่ ๑๕/๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๕ แล้วมีมติไม่เห็นชอบกับการขออุทธรณ์ การที่ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้ฟ้องคดี โดยอ้างถึงร่างกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชนจังหวัดระยอง พ.ศ.... หรือมีความผิดพลาดของบริษัทที่ปรึกษาผู้จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียของผู้ฟ้องคดี รวมทั้งเหตุอื่น ๆ อีกหลายประการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ซึ่งมีอำนาจพิจารณา

รายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับคำสั่งคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติที่ ๗/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๓ ย่อมมีอำนาจดุลพินิจที่จะให้หรือไม่ให้ความเห็นชอบกับการขอแก้ไขมาตรการดังกล่าวได้ และเมื่อพิจารณาเหตุผลในการไม่ให้ความเห็นชอบแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้พิจารณาถึงความเหมาะสมของที่ตั้งของกลุ่มโรงงาน การประกอบกิจการของโรงงาน ระยะห่างจากชุมชน รวมทั้งด้านสุนทรียภาพ ฯลฯ ซึ่งถือได้ว่าเป็นสาระสำคัญของมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม การเปลี่ยนแปลงพื้นที่สีเขียวและแนวกันชนของโครงการจะมีผลกระทบต่อมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้ ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับร่างกฎกระทรวงให้ใช้ผังเมืองรวมฯ นั้น เห็นว่า ร่างกฎกระทรวงซึ่งแม้ต่อมาได้มีการประกาศใช้เป็นกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชนจังหวัดระยอง พ.ศ. ๒๕๔๖ แล้ว ก็เป็นเพียงแนวทางในการพัฒนาและการดำรงรักษาผังเมืองและบริเวณที่เกี่ยวข้องหรือในด้านการใช้ประโยชน์ในทรัพย์สิน การคมนาคมและขนส่ง การสาธารณสุข ภูมิภาค การบริการสาธารณะและสภาพแวดล้อม ส่วนมาตรการในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเป็นการกำหนดเฉพาะในแต่ละโครงการเพื่อป้องกันมิให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม มาตรการดังกล่าวจึงไม่ขัดกับแนวทางตามกฎกระทรวงตั้งที่ผู้ฟ้องคดีอ้างถือได้ว่าเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมีเหตุผลเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ส่วนการอ้างความผิดพลาดของบริษัทที่ปรึกษาผู้จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม เป็นเพียงการอ้างเพื่อให้สอดคล้องกับร่างกฎกระทรวงให้ใช้ผังเมืองรวมฯ เท่านั้น ทั้งนี้หากผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของบริษัทดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสิทธิที่จะไม่เสนอรายงานฯ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ และทำการแก้ไขให้เป็นไปตามความประสงค์ของผู้ฟ้องคดี และหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่ให้ความเห็นชอบ ผู้ฟ้องคดีก็สามารถใช้สิทธิทางศาลได้ แต่ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้ดำเนินการเช่นนั้นกลับอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้เสนอรายงานฯตามที่บริษัทฯ จัดทำไปก่อนแล้วจึงขอแก้ไขภายหลังได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีมติไม่เห็นชอบกับการขออนุญาตในการทบทวนแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการใช้ดุลพินิจเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริม

/และรักษา...

และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การกระทำดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมาย ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจในการตรวจสอบรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและเสนอความเห็นเบื้องต้นเกี่ยวกับรายงานดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ตามมาตรา ๔๘ วรรคสาม และวรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว การพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จึงถือไม่ได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง อีกทั้งการที่คณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ส่วนที่ ๑ ได้ตามแผนผังโครงการและวิธีการจัดสรรที่ดินตามที่ผู้ฟ้องคดีเสนอ ซึ่งตามโครงการจัดสรรที่ดินดังกล่าวกำหนดให้พื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย เป็นเขตพื้นที่สีเขียวและเป็นพื้นที่แนวกันชน แต่อยู่ในพื้นที่จำหน่าย การกำหนดดังกล่าวจึงไม่สอดคล้องกับมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชียที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ให้ความเห็นชอบเมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๔ จึงต้องแก้ไขซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ยินยอมแก้ไข โดยกำหนดให้พื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ อยู่ในพื้นที่ที่จำหน่ายไม่ได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจอนุญาตให้จัดสรรที่ดินตามมาตรา ๓๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ออกใบอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการจัดสรรที่ดินเลขที่ ๒/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๕ โดยผู้ฟ้องคดีต้องแก้ไขโครงการจัดสรรที่ดินโดยกำหนดให้พื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ เป็นพื้นที่แนวกันชนและอยู่ในพื้นที่ที่ไม่อาจจำหน่ายได้ เป็นการกระทำเพื่อนำมาตรการตามที่ผู้ฟ้องคดีเสนอในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมไปกำหนดเป็นเงื่อนไขในการสั่งอนุญาตตามมาตรา ๕๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ต้องกระทำการเช่นว่านั้นโดยไม่มีอำนาจดุลพินิจ จึงถือไม่ได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ กระทำการออกคำสั่งโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่และมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมแต่อย่างใด ส่วนข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ว่า ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขข้อความในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบ

สิ่งแวดล้อมที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ และได้รับความเห็นชอบแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้เสียหายและมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ที่ไม่เห็นชอบกับการแก้ไขข้อความในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเป็นคำสั่งทางปกครอง ผู้ฟ้องคดีจึงต้องอุทธรณ์คำสั่งก่อนฟ้องคดีต่อศาลปกครองนั้น เห็นว่าตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่มีบทบัญญัติใดห้ามมิให้ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ได้รับความเห็นชอบแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงสามารถขอแก้ไขรายงานฯ ของตนได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ซึ่งเป็นคณะกรรมการผู้ชำนาญการมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาให้ความเห็นในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมมีมติไม่เห็นชอบกับการขอแก้ไขรายงานฯ ของผู้ฟ้องคดี และเมื่อผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ก็มีมติไม่เห็นชอบอีก ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้นำเอามาตรการในรายงานฯ ไปกำหนดเป็นเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตให้จัดสรรที่ดิน การกระทำดังกล่าวทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจขายที่ดินบางส่วนได้ จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสียหายตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ และพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ มิได้กำหนดขั้นตอนหรือวิธีการแก้ไขความเดือดร้อนเสียหายในกรณีนี้ไว้ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เป็นคณะกรรมการที่ไม่อยู่ในระบบสายการบังคับบัญชาใด คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จึงเป็นที่สุดไม่อาจอุทธรณ์ต่อบุคคลใดหรือองค์กรใดได้อีกตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และไม่อยู่ในบังคับที่จะต้องดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการที่กฎหมายเฉพาะกำหนดไว้ก่อนฟ้องคดีต่อศาล ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ วว ๐๘๐๔/๑๒๐๙๐ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๔๔ แจ้งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๔ ที่ไม่เห็นชอบกับการขอแก้ไขรายงานฯ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยมิได้ระบุวิธีการยื่นคำฟ้องและระยะเวลาสำหรับการยื่นฟ้องตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

/รวมทั้งการ...

รวมทั้งการแจ้งมติไม่เห็นชอบกับคำขออุทธรณ์ในการทบทวนแก้ไขข้อความในมาตรการดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็มีได้แจ้งสิทธิเช่นว่านั้น ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้มีหนังสือด่วน ที่ อก ๐๘๐๗.๑/๒๐๗๐ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๕ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบถึงการออกใบอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดินเลขที่ ๒/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๕ โดยมีได้ระบุวิธีการยื่นคำฟ้องและระยะเวลาสำหรับการยื่นฟ้องตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๐ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวเช่นเดียวกัน เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๕ จึงเป็นการยื่นฟ้องภายในกำหนดระยะเวลาตามมาตรา ๕๐ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว อีกทั้งเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า การไม่ให้ความเห็นชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ และเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจเพียงตรวจสอบและเสนอความเห็นเบื้องต้นเกี่ยวกับรายงานดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เท่านั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวมิได้เป็นการออกคำสั่งเห็นชอบหรือไม่ชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม จึงไม่เป็นละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้นำมาตรการตามผู้ฟ้องคดีเสนอไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ให้ความเห็นชอบแล้วในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๔ ไปกำหนดเป็นเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการจัดสรรที่ดินเลขที่ ๒/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๕ เป็นการกระทำตามมาตรา ๕๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาสุขภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้ต้องกระทำการเช่นนั้น และตามข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินพื้นที่สี่เหลี่ยมหมายเลข ข ๒ กับบริษัท เอเชีย ซิลิโคนส์ โมโนเมอร์ จำกัด เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ซึ่งก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จะให้ความเห็นชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย (ฉบับเพิ่มเติม) และก่อนได้รับอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ส่วนที่ ๑ จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ก่อนนิติสัมพันธ์ขึ้น ทั้งที่ยังไม่ทราบแน่ชัดว่า ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ใดบ้างที่จะต้องปฏิบัติตามใบอนุญาตให้จัดสรรที่ดินและมาตรการในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ความเสียหายของผู้ฟ้องคดีจึงมิได้มีผล

/โดยตรง...

โดยตรงจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ แต่อย่างไรก็ตาม ดังนั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ดังกล่าวจึงไม่เป็นละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ามาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมในตารางที่ ๕.๒ - ๒ ข้อ ๕.๓ ที่ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขเป็นเรื่องการระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วม โดยผู้ฟ้องคดีขอให้ตัดข้อความ “พื้นที่ริมคลองสองและคลองบางกระพูนตลอดสองฝั่ง โครงการจะไม่นำมาจัดสรรและขายให้กับโรงงาน แต่โครงการจะปลูกต้นไม้ขนาดใหญ่ โดยมีระยะถอยร่นจากแนวคลองสองไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร และระยะถอยร่นจากคลองบางกระพูนไม่น้อยกว่า ๕๐ เมตร” ออก เนื่องจากข้อความนี้เป็นมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมในส่วนที่จะมีผลกระทบสิ่งแวดล้อมในด้านสุนทรียภาพซึ่งกำหนดไว้ในตารางที่ ๕.๒ - ๒ ข้อ ๕.๓ แล้ว และการแก้ไขตามคำขอของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวข้างต้นก็ไม่ทำให้ประสิทธิภาพในการป้องกันและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเรื่องการระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียลดน้อยลง เพราะระบบระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียผ่านการใช้งานเป็นเวลากว่า ๓ ปีแล้ว ยังไม่เคยมีผลกระทบในเรื่องนี้ ทั้งนี้ เนื่องจากระบบระบายน้ำฝนและการป้องกันน้ำท่วมนั้น ผู้ฟ้องคดีโดยบริษัทวิศวกรที่ปรึกษาได้สำรวจพื้นที่และนำไปเป็นข้อมูลในการออกแบบก่อสร้างอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการวิศวกรรม ในขั้นตอนการออกแบบบริษัทวิศวกรที่ปรึกษาได้ออกแบบตามสภาพภูมิประเทศที่เป็นเนินลาดชันและมีสภาพเอียงลาดลงสู่แนวคลองสองและคลองบางกระพูน ซึ่งจะเป็นผลให้ทิศทางการไหลของน้ำยังคงเป็นเช่นเดิม จากการก่อสร้างตามแบบดังกล่าวจะทำให้น้ำฝนที่ตกลงในพื้นที่โครงการไหลลงสู่รางระบายน้ำหรือคลองธรรมชาติตามเดิม นอกจากนี้ เพื่อให้การระบายน้ำได้ดีขึ้น ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างรางระบายน้ำฝนเพิ่มเติมโดยใช้เป็นรางคอนกรีตเสริมเหล็กรูปตัวยู (U) เพื่อรวบรวมและระบายน้ำลงสู่รางระบายน้ำหรือคลองธรรมชาติตามเดิม สำหรับกรณีความผิดพลาดหรือความบกพร่องในการเขียนและตรวจรายงานของบริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด (COT) ที่ผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายให้เป็นผู้ดำเนินการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (EIA) นั้น ผู้ฟ้องคดีได้ทักท้วงแล้วแต่ได้รับคำชี้แจงจากบริษัท COT ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แนะนำให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการเปลี่ยนแปลงภายหลัง และผู้ฟ้องคดีก็เชื่อ

/มาโดยตลอด...

มาโดยตลอดว่าสามารถแก้ไขได้ เนื่องจากมาตรการนี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกับการระบายน้ำ และการป้องกันน้ำท่วม ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขระยะถอยร่นจากริมคลองสอง จาก ๑๐๐ เมตร เป็น ๕๐ เมตร เพราะในการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม บริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด ที่ผู้ฟ้องคดีมอบหมายให้เป็นผู้ดำเนินการนั้น ได้กำหนดระยะถอยร่นริมคลองสองและคลองบางกระพูนตามร่างข้อกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชน จังหวัดระยอง ที่กรมการผังเมืองจะได้เสนอต่อ คณะกรรมการผังเมืองพิจารณาตามขั้นตอนของกฎหมาย โดยบริษัท COT เองก็เข้าใจว่า ร่างข้อกำหนดดังกล่าวจะมีผลใช้บังคับเป็นกฎหมายต่อไป จึงได้คัดลอกข้อความตามร่างข้อกำหนดดังกล่าวมาใส่ไว้ในรายงาน EIA ซึ่งในการพิจารณาระยะร่นบริเวณริมคลองสอง และคลองบางกระพูนนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่มีข้อพิจารณาหรือข้อสังเกต เป็นอย่างอื่น เนื่องจากไม่มีข้อมูลทางเทคนิคที่จะสนับสนุนการกำหนดระยะดังกล่าวระบุไว้ ในการจัดทำรายงาน EIA จึงได้ให้ความเห็นชอบตามแนวทางที่กำหนดไว้ตามร่าง ข้อกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินฯ ที่บริษัท COT เสนอ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง หากร่าง ข้อกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินฯ ได้กำหนดระยะร่นจากแนวคลองเท่ากับระยะที่กฎหมาย ในปัจจุบันใช้บังคับ คือ ๕๐ เมตร ตั้งแต่แรกแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ก็คง จะไม่พิจารณากำหนดเพิ่มให้มีระยะถึง ๑๐๐ เมตร ดังนั้น เมื่อข้อกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินฯ มีผลใช้บังคับตามกฎหมายแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ก็ควรที่จะพิจารณาให้ ความเห็นชอบในการขอแก้ไข มิใช่ไปคิดหาเหตุผลอื่นมาสนับสนุนในการไม่ให้ความเห็นชอบการ ขอแก้ไข ส่วนเหตุผลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ในเรื่อง การกำหนดพื้นที่สีเขียว แนวกันชนของโครงการ และระยะห่างจากชุมชนเพื่อประโยชน์ ด้านป้องกันอันตรายและด้านสุนทรียภาพนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีความเกี่ยวข้องกับการ ระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วมแต่อย่างใดเลย นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ารายงาน การประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ในการประชุมครั้งที่ ๑๕/๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ได้บันทึกถ้อยแถลงไว้แต่เพียงว่า “เป็นข้อมูลเพิ่มเติม ที่เคยเสนอมาให้พิจารณาแล้วจึงควรยืนยันมติเดิมโดยให้ข้อเสนอแนะว่า ควรแจ้งให้ ผู้ฟ้องคดีทราบเหตุผลที่ไม่ให้แก้ไขข้อความในมาตรการด้วย” ดังนั้น เหตุผลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ตามหนังสือ ที่ วว ๐๘๐๔/๗๐๓๒ ลงวันที่ ๑

กรกฎาคม ๒๕๔๕ จึงไม่ใช่เหตุผลในการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ แต่เป็นเหตุผลที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งใจคิดขึ้นเพื่อเป็นเพียงข้ออ้างต่อสังคมว่ามีเหตุผลทางเทคนิคแล้วเท่านั้น หากได้มีเหตุผลทางเทคนิคจริงๆ ไม่ มิฉะนั้น พื้นที่รอบโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียบริเวณที่ติดกับคลองบางกระพูนและคลองสาม หรือโครงการนิคมอุตสาหกรรมอื่นที่อยู่ใกล้เคียงหรือติดต่อกับโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย และมีพื้นที่ติดกับคลองระบายน้ำก็ต้องถูกบังคับให้มีระยะถอยร่นจากแนวคลองระบายน้ำ ๑๐๐ เมตร เช่นกัน นอกจากนี้ บรรดาโรงงานอุตสาหกรรมปิโตรเคมีที่จะต้องทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม หากมีที่ดินติดกับคลองระบายน้ำก็ต้องถูกบังคับให้มีระยะถอยร่น ๑๐๐ เมตรด้วย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ก็ไม่มีการบังคับให้พื้นที่รอบโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียหรือโครงการนิคมอุตสาหกรรมที่ใกล้เคียงหรือติดต่อกับโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย เช่น นิคมอุตสาหกรรมตะวันออก นิคมอุตสาหกรรมผาแดง หรือนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด ตลอดจนโรงงานอุตสาหกรรมปิโตรเคมีดังกล่าวในลักษณะเช่นนี้ และผู้ฟ้องคดียังเห็นว่าเหตุผลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ที่ได้พิจารณาความเหมาะสมของที่ตั้งกลุ่มโรงงานอุตสาหกรรมเป้าหมายหลักเป็นปิโตรเคมีขั้นกลางและขั้นปลาย และระยะห่างจากชุมชนเพื่อประโยชน์ด้านป้องกันอันตรายและด้านสุนทรียภาพนั้น เป็นการคาดการณ์และกำหนดมาตรการโดยไม่มีหลักเกณฑ์ที่ถือปฏิบัติเป็นการทั่วไป ซึ่งผู้ฟ้องคดีขอยกตัวอย่างการดำเนินงานของนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดและนิคมอุตสาหกรรมตะวันออกว่า ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลเมืองมาบตาพุดอันเป็นแหล่งชุมชน อีกทั้ง ยังมีโรงงานอุตสาหกรรมปิโตรเคมีขั้นต้น ขั้นกลางและขั้นปลาย และอยู่ใกล้แหล่งชุมชนมากกว่าโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียอีกด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ก็ได้กำหนดมาตรการห้ามนำที่ดินริมคลองไปจัดสรรและขายให้กับโรงงาน แต่จะปลูกต้นไม้ขนาดใหญ่โดยมีระยะถอยร่นจากคลองไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร เช่นเดียวกับโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียของผู้ฟ้องคดี อันเป็นการเลือกปฏิบัติและเป็นการดำเนินการที่ขัดต่อกฎหมายผังเมือง คือ กฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชน จังหวัดระยอง ข้อ ๑๑ วรรคท้าย อีกด้วย ดังนั้น การพิจารณาไม่ให้ความเห็นชอบการขอแก้ไขมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม เรื่องการระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เป็นการ

พิจารณาโดยไม่มีอำนาจและไม่ชอบด้วยกฎหมายที่จะกำหนดมาตรการในการจำกัดสิทธิในการขายที่ดินให้กับโรงงานของผู้ฟ้องคดี โดยไม่มีกฎหมายรองรับ และเป็นการขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๙ และพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีอำนาจดุลพินิจที่จะให้หรือไม่ให้ความเห็นชอบกับการขอแก้ไขมาตรการดังกล่าวได้ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๓๕ และคำสั่งคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ที่ ๗/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๓ แต่ผู้ฟ้องคดีพิจารณาเห็นว่าอำนาจดุลพินิจนั้นต้องชอบด้วยกฎหมายด้วย คือต้องมีกฎหมายรองรับและไม่ไปจำกัดสิทธิ ดังนั้น การจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีในกรณีดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณาเห็นว่าพื้นที่สีเขียวและแนวกันชนของโครงการซึ่งประกอบด้วย รางระบายน้ำ พื้นที่ปลูกต้นไม้แนวคันถนน และท่อรวบรวมน้ำเสีย เป็นสาธารณูปโภคและสาธารณูปการของโครงการเพื่อป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมนั้นเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ฟ้องคดีต้องดูแลและบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดี ดังนั้น การระบุว่าเป็นพื้นที่ส่วนกลางและกำหนดให้โครงการไม่นำมาจัดสรรและขายให้โรงงาน จึงเป็นไปตามวัตถุประสงค์ให้พื้นที่สีเขียวและแนวกันชนเป็นทรัพย์สินส่วนกลางห้ามขาย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ใช้ดุลพินิจที่ไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากพื้นที่สีเขียวและแนวกันชนของโครงการแยกต่างหากจากสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ โครงการจึงไม่มีรางระบายน้ำ แนวคันถนนและท่อรวบรวมน้ำเสียอยู่ในบริเวณนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จึงไม่ควรกำหนดไว้ว่าเป็นพื้นที่ส่วนกลาง อีกทั้งคำว่าพื้นที่ส่วนกลางก็ยังไม่ปรากฏเป็นคำจำกัดความในกฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง กฎหมายว่าด้วยการจัดสรรที่ดิน กฎหมายว่าด้วยอาคารชุด หรือในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จึงควรที่จะพิจารณาให้ความเห็นชอบในการตัดข้อความที่เป็นพื้นที่ส่วนกลาง ออกเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ อีกทั้งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเนื่องจากพื้นที่สีเขียวโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ผู้ฟ้องคดีได้จัดให้มีขึ้นแล้วตั้งแต่เริ่มพัฒนาโครงการ

เป็นจำนวนร้อยละ ๑๐ ของพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมฯ ทั้งหมดแล้ว ทั้งนี้ เป็นไปตามเงื่อนไขในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และถูกต้องตามมาตรการป้องกันและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในตารางที่ ๕.๒ - ๒ ข้อ ๕.๓ และตามกฎหมายผังเมืองที่ได้กำหนดการใช้ประโยชน์ในที่ดินไว้อีกชั้นหนึ่งด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จึงยอมมีอำนาจไม่อนุญาตให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใช้ที่ดินในส่วนที่เป็นพื้นที่สีเขียวตั้งโรงงานได้อยู่แล้วเนื่องจากมีข้อจำกัดสิทธิในการใช้ประโยชน์ที่ดินดังกล่าวข้างต้น ดังนั้น จำนวนพื้นที่สีเขียวหรือแนวกันชนจึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงไป อีกทั้งคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้พิจารณาคำขออนุญาตจัดสรรที่ดินโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชียและมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ส่วนที่ ๑ ได้ตามแผนผังโครงการและวิธีการจัดสรรที่ดินตามที่ผู้ฟ้องคดีเสนอ ซึ่งตามโครงการจัดสรรที่ดินดังกล่าวกำหนดให้พื้นที่สีเขียวที่ไม่เป็นสาธารณูปโภคแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณริมนิคมอุตสาหกรรมเอเชียเป็นพื้นที่จำหน่าย ซึ่งการอนุญาตดังกล่าวก็สอดคล้องกับมาตรการป้องกันและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชียที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ให้ความเห็นชอบในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ไปดำเนินการแบ่งแปลงที่ดินตามที่ได้รับอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดิน ต่อมา เมื่อผู้ฟ้องคดีแบ่งแปลงแล้วเสร็จ ตามขั้นตอนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ กำหนดให้ผู้ฟ้องคดีจะต้องไปยื่นคำขอรับใบอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดิน และในขั้นตอนนี้เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีเปลี่ยนแปลงโครงการจัดสรรที่ดินให้แตกต่างไปจากที่ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ โดยให้ตัดแปลงจำหน่ายพื้นที่สีเขียวที่ไม่เป็นสาธารณูปโภคแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ ออก และให้ผู้ฟ้องคดีนำไปรวมกับแปลงที่เป็นระบบสาธารณูปโภคและห้ามจำหน่าย เนื่องจากมาตรการป้องกันและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในตารางที่ ๕.๒ - ๒ ข้อ ๕.๓ กำหนดให้พื้นที่สีเขียวบริเวณริมรั้วนี้เป็นพื้นที่ส่วนกลาง ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ กำหนดให้พื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ เป็นสาธารณูปโภคห้ามจำหน่ายในการออกใบอนุญาตจัดสรรที่ดิน และยังขัดกับมติของคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ที่มีผลตามกฎหมายที่ให้จำหน่ายได้ จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ใช้ดุลพินิจไม่ชอบ และฝ่าฝืนมติของคณะกรรมการของ

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ถือว่ามีความผิดอีกด้วย ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายคือไม่สามารถขายที่ดินให้แก่บริษัท เอเชีย ซิลิโคนส์ โมโนเมอร์ จำกัด คิดเป็นเงินจำนวน ๔,๕๗๑,๐๐๐ บาท จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี อนึ่ง ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าพื้นที่โครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชียนั้น มีลักษณะเป็นสันเนินสูงตรงกลางพื้นที่เป็นแนวตลอดจากทิศเหนือของโครงการที่เส้นแสดงระดับชั้นดินที่ ๔๘ เมตร เป็นสันลาดลงไปทางทิศใต้ของโครงการจนจดทางรถไฟสายสตัทท์ - มาบตาพุด ที่เส้นแสดงระดับชั้นดินที่ ๒๐ เมตร ซึ่งมีความเอียงลาดจากทิศเหนือของโครงการถึงบริเวณพื้นที่ดินด้านทิศใต้ของโครงการแตกต่างกันถึง ๒๘ เมตร และจากบริเวณสันเนินสูงตรงกลางด้านทิศเหนือส่วนบนของโครงการที่เส้นแสดงระดับชั้นดินที่ ๓๙ และที่ ๔๐ เมตร ด้านทิศตะวันออกจะมีความเอียงลาดลงไปจนถึงคลองบางกระพูนที่เส้นแสดงระดับชั้นดินที่ ๒๕ เมตร ด้านทิศตะวันตกจะมีความเอียงลาดลงไปจนถึงคลองสองที่เส้นแสดงระดับชั้นดินที่ ๓๒ เมตร ซึ่งจะมีความเอียงลาดลงต่างระดับกันถึง ๑๔ เมตร และ ๘ เมตร ตามลำดับ ฉะนั้น พื้นที่ดินบริเวณส่วนทิศเหนือของโครงการตามมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ในตารางที่ ๕.๒ - ๒ ข้อ ๔.๓ เรื่องการระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วม คือ บริเวณพื้นที่ริมคลองบางกระพูนจะเป็นบริเวณพื้นที่ดินที่มีความลาดชันลงสู่คลองทั้งสองเป็นบริเวณที่มีตลิ่งสูงไม่เป็นพื้นที่ราบลุ่มหรือพื้นที่รับน้ำหลากที่ล้นจากฝั่งคลองทั้งสอง แต่ประการใด หากจะเป็นพื้นที่รับน้ำหลากจริง ในทางวิศวกรรมก็สามารถก่อสร้างเขื่อนป้องกันน้ำหลากจากคลองทั้งสองได้ เพราะในผังเมืองและในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) ไม่ได้มีข้อห้ามไว้ ส่วนพื้นที่บริเวณตอนกลางของพื้นที่โครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ที่เป็นสันบริเวณตอนกลางที่ระดับแนวเส้นแสดงระดับชั้นดินที่ ๓๙ และที่ ๔๐ เมตร พื้นที่ดินจะมีความเอียงลาดลงไปทางด้านทิศตะวันออกจนจดแนวลำรางสาธารณประโยชน์ที่เป็นร่องระบายน้ำฝนที่แนวเส้นแสดงระดับชั้นดินที่ ๓๒ เมตร ตอนต้นของรางระบายน้ำฝนและที่เส้นแสดงระดับชั้นดินที่ ๒๓ เมตร ที่ส่วนปลายของแนวรางระบายน้ำฝนภายในโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียที่ขอเพิกถอนสภาพมีเนื้อที่ ๕ ไร่ ๓ งาน ๘๒ ตารางวา ซึ่งในบริเวณพื้นที่นี้โครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียได้มีการปรับพื้นที่และออกแบบก่อสร้างรางระบายน้ำฝนเป็นรางคอนกรีตเสริมเหล็กรูปตัว (U) เพื่อรวบรวมน้ำฝนระบายลงสู่คลองสาขาของคลองบางกระพูน อีกทั้งพื้นที่บริเวณตอนกลางของพื้นที่โครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย

/จากแนว...

จากแนวสันบริเวณตอนกลางที่แนวเส้นแสดงระดับชั้นดินที่ ๓๙ และที่ ๔๐ เมตร พื้นดินจะมีแนวลาดลงไปทางด้านทิศตะวันตกไปจนถึงคลองสาธารณประโยชน์ที่แนวเส้นแสดงระดับชั้นดินที่ ๒๘ เมตร ส่วนที่เป็นต้นน้ำของคลองระบายน้ำ (คลองสาม) ซึ่งตามข้อเท็จจริงเป็นร่องระบายน้ำฝนภายในพื้นที่โครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชียลงสู่คลองระบายน้ำ ลำรางระบายน้ำฝนนี้มีเนื้อที่ ๓ ไร่ ๑ งาน ๒๑ ตารางวา เป็นพื้นที่ที่โครงการขอถอนสภาพและได้ทำการปรับพื้นที่และออกแบบก่อสร้างรางระบายน้ำฝนเป็นรางคอนกรีตเสริมเหล็กรูปตัว (U) เพื่อรวบรวมน้ำฝนลงสู่คลองสามเช่นเดียวกับรางระบายน้ำฝนด้านทิศตะวันออก และจากแนวสันของพื้นที่ส่วนกลางของโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชียที่แนวเส้นแสดงระดับชั้นดินที่ ๓๙ และที่ ๔๐ เมตร พื้นดินจะมีความเอียงลาดลงไปทางด้านทิศใต้ของนิคมอุตสาหกรรมเอเชียจดทางรถไฟสายสัตหีบ - มาบตาพุด ที่แนวเส้นแสดงระดับชั้นดินที่ ๒๐ เมตร ซึ่งมีความลาดชันแตกต่างกันถึง ๒๐ เมตร ส่วนบริเวณพื้นที่ด้านทิศใต้ของทางรถไฟจะเป็นบริเวณพื้นที่ราบที่จะรับน้ำหลากคลองสามไหลลงสู่ทะเล และก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะรับโอนมานั้นเจ้าของที่ดินเดิมใช้ที่ดินส่วนใหญ่ทำการเกษตรกรรม เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับโอนมาแล้วก็ยังไม่ได้เข้าไปทำประโยชน์ในพื้นที่ จึงทำให้สภาพพื้นที่รกร้าง บรรดาทางสาธารณะที่เคยใช้เป็นเส้นทางลำเลียงพืชผลทางเกษตรก็ไม่ได้ใช้ ส่วนที่ระบุว่าเป็นคลองหรือลำรางสาธารณประโยชน์สองบริเวณตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งตามข้อเท็จจริงเป็นเพียงร่องรอยระบายน้ำฝนภายในพื้นที่ภายในของโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชียระบายน้ำฝนลงสู่คลองบางกระพูน คลองสองและคลองสามในช่วงฤดูฝนเท่านั้น ต่อมาเมื่อผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปทำประโยชน์โดยนำที่ดินบริเวณนี้ไปร่วมดำเนินงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เพื่อจัดตั้งเป็นนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย แต่ก็มีอุปสรรคในการแบ่งแปลงพื้นที่เนื่องจากมีที่ดินสาธารณะขวางอยู่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จึงได้ดำเนินการเพิกถอนสภาพที่ดินสาธารณะในเขตนิคมอุตสาหกรรมเอเชียให้พ้นจากการเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๖ ทวิ วรรคสอง ในการเพิกถอนสภาพที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินภายในเขตนิคมอุตสาหกรรมเอเชียนี้ กระทรวงมหาดไทยได้มอบหมายให้จังหวัดระยองเป็นผู้ตรวจสอบสภาพที่ดินสาธารณะภายในบริเวณนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย จากการตรวจสอบพบว่า ทางสาธารณะประชาชนได้เลิกใช้ประโยชน์แล้ว ส่วนรางระบายน้ำสาธารณะก็ไม่มีสภาพเป็นคลองหรือลำราง

สาธารณะที่มีส่วนเกี่ยวเนื่องกับพื้นที่ภายนอกโครงการแต่ประการใด กระทรวงมหาดไทย จึงได้ให้ความยินยอมและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ชำระราคาที่ดินให้แก่กระทรวงการคลัง ตามราคาที่ดินที่กระทรวงมหาดไทยกำหนดแล้ว โดยไม่ต้องจัดที่ดินแปลงอื่นให้พลเมือง ใช้ร่วมกันแทน เพราะพลเมืองได้เลิกใช้ประโยชน์ในที่ดินดังกล่าวแล้ว ต่อมา เมื่อมีการ ออกแบบก่อสร้างโครงการในส่วนของระบบระบายน้ำฝน ผู้ฟ้องคดีได้ทำการปรับระดับพื้นที่ ให้มีความลาดชันไม่เกินร้อยละ ๒ โดยรักษาลักษณะภูมิประเทศให้ใกล้เคียงกับสภาพเดิม มากที่สุด ซึ่งจะเป็นผลให้สภาพทิศทางการไหลของน้ำฝนยังคงเป็นเช่นเดิมและสอดคล้องกับ การออกแบบระดับถนนและให้ระบบการระบายน้ำได้ระบายโดยอาศัยแรงโน้มถ่วงไม่ต้อง ตั้งเครื่องสูบน้ำ อีกทั้ง มาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมในตารางที่ ๕.๒ - ๒ ข้อ ๔.๓ นั้น หมายถึง มาตรการระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วมภายในโครงการนิคม อุตสาหกรรมเอเชียไม่ใช่มาตรการรับน้ำหลากที่ล้นออกจากฝั่งของคลองทั้งสองไหลไปลงทะเล ฉะนั้น มาตรการในการป้องกันก็ควรจะเป็นการสร้างเขื่อนตามแนวริมคลองทั้งสอง เพื่อป้องกันไม่ให้น้ำหลากจากฝั่งคลองเข้ามาท่วมโครงการ ขอให้ศาลปกครองสูงสุด มีคำพิพากษาหรือคำสั่งกลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นและพิพากษาหรือมีคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ แก้ไขมาตรการตามตารางที่ ๕.๒ - ๒ หัวข้อ ๔.๓ โดยตัดคำว่า พื้นที่ริมคลองสองและคลองบางกระพูนตลอดสองฝั่ง โครงการจะไม่นำมาจัดสรรและขายให้กับโรงงาน แต่โครงการจะปลูกต้นไม้ขนาดใหญ่ โดยมี ระยะถอยร่นจากคลองสองไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร และระยะถอยร่นจากคลองบางกระพูน ไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตร ออก

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ตัดคำว่า ที่เป็นพื้นที่ส่วนกลาง ในตารางที่ ๕.๒ - ๒ หัวข้อ ๕.๓ ออก และแก้ระยะถอยร่นบริเวณริมคลองสอง จาก ๑๐๐ เป็น ๕๐ เมตร

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ชดใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นเป็นเงินจำนวน ๔,๕๗๑,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่า จะชำระเสร็จ

๔. ส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยในประเด็นที่ศาลปกครองชั้นต้น บังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕

อันเป็นกรณีที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญในกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ กำหนดมาตรการจำกัดสิทธิในการขายที่ดินให้กับโรงงานของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ แก้อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า การพิจารณาในเรื่องรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของโครงการนี้ เป็นการพิจารณาถึงทุกเรื่อง ที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเมื่อมีโครงการนี้เกิดขึ้น ซึ่งตามข้อ ๓ ของประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ระเบียบปฏิบัติและแนวทางในการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๓๕ ได้กำหนดเรื่องแนวทางในการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามเอกสารท้ายประกาศ ๒ ซึ่งต้องประกอบด้วยสาระสำคัญดังนี้ คือ (๑) บทนำ : กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของโครงการ เหตุผลความจำเป็นในการดำเนินโครงการ วัตถุประสงค์การจัดทำรายงาน ขอบเขตการศึกษาและวิธีการศึกษา (๒) รายละเอียดโครงการ : ให้มีรายละเอียดที่สามารถแสดงภาพรวมได้ชัดเจน ได้แก่ ประเภท ขนาด ที่ตั้ง ทางเลือกที่ตั้งโครงการและวิธีการดำเนินโครงการพร้อมเหตุผลและข้อพิจารณาในการตัดสินใจเลือกแนวทางที่เสนอรายละเอียดกระบวนการ หรือกิจกรรมประกอบของโครงการ พร้อมแผนที่แสดงที่ตั้งโครงการ มาตราส่วน ๑ : ๕๐,๐๐๐ หรือมาตราส่วนที่เหมาะสม แผนที่ผังโครงการและกิจกรรมของโครงการ (๓) สภาพแวดล้อมในปัจจุบัน : ให้แสดงรายละเอียดทรัพยากร สิ่งแวดล้อมและคุณค่าต่างๆ พร้อมด้วยแผนที่ของบริเวณโครงการและบริเวณที่อาจได้รับผลกระทบจากโครงการทั้งระยะสั้นและระยะยาว ได้แก่ สภาพแวดล้อมของโครงการ โดยทั่วไปก่อนมีโครงการ พร้อมภาพประกอบทรัพยากรกายภาพ ทรัพยากรชีวภาพ คุณค่าการใช้ประโยชน์ของมนุษย์ คุณค่าต่อคุณภาพชีวิต (๔) ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากโครงการ : ให้ประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งอาจเกิดขึ้นจากโครงการที่เป็นผลกระทบโดยตรง และผลกระทบทางอ้อมต่อทรัพยากร สิ่งแวดล้อมและคุณค่าต่างๆ ตาม (๓) พร้อมทั้งแยกประเภททรัพยากรเป็นชนิดที่สามารถฟื้นฟูได้และฟื้นฟูไม่ได้ด้วย (๕) มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการชดเชย : ให้อธิบายรายละเอียดในการป้องกันและแก้ไขผลกระทบที่เกิดขึ้นตาม (๔) และในกรณีที่ความเสียหายไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ให้เสนอแผนการชดเชยความเสียหายดังกล่าวด้วย (๖) มาตรการติดตามตรวจสอบผลกระทบสิ่งแวดล้อม : ให้เสนอมาตรการติดตามตรวจสอบผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมทางวิชาการและ

การปฏิบัติ ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของการติดตามและประเมินผลภายหลังการดำเนินโครงการด้วย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาให้ความเห็น ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม รวมทั้งพิจารณารายงานที่ได้ทำการแก้ไข เพิ่มเติมหรือได้จัดทำใหม่ทั้งฉบับแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จึงมีอำนาจ พิจารณาถึงความเหมาะสมของที่ตั้งกลุ่มโรงงาน การประกอบกิจการของโรงงาน ระยะห่าง จากชุมชน รวมถึงสุนทรียภาพ ฯลฯ ซึ่งถือว่าเป็นสาระสำคัญของมาตรการป้องกันและลด ผลกระทบสิ่งแวดล้อม การเปลี่ยนแปลงพื้นที่สีเขียว และแนวกันชนของโครงการที่จะมี ผลกระทบต่อมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณาแล้วไม่เห็นชอบกับการขอแก้ไขมาตรการป้องกันและลด ผลกระทบสิ่งแวดล้อมในตาราง ๕.๒ - ๒ ข้อ ๔.๓ เรื่อง การระบายน้ำและการป้องกัน น้ำท่วม ที่ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขระยะร่นจากพื้นที่ริมคลองสองจาก ๑๐๐ เมตร เป็น ๕๐ เมตร และ คลองบางกระพวนระยะ ๔๐ เมตร เท่าเดิม และให้ตัดข้อความว่า “โครงการจะไม่นำมาจัดสรร และขายให้กับโรงงาน” ออก จึงเป็นการใช้อำนาจโดยชอบด้วยกฎหมาย และความเห็นของ ศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าวจึงชอบด้วยเหตุผลและกฎหมายแล้ว กล่าวคือ ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติว่า ในกรณีโครงการหรือกิจการที่ต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ตามมาตรา ๔๖ เป็นโครงการหรือกิจการที่จะต้องได้รับอนุญาตจากทางราชการตามกฎหมาย ก่อนเริ่มการก่อสร้างหรือดำเนินการ ให้บุคคลผู้ขออนุญาตเสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบ สิ่งแวดล้อมต่อเจ้าหน้าที่ ซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายนั้น และต่อสำนักงานนโยบายและแผน สิ่งแวดล้อม ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติดังกล่าวจึงเป็นหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีที่ต้องยื่น รายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการดังกล่าวเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดย ไม่คำนึงว่ารายงานดังกล่าวจะจัดทำโดยบุคคลใด แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีได้มอบอำนาจให้บริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด (COT) เป็นผู้ยื่นรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบ สิ่งแวดล้อมของโครงการนี้ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือมอบอำนาจของผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ ซึ่งหนังสือมอบอำนาจดังกล่าวมีข้อความตอนท้ายระบุว่าการใดที่ ผู้รับมอบอำนาจกระทำไปในขอบเขตอำนาจนี้ ให้ถือเสมือนว่าข้าพเจ้าได้กระทำการนั้นด้วย ตนเองทุกประการ จึงลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานต่อหน้าพยาน ดังนั้น เมื่อบริษัทดังกล่าว

/ได้เสนอ...

ได้เสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้ฟ้องคดีให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณา โดยในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าวได้ระบุข้อความชัดเจนไว้ในตารางที่ ๕.๒ - ๒ ข้อ ๔.๓ เรื่อง การระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วม ว่าโครงการมีมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยการกำหนดให้ “พื้นที่ริมคลองสองและคลองบางกระพูนตลอดสองฝั่งโครงการจะไม่นำมาจัดสรรและขายให้กับโรงงาน แต่โครงการจะปลูกต้นไม้ขนาดใหญ่ โดยมีระยะถอยร่นจากแนวคลองไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร และระยะถอยร่นจากคลองบางกระพูนไม่น้อยกว่า ๕๐ เมตร และในตารางที่ ๕.๒ - ๒ ข้อ ๕.๓ เรื่อง คุณภาพ โครงการได้กำหนดมาตรการป้องกันและผลกระทบสิ่งแวดล้อมว่า โครงการฯ ต้องจัดให้มี Green area ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ ของพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมทั้งหมด โดยบริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรม ที่เป็นพื้นที่ส่วนกลางต้องจัดให้มี Buffer Zone โดยปลูกต้นไม้ยืนต้นเป็นแนว - แถวสลับฟันปลา ๓ ชั้น เป็น Buffer Zone กว้างอย่างน้อย ๑๐ เมตร การกระทำของบริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด จึงถือว่าเป็นการกระทำของผู้ฟ้องคดีเอง ซึ่งในเรื่องนี้ผู้ฟ้องคดียอมรับว่าได้มอบอำนาจให้บริษัท COT เป็นผู้ยื่นรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจะกล่าวอ้างว่า เกิดจากความผิดพลาดหรือความบกพร่องในการเขียนและตรวจรายงานของ บริษัท COT ที่ผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายให้เป็นผู้ดำเนินการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมไม่ได้ เพราะเมื่อผู้ฟ้องคดีทราบอยู่แล้วว่าข้อมูลในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมนั้นผิดพลาด ก็ยังมอบอำนาจให้บริษัท COT ยื่นเสนอรายงานดังกล่าว ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวย่อมแสดงถึงเจตนาที่ประสงค์จะใช้ข้อมูลตามที่ปรากฏในรายงานฯ ในการเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณา ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบในข้อมูลตามที่ปรากฏในรายงานฯ จะปฏิเสธว่าเป็นความผิดของบริษัท COT ฝ่ายเดียวและตนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ได้ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่เคยได้รับคำทักท้วงใดๆ จากผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เคยให้คำแนะนำแก่บริษัท COT ในเรื่องดังกล่าว หากพิจารณาจากคำอุทธรณ์ทั้งหมดจะเห็นว่าผู้ฟ้องคดีทราบอยู่แล้วว่า ตนเองต้องเป็นผู้เสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนี้ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เมื่อทราบถึงข้อผิดพลาดในรายงานดังกล่าว เหตุใดจึงไม่ขอรับรายงานดังกล่าวกลับไปแก้ไขให้ถูกต้องก่อน แล้วเสนอรายงานไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘...

ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณาใหม่ นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดียอมรับว่าข้อมูลเกี่ยวกับ
 มาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมโดยการกำหนดให้ “พื้นที่ริมคลองสองและ
 คลองบางกระพูน คลองสองฝั่งโครงการจะไม่นำมาจัดสรรและขายให้กับโรงงาน...” และ
 “โดยบริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมที่เป็นพื้นที่ส่วนกลาง...” เป็นรายงานการวิเคราะห์
 ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ผู้ฟ้องคดีเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณา
 ซึ่งการจำกัดสิทธิดังกล่าวเป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีได้จำกัดสิทธิของตนเองไว้รายงานที่เสนอให้
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณา เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘
 ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องดังกล่าวถือว่าเป็นสาระสำคัญในรายงานจึงได้มีมติเห็นชอบ
 รายงานดังกล่าว ย่อมมีผลเป็นข้อผูกมัดให้ผู้ฟ้องคดีต้องปฏิบัติตามข้อความในรายงานนั้น
 แม้ต่อมาภายหลังเมื่อรายงานนั้นได้รับความเห็นชอบจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘
 ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์ขอแก้ไขข้อความในรายงานดังกล่าว โดยขอให้แก้ไขข้อความในมาตรการ
 ป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จึงมีมติไม่เห็นชอบกับ
 การขอเปลี่ยนแปลงมาตรการดังกล่าว ดังนั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘
 จึงชอบด้วยกฎหมายและไม่เป็นการขัดต่อบทบัญญัติตามมาตรา ๒๙ ของรัฐธรรมนูญ
 แห่งราชอาณาจักรไทย นอกจากนี้ ตามคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีอำนาจใช้ดุลพินิจที่จะให้หรือไม่ให้ความเห็นชอบกับการแก้ไขมาตรการ
 ดังกล่าวได้ ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม
 แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ และคำสั่งคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ที่ ๗/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๓
 สิงหาคม ๒๕๔๓ ซึ่งสอดคล้องกับการพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้น และการจำกัดสิทธิของ
 ผู้ฟ้องคดีเอง ก็มีปรากฏอยู่ในรายงานที่ผู้ฟ้องคดีได้เสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘
 พิจารณา เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้พิจารณาและมีมติไม่เห็นชอบ
 ในการขอแก้ไขการจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีเอง ผู้ฟ้องคดีจะกล่าวหาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ กระทำการดังกล่าวโดยไม่มีกฎหมายรองรับได้อย่างไร ดังนั้น การพิจารณา
 ของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าวข้างต้นจึงถือว่าชอบด้วยกฎหมายแล้ว และไม่เป็นการ
 ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๙ และมาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง แต่อย่างไร
 จึงไม่มีเหตุผลประการใดที่ต้องส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ส่วนหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ที่ วว ๐๘๐๔/๗๐๓๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ที่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘

/ทราบนั้น...

ทราบนั้น เป็นการปฏิบัติตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ในการประชุมครั้งที่ ๑๕/๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๕ มิได้เป็นเหตุผลที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ บรรจงคิดขึ้นเพื่อเป็นเพียงข้ออ้างต่อสังคมว่ามีเหตุผลทางเทคนิค ตามที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ แต่ประการใด สำหรับการกำหนดให้บริเวณรั้วนิคมอุตสาหกรรมที่เป็นพื้นที่ส่วนกลางนั้น เป็นเรื่องที่กำหนดอยู่ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ผู้ฟ้องคดีเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ พิจารณาให้ความเห็นชอบตั้งแต่ต้น ซึ่งการจำกัดสิทธิดังกล่าวเป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีได้จำกัดสิทธิของตนเองไว้ในรายงาน ฯ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้พิจารณาเห็นว่าการกำหนดดังกล่าวถือว่าเป็นสาระสำคัญในรายงานจึงได้มีมติเห็นชอบในรายงานดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขโดยขอให้ตัดคำว่า “ที่เป็นพื้นที่ส่วนกลาง” ออก แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีมติไม่เห็นชอบในการขอแก้ไขดังกล่าวเนื่องจากเห็นว่าข้อความที่ขอตัดออกนั้นเป็นสาระสำคัญในการพิจารณาเห็นชอบในครั้งแรก ดังนั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จึงถือว่าเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของศาลปกครองชั้นต้นแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ แก้อุทธรณ์ว่า การขอแก้ไขมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้ฟ้องคดี โดยอ้างร่างกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชนจังหวัดระยอง พ.ศ. ... หรือความผิดพลาดของบริษัทที่ปรึกษาผู้จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียของผู้ฟ้องคดีรวมทั้งเหตุอื่นๆ อีกหลายประการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ซึ่งมีอำนาจพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับคำสั่งคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ที่ ๗/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๓ ย่อมมีอำนาจดุลพินิจที่จะให้หรือไม่ให้ความเห็นชอบกับการแก้ไขมาตรการดังกล่าวได้ และเมื่อพิจารณาเหตุผลในการไม่ให้ความเห็นชอบแล้ว จะเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้พิจารณาถึงความเหมาะสมของที่ตั้งของกลุ่มโรงงาน การประกอบกิจการของโรงงาน ระยะห่างจากชุมชนรวมทั้งด้านสุนทรียภาพ ฯลฯ ซึ่งถือได้ว่าเป็นสาระสำคัญของมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมการเปลี่ยนแปลงพื้นที่สีเขียวและแนวกันชนของโครงการ จะมีผลกระทบต่อ

มาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้ ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับร่างกฎกระทรวงให้ใช้ผังเมืองรวมฯ ซึ่งต่อมาได้มีการประกาศใช้เป็นกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชนจังหวัดระยอง พ.ศ. ๒๕๔๖ แล้ว ก็เป็นเพียงแนวทางในการพัฒนาและการดำรงรักษาผังเมืองและบริเวณที่เกี่ยวข้องหรือในด้านการใช้ประโยชน์ในทรัพย์สิน การคมนาคมและขนส่ง การสาธารณสุขปโภค การบริการสาธารณะและสภาพแวดล้อม ส่วนมาตรการในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม เป็นการกำหนดเฉพาะในแต่ละโครงการเพื่อป้องกันมิให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม มาตรการดังกล่าวจึงไม่ขัดกับแนวทางตามกฎกระทรวงตั้งที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง ถือได้ว่าเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมีเหตุผลเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ส่วนการอ้างความผิดพลาดของบริษัทที่ปรึกษาผู้จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม เป็นเพียงการอ้างเพื่อให้สอดคล้องกับร่างกฎกระทรวงให้ใช้ผังเมืองรวมฯ เท่านั้น ทั้งนี้หากผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของบริษัท คอนซัลแทนท์ออฟ เทคโนโลยี จำกัด ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสิทธิที่จะไม่เสนอรายงานฯ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ และทำการแก้ไขให้เป็นไปตามความประสงค์ของผู้ฟ้องคดี และหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่ให้ความเห็นชอบผู้ฟ้องคดีก็สามารถใช้สิทธิทางศาลได้ แต่ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้ดำเนินการเช่นนั้น แต่กลับอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้เสนอรายงานฯ ตามที่บริษัทฯ จัดทำไปก่อนแล้วจึงขอแก้ไขภายหลังได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มิมีมติไม่เห็นชอบกับการขออนุญาตในการทบทวนแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการใช้ดุลพินิจเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การกระทำได้ดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมาย ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจในการตรวจสอบรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและเสนอความเห็นเบื้องต้นเกี่ยวกับรายงานดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ตามมาตรา ๔๘ วรรคสาม และวรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว การพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จึงถือไม่ได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง และแม้ข้อเท็จจริงในคดีนี้จะรับฟังได้ว่า คณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดี

/ทำการ...

ทำการจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ส่วนที่ ๑ ได้ตามแผนผังโครงการและวิธีการจัดสรรที่ดินตามผู้ฟ้องคดีเสนอซึ่งตามโครงการจัดสรรที่ดินดังกล่าวกำหนดให้พื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมเอเชียเป็นเขตพื้นที่สีเขียวและเป็นพื้นที่แนวกันชนแต่อยู่ในพื้นที่จำหน่าย การกำหนดดังกล่าวจึงไม่สอดคล้องกับมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ให้ความเห็นชอบเมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๔ จึงต้องแก้ไขและผู้ฟ้องคดีก็ยินยอมแก้ไขโดยกำหนดให้พื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ อยู่ในพื้นที่ที่จำหน่ายไม่ได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจอนุญาตให้จัดสรรที่ดินตามมาตรา ๓๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ออกใบอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการจัดสรรที่ดินเลขที่ ๒/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๕ โดยผู้ฟ้องคดีต้องแก้ไขโครงการจัดสรรที่ดินโดยกำหนดให้พื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ เป็นพื้นที่แนวกันชนและอยู่ในพื้นที่ที่ไม่อาจจำหน่ายได้เป็นการกระทำเพื่อนำมาตรการตามผู้ฟ้องคดีเสนอในรายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมไปกำหนดเป็นเงื่อนไขในการส่งอนุญาตตามมาตรา ๕๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกรณีที่กฎหมายบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ต้องกระทำการเช่นนั้นโดยไม่มีอำนาจใช้ดุลพินิจจึงถือไม่ได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ กระทำการออกคำสั่งโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่และมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมแต่อย่างใด ส่วนกรณีความเสียหายจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ นั้น เป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ กระทำการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีอย่างไรหรือไม่ การกระทำที่เป็นละเมิดจะต้องเป็นการกระทำต่อบุคคลอื่นโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อและทำให้บุคคลอื่นเสียหายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐ การกระทำโดยการไม่ให้ความเห็นชอบการขอแก้ไขในรายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม เป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ และเป็น การกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจเพียงตรวจสอบและเสนอความเห็นเบื้องต้นเกี่ยวกับรายงานดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เท่านั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวมิได้เป็นการออกคำสั่งเห็นชอบหรือไม่ชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม จึงไม่เป็นละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙

/ได้นำ...

ได้นำมาตรการตามที่ผู้ฟ้องคดีเสนอไว้ในรายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ให้ความเห็นชอบแล้วในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๔ ไปกำหนดเป็นเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการจัดสรรที่ดินเลขที่ ๒/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๕ เป็นการกระทำ ตามที่มาตรา ๕๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้ต้องกระทำการเช่นนั้น และตามข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ทำ สัญญาจะซื้อขายที่ดินพื้นที่สี่เหลี่ยมหมายเลข ข ๒ กับบริษัท เอเชีย ซิลิโคนส์ โมโนเมอร์ จำกัด เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ซึ่งก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จะให้ความ เห็นชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย (ฉบับเพิ่มเติม) และก่อนได้รับอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ส่วนที่ ๑ จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ก่อกวนตีพิมพ์ขึ้น ทั้งที่ยังไม่ทราบแน่ชัดว่าผู้ฟ้องคดี มีหน้าที่ใดบ้างที่จะต้องปฏิบัติตามใบอนุญาตให้จัดสรรที่ดินและมาตรการในรายงาน การวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ความเสียหายของผู้ฟ้องคดีจึงมิได้มีผลโดยตรงจาก การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ แต่อย่างใด ดังนั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ดังกล่าว จึงไม่เป็นการทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี จึงไม่มีหน้าที่ที่จะต้องชดเชยค่าเสียหายใดๆ แก่ผู้ฟ้องคดี คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จึงชอบแล้ว ขอศาลปกครองสูงสุดได้โปรดพิจารณา ยืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อไป ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ AIE/๐๔๓/๔๘ ลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ยื่นต่อศาล โดยแสดงความประสงค์ที่จะขอถอนอุทธรณ์ ในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ดำเนินการจัดทำข้อบังคับว่าด้วย หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการจัดสรรที่ดิน เพื่อให้เป็นนิคมอุตสาหกรรม โดยกำหนดคำ จำกัดความของคำว่า “พื้นที่ส่วนกลาง” และเสนอคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ พิจารณาแล้ว ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งอนุญาตให้ถอนอุทธรณ์ในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ตามคำขอ เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการ เจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ในท้องที่ตำบลมาบตาพุด ตำบลห้วยโป่ง อำเภอเมืองระยอง และตำบลบ้านฉาง อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง เนื้อที่พื้นที่โครงการรวมประมาณ ๒,๔๕๔ ไร่ ๑ งาน ๓๔ ^๖/_{๑๐} ตารางวา เพื่อทำโครงการจัดสรรและขายให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในรูปแบบนิคมอุตสาหกรรม โดยผู้ฟ้องคดีเป็นผู้จัดหาที่ดินและลงทุนค่าใช้จ่ายทั้งหมดภายใต้การบริหารกำกับดูแลควบคุมแนะนำและความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ซึ่งคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๔๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๔๓ เห็นชอบให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ร่วมดำเนินงานกับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จึงได้ทำสัญญาร่วมดำเนินงานโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ฉบับลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๔ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมได้ประกาศจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมทั่วไป นิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ในท้องที่ตำบลบ้านฉาง อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๔ ในการดำเนินการโครงการดังกล่าวผู้ฟ้องคดีจะต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) ตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดประเภทและขนาดของโครงการหรือกิจการของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจหรือเอกชนที่ต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๓๕ โดยผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายให้บริษัท คอนซัลแตนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด (COT) เป็นผู้จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย และมอบอำนาจให้บริษัทฯ ดังกล่าวยื่นรายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๔๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ขอให้ผู้ฟ้องคดีเสนอข้อมูลและรายละเอียดเพิ่มเติมประกอบรายงานหลายครั้ง และในวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ส่งรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย (ฉบับชี้แจงเพิ่มเติม) ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา ในรายงานดังกล่าวปรากฏข้อความใน ตารางที่ ๕.๒ - ๒ ข้อ ๔.๓ เรื่อง การระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วม ได้กำหนดมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ดังนี้

(๑) โครงการต้องตรวจสอบ ซ่อมแซมและบำรุงรักษาท่อหรือรางระบายน้ำฝน จากทุกส่วนของพื้นที่โครงการให้สามารถระบายน้ำได้ตามที่ออกแบบไว้อย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง

(๒) พื้นที่ริมคลองสองและคลองบางกระพูนตลอดสองฝั่ง โครงการจะไม่นำมา จัดสรรและขายให้กับโรงงาน แต่โครงการจะปลูกต้นไม้ขนาดใหญ่ โดยมีระยะถอยร่นจาก แนวคลองสองไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร และระยะถอยร่นจากคลองบางกระพูนไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตร

(๓) โครงการต้องทำความสะอาดลอกตะกอนในรางหรือท่อระบายน้ำฝน ในพื้นที่โครงการอย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง

และในตารางที่ ๕.๒ - ๒ ข้อ ๕.๓ เรื่อง สุนทรียภาพ ได้กำหนดมาตรการป้องกัน และลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ดังนี้

(๑) กำหนดให้ทุกโรงงานมี Green area ในพื้นที่โรงงานอย่างน้อยร้อยละ ๕ ของพื้นที่โรงงาน

(๒) โครงการฯ ต้องจัดให้มี Green area ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ ของพื้นที่นิคมฯ ทั้งหมด โดยบริเวณริมรั้วนิคมฯ ที่เป็นพื้นที่ส่วนกลาง โครงการต้องจัดให้มี Buffer Zone โดยปลูกต้นไม้ยืนต้นเป็นแนว - แถว สลับพื้นปลา ๓ ชั้น เป็น Buffer Zone กว้างอย่างน้อย ๑๐ เมตร โดยมีรายละเอียดในแต่ละด้านดังนี้

(๒.๑) แนวกันชนด้านทิศใต้ บริเวณติดกับทางรถไฟสายสลับ - มาบตาพุด มีความกว้างประมาณ ๗๐ เมตร

(๒.๒) แนวกันชนด้านทิศเหนือ จัดให้มีพื้นที่แนวกันชนกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐ เมตร

(๒.๓) แนวกันชนด้านทิศตะวันตกของโครงการริมคลองสองจัดทำเป็น รูปแบบผสมผสานระหว่างสวนป่าและสวนสาธารณะมีความกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร

(๒.๔) แนวกันชนทางด้านทิศตะวันออก ซึ่งมีพื้นที่ติดคลองบางกระพูน กำหนดให้มีพื้นที่สีเขียวเป็นแนวกันชนจากริมคลองบางกระพูนไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตร

(๒.๕) แนวกันชนบริเวณคลองสามตลอดทั้งสองฝั่ง กำหนดให้มีพื้นที่สีเขียว เป็นแนวกันชนไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร

/(๓) จัดให้มี...

(๓) จัดให้มีพื้นที่สีเขียวทันทีที่เริ่มพัฒนาโครงการและไม่เปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ของพื้นที่สีเขียวตลอดไป

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ในฐานะเป็นคณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้านโครงการนิคมอุตสาหกรรม ตามคำสั่งคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ที่ ๗/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๓ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาให้ความเห็นชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมรวมทั้งพิจารณารายงานที่ได้ทำการแก้ไขเพิ่มเติมหรือที่จัดทำใหม่ทั้งฉบับ สำหรับโครงการหรือกิจการซึ่งจะต้องได้รับอนุญาตจากทางราชการตามกฎหมายก่อนเริ่มการก่อสร้างหรือดำเนินการ หรือพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของโครงการหรือกิจการของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจหรือโครงการร่วมกับเอกชน ซึ่งไม่จำเป็นต้องเสนอขอรับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีตามระเบียบปฏิบัติของทางราชการ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้มีการประชุมในครั้งที่ ๕/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๔ เพื่อพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย (ฉบับชี้แจงเพิ่มเติม) แล้วมีมติเห็นชอบรายงานดังกล่าว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือที่ วว ๐๘๐๔/๕๔๓๓ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๔ แจ่มตติดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ทราบ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ขอแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๔.๓ เรื่องการระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วม โดยขอแก้ไขระยะถอยร่นจากพื้นที่ริมคลองสองจาก ๑๐๐ เมตร เป็น ๕๐ เมตร และคลองบางกระพูนระยะ ๔๐ เมตร เท่าเดิม และขอให้ตัดข้อความว่า โครงการจะไม่นำมาจัดสรรและขายให้กับโรงงาน ฯลฯ และข้อ ๕.๓ เรื่อง คุณภาพ โดยบริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมเอเซียที่เป็นพื้นที่ส่วนกลาง โครงการต้องจัดให้มีแนวกันชน (Buffer Zone) ให้แก่พื้นที่ด้านใต้ความกว้างจาก ๗๐ เมตร เป็น ๑๐ เมตร โดยอ้างเหตุผลที่ขอแก้ไขว่าเพื่อให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงของกรมทางหลวง และร่างกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชน จังหวัดระยอง พ.ศ.... ซึ่งกำหนดเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดินในบริเวณหมายเลข ๔.๕ ริมฝั่งคลองน้ำตกให้มีที่ว่างตามแนวขนานริมฝั่งคลองดังกล่าวไม่น้อยกว่า ๕๐ เมตร และริมฝั่งคลองบางกระพูนให้มีที่ว่างตามแนวขนานริมฝั่งคลองดังกล่าวไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตร ส่วนกรมทางหลวงแจ้งกับผู้ฟ้องคดีว่าทางเลี่ยงเมืองมาบตาพุดเพียง

สำรวจและออกแบบรายละเอียดแล้วเสร็จยังไม่มีโครงการก่อสร้าง รวมทั้งยังไม่ได้จัดกรรมสิทธิ์ที่ดินจึงไม่สามารถพิจารณาอนุญาตการบรรจบถนนเข้า-ออกกับทางหลวงได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้มีการประชุมในครั้งที่ ๑๙/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๔ เพื่อพิจารณาการขอแก้ไขของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติไม่เห็นชอบกับการขอเปลี่ยนแปลงดังกล่าว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ วว ๐๘๐๔/๑๑๙๘๓ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๔ แจ่มตติดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ทราบ โดยขอให้ยึดถือปฏิบัติตามมาตรการปัจจุบัน และได้มีหนังสือ ที่ วว ๐๘๐๔/๑๒๐๙๐ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๔ แจ่มตติดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ที่ AIE/๐๔๖/๔๕ ลงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และหนังสือที่ AIE/๐๔๕/๔๕ ลงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ขอรุทธรณ์ในการทบทวนการแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย รวมทั้งได้มีหนังสือชี้แจงเพิ่มเติมการขอรุทธรณ์ในการทบทวนการแก้ไขดังกล่าว โดยขอแก้ไขหรือขอตัดข้อความที่ ๒ ในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ในตารางที่ ๕.๒ - ๒ ข้อ เรื่อง ๔.๓ การระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วมออก โดยขอแก้ไขระยะถอยร่นจากแนวคลองสองจาก ๑๐๐ เมตร เป็น ๕๐ เมตร เพื่อให้สอดคล้องกับร่างกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมและตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียเป็นพื้นที่ที่อยู่ในเขตการวางผังเมืองของผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชน จังหวัดระยอง หรือขอตัดข้อความที่ระบุว่า พื้นที่ริมคลองสองและคลองบางกระพูนตลอดสองฝั่ง โครงการจะไม่นำมาจัดสรรและขายให้กับโรงงาน แต่โครงการจะปลูกต้นไม้ขนาดใหญ่ โดยมีระยะถอยร่นจากแนวคลองสองไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร และระยะถอยร่นจากคลองบางกระพูนไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตร ออก เนื่องจากข้อความนี้ไม่ใช่มาตรการที่เกี่ยวข้องกับการระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วม การกำหนดข้อความดังกล่าวเป็นความผิดพลาดของบริษัทที่ปรึกษา (COT) ที่ขาดความรอบคอบในการเขียนและตรวจรายงาน เพราะข้อความนี้ไม่มีความหมายหรือเป็นมาตรการที่เกี่ยวข้องกับข้อ ๔.๓ เรื่อง การระบายน้ำหรือป้องกันน้ำท่วม และขอตัดข้อความในข้อ ๕.๓ เรื่อง สุนทรียภาพที่ระบุว่า ที่เป็นพื้นที่ส่วนกลาง ออก เนื่องจากข้อความนี้ไม่มีความหมายหรือปรากฏเป็นหลักเกณฑ์ตามข้อกำหนดหรือกฎกระทรวงในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือตามพระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. ๒๕๔๓ หรือตาม

/กฎหมาย...

กฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง และพื้นที่ดังกล่าวนี้ไม่ได้เป็นพื้นที่ที่มีไว้เพื่อการสาธารณูปโภค หรือเป็นบริการสาธารณะ ฉะนั้น ทรัพย์สินนี้จึงถือเป็นทรัพย์สินส่วนบุคคล มิใช่ทรัพย์สินกลาง ที่ผู้ประกอบการรายอื่นจะมาเกี่ยวข้องหรือใช้สอยทรัพย์สินเหล่านี้ด้วยไม่ได้ อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดี ยังเห็นว่าบรรดาโรงงานอุตสาหกรรมปิโตรเคมีที่จะต้องทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบ สิ่งแวดล้อม หากมีที่ดินติดกับคลองระบายน้ำก็จะต้องถูกบังคับให้มีระยะถอยร่น ๑๐๐ เมตร ด้วย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ก็ไม่มีการบังคับให้พื้นที่รอบโครงการนิคม อุตสาหกรรมเอเซียหรือโครงการนิคมอุตสาหกรรมที่ใกล้เคียงหรือติดต่อกับโครงการนิคม อุตสาหกรรมเอเซีย เช่น นิคมอุตสาหกรรมตะวันออก นิคมอุตสาหกรรมผาแดง หรือนิคม อุตสาหกรรมมาบตาพุด ตลอดจนโรงงานอุตสาหกรรมปิโตรเคมีดังกล่าวในลักษณะเช่นนี้ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุม ครั้งที่ ๑๕/๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๕ แล้วมีมติไม่เห็นชอบกับการขออุทธรณ์ ในการทบทวนแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคม อุตสาหกรรมเอเซีย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ วว ๐๘๐๔/๗๐๓๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ แจ้งมติดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ทราบ เนื่องจากในการกำหนดพื้นที่ สีเขียวและแนวกันชนของโครงการนั้นได้พิจารณาความเหมาะสมของที่ตั้งกลุ่มโรงงาน อุตสาหกรรมเป้าหมายหลักเป็นปิโตรเคมีชั้นกลางและชั้นปลาย และระยะห่างจากชุมชน เพื่อประโยชน์ด้านป้องกันอันตรายและด้านสุนทรียภาพแล้ว ส่วนพื้นที่สีเขียวและแนวกันชน ของโครงการซึ่งประกอบด้วยรางระบายน้ำ พื้นที่ปลูกต้นไม้ แนวคันถนน และท่อรวบรวม น้ำเสีย อันเป็นสาธารณูปโภคและสาธารณูปการของโครงการเพื่อป้องกันและลดผลกระทบ สิ่งแวดล้อม นั้น เป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีต้องดูแลและบำรุงรักษาให้อยู่ ในสภาพดี ดังนั้น การระบุว่าเป็นพื้นที่ส่วนกลางและกำหนดให้โครงการไม่นำมาจัดสรร และขายให้โรงงาน จึงเป็นไปตามวัตถุประสงค์ให้พื้นที่สีเขียวและแนวกันชนเป็นทรัพย์สิน ส่วนกลางห้ามขาย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ วว ๐๘๐๔/๗๐๓๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ แจ้งมติดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จึงได้มี หนังสือ ที่ อก ๐๘๐๗.๒/๔๙๗๖ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕ แจ้งผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว และต่อมา ในขั้นตอนการดำเนินการเพื่อจัดสรรที่ดินตามโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ AIE/๑๒๕/๔๔ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ถึงประธานคณะทำงาน

/พิจารณา...

พิจารณาขอจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ขอให้พิจารณาโครงการจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ส่วนที่ ๑ ซึ่งตามโครงการจัดสรรที่ดินดังกล่าวกำหนดให้พื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ – แปลง ข ๒ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมเอเชียเป็นเขตพื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชนอยู่ในพื้นที่จำหน่าย ซึ่งคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ส่วนที่ ๑ ได้ตามแผนผังโครงการและวิธีการจัดสรรที่ดินที่เสนอมา หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ AIE/๐๓๕/๔๕ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๕ ถึงประธานคณะกรรมการพิจารณาขอจัดสรรที่ดินอุตสาหกรรมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ขอให้ออกใบอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย โครงการจัดสรรที่ดินนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ส่วนที่ ๑ ซึ่งตามโครงการนี้พื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ – แปลง ข ๒ มีได้อยู่ในพื้นที่จำหน่าย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ออกใบอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดิน เลขที่ ๒/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๕ ให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดินตามโฉนดที่ดินแผนผังโครงการและวิธีการแนบท้ายใบอนุญาต อหนึ่ง สำหรับนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดนั้น จัดตั้งเป็นนิคมอุตสาหกรรมเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๒๘ และปรากฏตามสัญญาเช่าที่ดินเพื่อประกอบกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับกิจการในนิคมอุตสาหกรรม นิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดเลขที่ ๒/๒๕๔๑ – นพ. ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ให้บริษัท คาทูน นาที เซมบ์คอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด เช่าที่ดินในนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด แปลงหมายเลข R ๑๙/๑-๖ และตามใบอนุญาตให้ใช้ที่ดินและประกอบกิจการในนิคมอุตสาหกรรมตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ เลขที่ ๑๘๑/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๑ โดยมีเงื่อนไขว่าผู้เช่าจะต้องปฏิบัติตามสัญญาเลขที่ ๒/๒๕๔๑ – นพ. ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๑ และการประกอบกิจการที่ได้รับอนุญาตจะต้องไม่เข้าข่ายโรงงานตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่วนกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๐๒ (พ.ศ. ๒๕๓๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๔ ห้ามใช้ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นเพื่อกิจการโรงงานทุกประเภท ยกเว้นโรงงานที่ประกอบกิจการโดยไม่ก่อเหตุรำคาญ หรือไม่เป็นมลพิษต่อชุมชนหรือสิ่งแวดล้อม คลังเชื้อเพลิงเพื่อการขายส่งและคลังวัตถุระเบิด และตามสัญญาเกี่ยวกับที่ดิน สิทธิการใช้ที่ดินและระบบ

สาธารณูปโภค ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับบริษัท เอเซีย ซิลิโคนส์ โมโนเมอร์ จำกัด ทำขึ้นในวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ โดยผู้ฟ้องคดีตกลงจะขายที่ดินพื้นที่สีเขียวหมายเลข ข ๒ เนื้อที่ ๒ ไร่ ๒ งาน ๔๔^๓/_{๑๐๐} ตารางวา ให้กับบริษัทดังกล่าวในราคาไร่ละ ๑,๗๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๔,๕๗๑,๐๐๐ บาท และสำหรับร่างกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลัก และชุมชนจังหวัดระยองซึ่งผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างนั้น ปัจจุบันได้มีการประกาศใช้เป็นกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชน จังหวัดระยอง พ.ศ. ๒๕๔๖ แล้ว

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้มีประเด็นตามอุทธรณ์ คำพิพากษาว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่เห็นชอบให้ผู้ฟ้องคดีแก้ไข ข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบ สิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) ข้อ ๔.๓ เรื่อง การระบายน้ำ และป้องกันน้ำท่วม และข้อ ๕.๓ เรื่อง สุนทรียภาพ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า กรณีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาในเบื้องต้นก่อนว่า การที่ ที่ประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ครั้งที่ ๕/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๔ มีมติเห็นชอบตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามที่ผู้ฟ้องคดีเสนอ นั้น เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและ รักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่ โครงการหรือกิจการซึ่งต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามมาตรา ๔๖ เป็นโครงการหรือกิจการซึ่งจะต้องได้รับอนุญาตจากทางราชการตามกฎหมายก่อนเริ่ม การก่อสร้างหรือดำเนินการ ให้บุคคลผู้ขออนุญาตเสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบ สิ่งแวดล้อมต่อเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายนั้นและต่อสำนักงานนโยบายและแผน สิ่งแวดล้อม ในการเสนอรายงานดังกล่าว อาจจัดทำเป็นรายงานผลกระทบสิ่งแวดล้อม เบื้องต้นตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีกำหนดตามมาตรา ๔๖ วรรคสองก็ได้ วรรคสอง บัญญัติให้เจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจอนุญาตตามกฎหมายรอการสั่งอนุญาตสำหรับ โครงการหรือกิจการตามวรรคหนึ่งไว้ก่อนจนกว่าจะทราบผลการพิจารณารายงานการ วิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามมาตรา ๔๘ จากสำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม วรรคสาม บัญญัติให้สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมตรวจสอบรายงานการวิเคราะห์

ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและเอกสารที่เกี่ยวข้องที่เสนอมา หากเห็นว่ารายงานที่เสนอมามีได้จัดทำให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๖ วรรคสอง หรือมีเอกสารข้อมูลไม่ครบถ้วน ให้สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมแจ้งให้บุคคลผู้ขออนุญาตที่เสนอรายงานทราบภายในกำหนดเวลาสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับการเสนอรายงานนั้น วรรคสี่ บัญญัติว่า ในกรณีที่สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมพิจารณาเห็นว่ารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและเอกสารที่เกี่ยวข้องที่เสนอมามีถูกต้องและมีข้อมูลครบถ้วน หรือได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมให้ถูกต้องครบถ้วนตามวรรคสามแล้ว ให้สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมพิจารณาเสนอความเห็นเบื้องต้นเกี่ยวกับรายงานดังกล่าวให้แล้วเสร็จภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับการเสนอรายงานนั้น เพื่อนำเสนอให้คณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณาต่อไป ประกอบกับมีการประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดประเภทและขนาดของโครงการหรือกิจการของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือเอกชน ที่ต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๓๕ โดยกำหนดให้นิคมอุตสาหกรรมตามกฎหมายว่าด้วยนิคมอุตสาหกรรม หรือโครงการที่มีลักษณะเช่นเดียวกับนิคมอุตสาหกรรมเป็นโครงการที่ต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และมีมีการประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ระเบียบปฏิบัติ และแนวทางการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๓๕ โดยกำหนดแนวทางในการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งตามเอกสารท้ายประกาศ ๒ หัวข้อ ๑.๒ ของประกาศดังกล่าวได้กำหนดให้รายงานหลักต้องประกอบด้วยสาระสำคัญดังต่อไปนี้ (๓) สภาพแวดล้อมในปัจจุบัน : ให้แสดงรายละเอียดทรัพยากรสิ่งแวดล้อมและคุณค่าต่างๆ พร้อมด้วยแผนที่ของบริเวณโครงการและบริเวณที่อาจได้รับผลกระทบจากโครงการทั้งระยะสั้นและระยะยาว ได้แก่ สภาพแวดล้อมของโครงการโดยทั่วไปก่อนมีโครงการ พร้อมภาพประกอบ ทรัพยากรกายภาพ ทรัพยากรชีวภาพ คุณค่าการใช้ประโยชน์ของมนุษย์ คุณค่าต่อคุณภาพชีวิต (๔) ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากโครงการ : ให้ประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งอาจเกิดขึ้นจากโครงการทั้งที่เป็นผลกระทบโดยตรง และผลกระทบทางอ้อมต่อทรัพยากรสิ่งแวดล้อม และคุณค่าต่างๆ ตาม(๓) พร้อมทั้งแยกประเภททรัพยากรเป็น

ชนิดที่สามารถฟื้นฟูได้และฟื้นฟูไม่ได้ด้วย (๕) มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการชดเชย : ให้อธิบายรายละเอียดในการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นตาม(๔) และในกรณีที่ความเสียหายที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ให้เสนอแผนการชดเชยความเสียหายดังกล่าวด้วย (๖) มาตรการติดตามตรวจสอบผลกระทบสิ่งแวดล้อม : ให้เสนอมาตรการติดตามตรวจสอบผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมทางด้านวิชาการและการปฏิบัติ ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของการติดตามและการประเมินผลภายหลังการดำเนินโครงการด้วย และได้มีคำสั่งคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ที่ ๗/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๓ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้านโครงการอุตสาหกรรม แต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เป็นคณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้านโครงการอุตสาหกรรม มีอำนาจหน้าที่พิจารณาให้ความเห็นในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการผู้ชำนาญการด้านโครงการอุตสาหกรรม โดยชอบตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๓๕ และในฐานะคณะกรรมการผู้ชำนาญการวิเคราะห์รายงานผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้านโครงการอุตสาหกรรมซึ่งประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง ได้พิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบคุณภาพสิ่งแวดล้อมของโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชีย ซึ่งจัดทำโดยบริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด ซึ่งเป็นนิติบุคคลผู้ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติให้เป็นผู้มีสิทธิทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและได้รับมอบหมายจากผู้ฟ้องคดีเจ้าของโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชียซึ่งเป็นกิจการซึ่งต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมก่อนเริ่มการก่อสร้างหรือดำเนินการให้จัดทำรายงานดังกล่าว โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตรวจสอบและสั่งให้ดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมหลายครั้งจนกระทั่งมีรายละเอียดเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ ระเบียบปฏิบัติและแนวทางในการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามที่กฎหมายว่าด้วยส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมบัญญัติไว้ ซึ่งรวมถึงเรื่องการระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วมและด้านสุนทรียภาพที่อยู่ในมาตรการ

ป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ประชุมพิจารณาแล้วจึงมีมติเห็นชอบรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบคุณภาพสิ่งแวดล้อมของโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ดังกล่าว โดยมีมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมและมาตรการติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมของโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ในตารางที่ ๕.๒ - ๒ หัวข้อ ๔.๓ เรื่อง การระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วม คือ พื้นที่ริมคลองสองและคลองบางกระพูนตลอดสองฝั่งโครงการจะไม่นำมาจัดสรรและขายให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยมีระยะถอยร่นจากคลองสองไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร และระยะถอยร่นจากคลองบางกระพูนไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตร และตามตารางที่ ๕.๒ - ๒ หัวข้อ ๕.๓ สุนทรียภาพ คือ โครงการต้องจัดให้มี Green area ไม่น้อยกว่าร้อยละสิบของพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมทั้งหมด โดยบริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมที่เป็นพื้นที่ส่วนกลาง โครงการต้องจัดให้มี Buffer Zone โดยปลูกต้นไม้ยืนต้นเป็นแนว - แถวสลับฟันปลา ๓ ชั้น เป็น Buffer Zone กว้างอย่างน้อย ๑๐ เมตร และแนวกันชนทางด้านทิศตะวันตกของโครงการริมคลองสองจัดเป็นรูปแบบผสมผสานระหว่างสวนป่าและสวนสาธารณะ มีความกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ฟ้องคดีจะต้องยึดถือปฏิบัติ ดังนั้น กรณีจึงถือได้ว่า รายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียซึ่งจัดทำโดยผู้ชำนาญการศึกษผลกระทบสิ่งแวดล้อมและได้รับการพิจารณาเห็นชอบจากคณะกรรมการผู้ชำนาญการวิเคราะห์รายงานผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้านโครงการอุตสาหกรรม จึงเป็นรายงานที่จัดทำขึ้นโดยชอบตามกฎหมายว่าด้วยส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปคือ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่เห็นชอบให้ผู้ฟ้องคดีแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้ฟ้องคดี นั้น เป็นการกระทำไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้ฟ้องคดี โดยอ้างถึงร่างกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชน จังหวัดระยอง พ.ศ.... หรือมีความผิดพลาดของบริษัทที่ปรึกษาผู้จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียของผู้ฟ้องคดี

รวมทั้งเหตุอื่น ๆ อีกหลายประการ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ซึ่งมีอำนาจพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับคำสั่งคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ที่ ๗/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๓ ย่อมมีอำนาจดุลพินิจที่จะให้หรือไม่ให้ความเห็นชอบกับการขอแก้ไขมาตรการดังกล่าวได้ และเมื่อพิจารณาเหตุผลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ในการไม่ให้ความเห็นชอบ ตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ วว ๐๘๐๔/๗๐๓๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ที่มีถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ แล้วปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้พิจารณาความเหมาะสมของที่ตั้งกลุ่มโรงงานอุตสาหกรรมเป้าหมายหลักเป็นปิโตรเลียมเคมีขั้นกลางและขั้นปลาย และระยะห่างจากชุมชนเพื่อประโยชน์ด้านป้องกันอันตรายและด้านสุนทรียภาพแล้ว ส่วนพื้นที่สีเขียวและแนวกันชนของโครงการซึ่งประกอบด้วยรางระบายน้ำ แนวคันถนนและท่อรวบรวมน้ำเสียเป็นสาธารณูปโภคและสาธารณูปการของโครงการเพื่อป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมนั้น เป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ฟ้องคดีต้องดูแลและบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดี ดังนั้น การระบุว่าพื้นที่ส่วนกลางและกำหนดให้โครงการไม่นำมาจัดสรรและขายให้โรงงาน จึงเป็นไปตามวัตถุประสงค์ให้พื้นที่สีเขียวและแนวกันชนเป็นทรัพย์สินส่วนกลางห้ามขาย พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เป็นเหตุผลที่เกี่ยวกับสาระสำคัญของมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมและเป็นไปตามเจตนารมณ์แห่งกฎหมายว่าด้วยส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติแล้ว ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับร่างกฎกระทรวงให้ใช้ผังเมืองรวมฯ นั้น เห็นว่า ร่างกฎกระทรวงซึ่งแม้ต่อมาได้มีการประกาศใช้เป็นกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชน จังหวัดระยอง พ.ศ. ๒๕๔๖ แล้ว ก็เป็นเพียงแนวทางในการพัฒนาและการดำรงรักษาผังเมืองและบริเวณที่เกี่ยวข้องหรือในด้านการใช้ประโยชน์ในทรัพย์สิน การคมนาคมและขนส่งการสาธารณูปโภค การบริการสาธารณะและสภาพแวดล้อม ส่วนมาตรการในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเป็นการกำหนดเฉพาะในแต่ละโครงการเพื่อป้องกันมิให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และตามที่กฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชน จังหวัดระยอง พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๑๐ ที่กำหนดว่า การใช้ประโยชน์ที่ดินริมคลองสองให้มีที่ว่างตามแนวขนานริมฝั่งคลองไม่น้อยกว่า ๕๐ เมตร นั้น เป็นเพียงการกำหนดให้ถอยร่นจากริมคลองสองระยะขั้นต่ำไว้คือไม่น้อยกว่า ๕๐ เมตร ดังนั้น การที่ที่ประชุม

ครั้งที่ ๕/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีมติเห็นชอบมาตรการที่ผู้ฟ้องคดีเสนอให้ถอยร่นจากแนวคลองสองไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร จึงไม่ขัดต่อข้อกำหนดในกฎกระทรวงดังกล่าวแต่อย่างใด และแม้การกำหนดระยะไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตรดังกล่าวจะส่งผลต่อการใช้ประโยชน์ในที่ดินของผู้ฟ้องคดีก็ตาม แต่การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าตนได้ตัดลอกข้อความการกำหนดระยะถอยร่นจากริมคลองสองและคลองบางกระพูนตามร่างข้อกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินประเภทอุตสาหกรรมและคลังสินค้า (สีม่วง) เฉพาะบริเวณคำร้องอำเภอบ้านฉาง ในผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชนจังหวัดระยอง ที่กรมการผังเมืองจะเสนอต่อคณะกรรมการผังเมืองพิจารณา โดยตามร่างข้อกำหนดดังกล่าวได้ระบุชัดเจนว่า ส่วนการก่อสร้างอาคารในบริเวณที่ติดกับริมคลองน้ำตก (คลองสอง) ให้มีระยะถอยร่นแนวปลูกสร้างอาคารห่างจากแนวคลองตามสภาพธรรมชาติไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร โดยในระยะ ๕๐ เมตรแรกห้ามก่อสร้างอาคารทุกชนิด สำหรับระยะที่เกินกว่า ๕๐ เมตร จนถึง ๑๐๐ เมตร สามารถปลูกสร้างอาคารเพื่อกิจการอื่นที่เกี่ยวข้องกับกิจการอุตสาหกรรมได้ ซึ่งข้อความดังกล่าวสอดคล้องกันกับกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชน จังหวัดระยอง พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๑๐ ที่กำหนดว่า การใช้ประโยชน์ที่ดินริมคลองสองให้มีที่ว่างตามแนวขนานริมฝั่งคลองสองไม่น้อยกว่า ๕๐ เมตร มาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าวจึงไม่ขัดกับแนวทางตามกฎกระทรวงที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีอ้างความผิดพลาดของบริษัทที่ปรึกษาผู้จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม เป็นเพียงการอ้างเพื่อให้สอดคล้องกับร่างกฎกระทรวงให้ใช้ผังเมืองรวมฯ เท่านั้น ทั้งนี้หากผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของบริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสิทธิที่จะไม่เสนอรายงานดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ และทำการแก้ไขให้เป็นไปตามความประสงค์ของผู้ฟ้องคดี และหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่ให้ความเห็นชอบ ผู้ฟ้องคดีก็สามารถใช้สิทธิทางศาลได้ แต่ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้ดำเนินการเช่นนั้นแต่กลับอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้เสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามที่บริษัทดังกล่าวจัดทำไปก่อนแล้ว จึงขอแก้ภายหลังได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีมติไม่เห็นชอบกับการขออนุญาตในการทบทวนแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการใช้ดุลพินิจเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การกระทำดังกล่าวจึงชอบด้วย

/กฎหมาย...

กฎหมาย ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้นมีอำนาจในการตรวจสอบรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและเสนอความเห็นเบื้องต้นเกี่ยวกับรายงานดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ตามมาตรา ๔๘ วรรคสาม และวรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๓๕ การพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จึงถือไม่ได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าการห้ามไม่ให้ทำที่ดินที่อยู่ในระยะถอยร่นจากคลองสองไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร และจากคลองบางกระพูนไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตร ไปจัดสรรและขายให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนั้น ไม่เกี่ยวกับมาตรการเรื่องระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วมและเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่มีเหตุผล พิจารณาแล้วกรณีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า ที่ดินที่อยู่ในระยะถอยร่นจากคลองสองไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร และจากคลองบางกระพูนไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตร นั้นเกี่ยวกับมาตรการเรื่องการระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วมหรือไม่ เห็นว่า โครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียซึ่งมีพื้นที่ประมาณ ๒,๕๓๓ ไร่ มีสภาพพื้นที่เป็นเนินสูงบริเวณตอนกลางและพื้นที่ลาดเอียงไปทางด้านข้าง คือ ด้านตะวันตกลาดเอียงไปสู่คลองสอง และด้านทิศตะวันออกลาดเอียงไปสู่คลองบางกระพูน และมีพื้นที่ของนิคมอุตสาหกรรมเอเซียบางส่วนอยู่ติดแนวคลองทั้งสองสายดังกล่าว โดยตามผังแม่บทโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียระบุว่า คลองสองและคลองบางกระพูนเป็นคลองสาธารณะทำหน้าที่รับปริมาณน้ำฝนและน้ำหลากจากพื้นที่บริเวณตอนเหนือของนิคมอุตสาหกรรมเอเซียระบายผ่านลงสู่ทะเลด้วย และปรากฏตามแผนที่แสดงที่ตั้งที่สาธารณประโยชน์ในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมเอเซียมีการเพิกถอนสภาพที่สาธารณประโยชน์และยกให้ผู้ฟ้องคดีโดยชำระค่าที่ดิน เนื้อที่ทั้งสิ้น ๕๐ ไร่ ๓ งาน ๗๒ ตารางวา เป็นที่สาธารณประโยชน์ซึ่งเป็นทางน้ำธรรมชาติ เนื้อที่ ๙ ไร่ ๑ งาน ๑๓ ตารางวา แยกเป็นการเพิกถอนสภาพคลองสาธารณะ ๓ ไร่ ๑ งาน ๒๑ ตารางวา และการเพิกถอนสภาพลำรางสาธารณะจำนวน ๕ ไร่ ๓ งาน ๙๒ ตารางวา และเมื่อมีการเพิกถอนสภาพที่สาธารณประโยชน์ซึ่งเป็นทางน้ำธรรมชาติดังกล่าวทำให้สภาพการระบายน้ำตามธรรมชาติของพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมเอเซียและพื้นที่โดยรอบเปลี่ยนแปลงไป โดยเหลือเพียงคลองสองและคลองบางกระพูนเป็นทางระบายน้ำหลักตามธรรมชาติของสองข้างพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมเอเซียเท่านั้น ทำให้พื้นที่ริมคลองทั้งสองข้างตามแนวคลองสองและคลองบางกระพูนตั้งแต่บริเวณตอนเหนือของนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย

/ต่อเนือง...

ต่อเนื่องตลอดไปทางด้านทิศใต้จนถึงชายฝั่งทะเลทำหน้าที่เป็นพื้นที่รับน้ำหลากที่ล้นออกจากสองฝั่งคลองทั้งสองไหลไปลงทะเล จึงทำให้ที่ดินของโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียที่อยู่ริมคลองสองและคลองบางกระพูนเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่รับน้ำหลากของคลองสองและคลองบางกระพูนเพื่อระบายลงสู่ทะเลด้วย และแม้ผู้ฟ้องคดีจะได้ออกแบบก่อสร้างรางระบายน้ำเพื่อให้มีการระบายน้ำได้ดีขึ้นก็ตาม แต่เมื่อการจัดทำนิคมอุตสาหกรรมเอเซียซึ่งมีพื้นที่ขนาดใหญ่มีการปรับสภาพพื้นที่เพื่อการก่อสร้างโรงงานอุตสาหกรรม การก่อสร้างถนนและระบบสาธารณูปโภคต่างๆ รวมทั้งมีการเปลี่ยนแปลงระบบทางไหลของน้ำตามธรรมชาติจากการเพิกถอนทางน้ำตามธรรมชาติทั้งคลองและลำรางสาธารณะในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมเอเซีย จึงจำต้องนำพื้นที่ของนิคมอุตสาหกรรมเอเซียที่เป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่รับน้ำหลากของคลองสองและคลองบางกระพูนมาใช้เป็นระบบระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วมทดแทนพื้นที่คลองและลำรางสาธารณะที่ได้เพิกถอนสภาพและมอบให้ผู้ฟ้องคดีไปจัดทำนิคมอุตสาหกรรมขายให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ดังนั้น ที่ดินของนิคมอุตสาหกรรมเอเซียที่อยู่ในระยะถอยร่นจากคลองสองไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร และจากคลองบางกระพูนไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตรซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่รับน้ำหลากของคลองสองและคลองบางกระพูน นั้น จึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับการระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วมของพื้นที่ทั้งระบบ โดยจะทำให้การระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วมทั้งภายในโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียและกรณีน้ำหลากที่ล้นออกจากฝั่งของคลองทั้งสองไปลงสู่ทะเลได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งเพื่อให้การดำเนินการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมนั้นบรรลุตามเจตนารมณ์ของกฎหมายว่าด้วยส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้น การมีมาตรการห้ามขายที่ดินของนิคมอุตสาหกรรมเอเซียที่อยู่ในระยะถอยร่นจากริมคลองสองไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร และจากคลองบางกระพูนไม่น้อยกว่า ๔๐ เมตร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่รับน้ำหลากของคลองสองและคลองบางกระพูนให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจึงเป็นมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วมตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพดีกว่าวิธีควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม กล่าวคือ หากกรรมสิทธิ์ที่ดินในบริเวณดังกล่าวเปลี่ยนไปเป็นของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมซึ่งไม่ใช่คู่สัญญาาร่วมดำเนินงานโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ที่เป็นหน่วยงานของรัฐ

ยอมไม่สามารถบังคับให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินที่อยู่ในระยะถอยร่นจากริมคลองสองและคลองบางกระพูน

ส่วนข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีมติเห็นชอบมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดระยะถอยร่นพื้นที่แนวกันชนตามแนวคลองสองเป็นไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร นั้น เป็นมติที่ไม่ชอบเพราะไม่สอดคล้องกับข้อกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินของกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชน จังหวัดระยอง พ.ศ. ๒๕๔๖ ที่กำหนดว่า การใช้ประโยชน์ที่ดินริมคลองน้ำตก (คลองสอง) ให้มีที่ว่างตามแนวขนานริมฝั่งคลองไม่น้อยกว่า ๕๐ เมตร นั้น เห็นว่า มาตรา ๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. ๒๕๑๘ บัญญัติว่า ผังเมืองรวม หมายความว่า แผนผัง นโยบายและโครงการ รวมทั้งมาตรการควบคุมโดยทั่วไป เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา และการดำรงรักษาเมืองและบริเวณที่เกี่ยวข้องหรือชนบท ในด้านการใช้ประโยชน์ในทรัพย์สิน การคมนาคมและการขนส่ง การสาธารณสุข ปลอดภัย บริการสาธารณะและสภาพแวดล้อม เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของการผังเมือง ประกอบกับกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชน จังหวัดระยอง พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๓ กำหนดไว้ว่า การวางและจัดทำผังเมืองรวมตามกฎกระทรวงนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและดำรงรักษาเมืองบริเวณที่เกี่ยวข้องหรือชนบท ในด้านการใช้ประโยชน์ในทรัพย์สิน การคมนาคมและการขนส่ง การสาธารณสุข ปลอดภัย บริการสาธารณะ และสภาพแวดล้อมในบริเวณแนวเขตตามข้อ ๒ ให้สอดคล้องกับการพัฒนาพื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออกให้เป็นแหล่งอุตสาหกรรมหลักตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการผังเมืองดังกล่าวแล้ว แสดงให้เห็นได้ว่า ข้อกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินของผังเมืองรวมนั้นเป็นมาตรการควบคุมโดยทั่วไป ซึ่งแตกต่างจากมาตรการป้องกันและแก้ไขลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมในรายงานการวิเคราะห์เนื้อหาในเชิงลึกเฉพาะเจาะจงเป็นรายกรณีในโครงการหรือกิจการที่จะจัดตั้งขึ้นในพื้นที่นั้น อีกทั้งกรณีของนิคมอุตสาหกรรมเอเซียเป็นผลมาจากการศึกษาและวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของกลุ่มโรงงานอุตสาหกรรมซึ่งเป็นปิโตรเคมีชั้นกลางและชั้นปลาย ประกอบการวิเคราะห์เกี่ยวกับที่ตั้งของนิคมอุตสาหกรรมกับระยะห่างจากชุมชนที่อยู่ใกล้เคียง โดยเฉพาะผลของการเปลี่ยนแปลงประเภทการใช้ประโยชน์ที่ดินจาก

ผังเมืองรวมฉบับเดิม ซึ่งทำให้นิคมอุตสาหกรรมเอเซียเข้ามาตั้งอยู่ห่างจากเขตเทศบาล ตำบลบ้านฉางเพียง ๕๐๐ เมตรเท่านั้น ดังนั้น การกำหนดมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมโดยให้ระยะถอยร่นพื้นที่แนวกันชนสีเขียวตามแนวคลองสอง เป็นไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร จึงเป็นมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่จะเกิดขึ้นกับประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนบ้านฉางในอนาคต จึงเป็นมาตรการเฉพาะที่มีประสิทธิภาพกว่าวิธีการควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินซึ่งเป็นมาตรการทั่วไปตามผังเมืองรวม และเป็นกรณีการใช้อำนาจตามกฎหมายเฉพาะ คือ พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อกำหนดมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมเฉพาะโครงการที่จะจัดตั้งขึ้นในพื้นที่นั้น จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยชอบ

สำหรับกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีมติเห็นชอบมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมของโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียในตารางที่ ๕.๒ - ๒ หัวข้อ ๕.๓ เรื่อง สุนทรียภาพ ที่กำหนดพื้นที่ริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมเอเซียซึ่งเป็นพื้นที่สีเขียวให้เป็นพื้นที่ส่วนกลาง แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าพื้นที่ดังกล่าวมิใช่ระบบสาธารณูปโภค และตามกฎหมายกระทรวงใช้บังคับผังเมืองรวมบริเวณอุตสาหกรรมหลักและชุมชน จังหวัดระยอง พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้กำหนดพื้นที่สีเขียวไว้เพียงต้องจัดให้มีเท่านั้น แต่ไม่ได้ห้ามการโอนกรรมสิทธิ์ นั้น เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๔ บัญญัติว่า ในการดำเนินการกิจการของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ให้คำนึงถึงประโยชน์ของรัฐและประชาชน เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เดิมพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมเอเซีย เป็นพื้นที่สีเขียวต้องห้ามประกอบกิจการอุตสาหกรรมอยู่แล้ว การที่คณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ในการประชุม ครั้งที่ ๑๔/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ มีมติเห็นชอบว่าพื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย เป็นเขตพื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชน จึงห้ามมิให้นำไปเป็นพื้นที่ขาย ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็เห็นชอบกับมติของคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ นั้นด้วย ตามหนังสือของผู้ฟ้องคดีฉบับลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๕ ซึ่งผู้ฟ้องคดียอมรับปฏิบัติตามมติดังกล่าวและหากผู้ฟ้องคดีไม่ยินยอมหรือไม่เห็นชอบตั้งแต่ต้น คณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔

/ก็คงไม่...

ก็คงไม่สามารถพิจารณาอนุมัติให้จัดสรรที่ดินการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ส่วนที่ ๑ ได้ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ย่อมไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีจัดสรรที่ดินได้ ดังนั้น การกำหนดเขตพื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชนดังกล่าวไม่เป็นปัญหาในทางปฏิบัติในการอนุญาตจัดสรรที่ดินในส่วนที่ ๑ แต่อย่างใด การกำหนดให้มีพื้นที่สีเขียว เรื่อง สุนทรียภาพ ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเป็นไปด้วยความเหมาะสมและเป็นประโยชน์ ด้านป้องกันอันตรายกับชุมชนโดยรอบของนิคมอุตสาหกรรมเอเซียแล้ว อีกทั้งเมื่อพิจารณาตามข้อ ๕ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติ การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งกำหนดว่า ในการจัดพื้นที่ใน นิคมอุตสาหกรรมต้องมีเขตพื้นที่ระบบสาธารณสุขโรคและสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างอื่น เขตพื้นที่สีเขียว และพื้นที่แนวกันชนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๕ ของพื้นที่ทั้งหมด ประกอบกับ ในมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบ สิ่งแวดล้อมโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซียนั้นผู้ฟ้องคดีก็ได้เสนอให้มีการกำหนดพื้นที่ ริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมไว้เป็นพื้นที่สีเขียวเช่นเดียวกันโดยกำหนดในตารางที่ ๕.๒ - ๒ หัวข้อ ๕.๓ เรื่อง สุนทรียภาพ ให้พื้นที่ริมรั้วนิคมอุตสาหกรรมเอเซียเป็นพื้นที่ส่วนกลาง กรณีจึงแสดงให้เห็นได้ว่าการกำหนดให้มีพื้นที่สีเขียวซึ่งก็คือพื้นที่ส่วนกลางไว้ ก็เพื่อใช้ประโยชน์ ร่วมกันตลอดไปไม่ให้มีการเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ของพื้นที่ดังกล่าว โดยให้เป็น ความรับผิดชอบของผู้ดำเนินโครงการนิคมอุตสาหกรรมคือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ฟ้องคดี ตามสัญญาร่วมดำเนินงานโครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย เนื่องจากพื้นที่สีเขียวในกรณีนี้ เป็นมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมจากการดำเนินกิจการของโครงการ นิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ไม่ใช่มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมอันเกิดจาก การดำเนินกิจการของผู้ประกอบกิจการโรงงานอุตสาหกรรมแห่งใดแห่งหนึ่ง และหากไม่มีการกำหนดมาตรการดังกล่าวข้างต้นแล้วกรณีที่ย่อมจะส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบกิจการ โรงงานอุตสาหกรรมแต่ละโรงงานที่ต้องมีภาระเพิ่มมากขึ้นจากหน้าที่ที่ต้องดำเนินการตาม มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมจากการประกอบกิจการของตนเองเป็นการ เฉพาะอยู่แล้ว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ กำหนดพื้นที่ริมรั้วนิคม อุตสาหกรรมเอเซียเป็นพื้นที่ส่วนกลาง จึงเป็นการกระทำโดยชอบตามกฎหมายว่าด้วย การส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติแล้ว สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดี พิเคราะห์เอาโครงการนิคมอุตสาหกรรมมาตาพุดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ มาเปรียบเทียบกับ

/โครงการ...

โครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเชียของผู้ฟ้องคดีซึ่งร่วมดำเนินการกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ แล้วอ้างว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เลือกปฏิบัตินั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามคำชี้แจงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ว่า ที่ดินที่บริษัท คาทูน นาที เซมบ์คอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด เข้าจาก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ คือ ที่ดินแปลง R ๑๙/๑ - ๖ ไม่ได้เป็นพื้นที่ว่างระหว่างแนวนิคมอุตสาหกรรมมาตาศุดกับชุมชน พื้นที่คั่นระหว่างแนวเขตนิคมอุตสาหกรรมมาตาศุดกับที่ดินแปลง R ๑๙/๑ - ๖ คือ ที่ดินแปลง R ๔ และถนนในโครงการนิคมอุตสาหกรรมมาตาศุด เป็นนิคมอุตสาหกรรมที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จัดตั้งขึ้นเองตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๙ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เช่าก่อนที่กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ และพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ จะบังคับใช้ ส่วนนิคมอุตสาหกรรมเอเชียเป็นนิคมอุตสาหกรรมที่ผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ร่วมดำเนินงานจัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ วัตถุประสงค์ในการจัดทำโครงการนิคมอุตสาหกรรม คือ เพื่อจัดสรรและขาย อีกทั้งได้เคยมีมติคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๔๑ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๑ เป็นมติที่ใช้ในการแก้ไขและป้องกันปัญหาสิ่งแวดล้อมเฉพาะกับนิคมอุตสาหกรรมมาตาศุดเท่านั้น ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๑ โดยไม่มีผลย้อนหลัง (นิคมอุตสาหกรรมมาตาศุดจัดตั้งปี พ.ศ. ๒๕๒๙) หน้าที่ปลูกต้นไม้เป็นแนวหนาทึบกว้าง ๒๐ เมตร เป็นแนวกันชนภายในพื้นที่โรงงานตามมติดังกล่าว ย่อมเป็นหน้าที่ของเจ้าของโรงงาน (บริษัท คาทูน นาที เซมบ์คอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด) โดยตรง ถ้าพื้นที่นั้นตั้งอยู่ในโรงงาน ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ในฐานะผู้อนุญาตในการประกอบกิจการจึงรับผิดชอบในการควบคุมดูแลบริษัท คาทูน นาที เซมบ์คอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด ปลูกต้นไม้เป็นแนวกันชนตามมาตรา ๑๐ (๔) และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีจะนำเอากรณีของผู้ฟ้องคดีกับกรณีของบริษัท คาทูน นาที เซมบ์คอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด ขึ้นมาเปรียบเทียบกันไม่ได้ เพราะกรณีของบริษัท คาทูน นาที เซมบ์คอร์ป (ประเทศไทย) จำกัด นั้น มีลักษณะแตกต่างกันกับกรณีของผู้ฟ้องคดี ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น

สำหรับกรณีผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ กำหนดให้พื้นที่สีเขียวแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ เป็นสาธารณูปโภคห้ามจำหน่ายในการออกใบอนุญาตจัดสรรที่ดิน และยังขัดกับมติของคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ที่มีผลตามกฎหมายที่ให้จำหน่ายได้

/จึงถือว่า...

จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ใช้ดุลพินิจไม่ชอบ นั้น เห็นว่า โดยที่การอนุญาตในการจัดสรรที่ดิน เพื่อให้เป็นนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๙ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๐ และตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๕๐ วรรคสอง เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า มติคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ที่ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการจัดสรรที่ดินในนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ส่วนที่ ๑ ได้ตามแผนผังโครงการและวิธีการจัดสรรที่ดิน ซึ่งมีข้อเท็จจริงและรายละเอียดที่สำคัญคือ โครงการนิคมอุตสาหกรรมเอเซีย ส่วนที่ ๑ ได้แบ่งพื้นที่ใช้ประโยชน์ออกเป็นประเภทพื้นที่จำหน่าย ซึ่งจะเรียกแปลงที่ดินที่แบ่งว่า แปลง อป. หมายถึง แปลงที่ดินที่ใช้สำหรับอุตสาหกรรมทั่วไป ส่วนพื้นที่ระบบสาธารณูปโภค พื้นที่สีเขียว ซึ่งจะเรียกแปลงที่ดินที่แบ่งว่า แปลง ข หมายถึง แปลงที่ดินที่เป็นพื้นที่สีเขียวและพื้นที่สำรองไว้สำหรับการขยายระบบสาธารณูปโภค ซึ่งการแบ่งประเภทดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ปฏิบัติต่อผู้พัฒนานิคมอุตสาหกรรมอื่นในทำนองเดียวกับที่ปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดี โดยมีวัตถุประสงค์ในการแบ่งแปลงพื้นที่เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีนำแปลงที่แบ่งไปยื่นต่อสำนักงานที่ดิน เพื่อทำการรังวัดออกโฉนดที่ดินก่อนคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ พิจารณาออกใบอนุญาตให้จัดสรรที่ดินต่อไปเท่านั้น มิใช่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีนำแปลงที่แบ่งไปจำหน่ายได้ทันทีหรืออนุญาตให้แปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ ไปจำหน่ายได้แต่อย่างใด ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงยังไม่สามารถนำที่ดินแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ ไปจำหน่ายได้ และการที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมผู้ฟ้องคดี ก็ย่อมต้องทราบว่าแปลง ข ๑ - แปลง ข ๒ เป็นแปลงพื้นที่สีเขียวต้องห้ามในการจำหน่ายตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๔ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เห็นชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และข้อเท็จจริงปรากฏตามคำชี้แจงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ว่า ในทางปฏิบัติที่ผ่านมาก่อนที่คณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จะพิจารณาอนุญาตออกไปจัดสรรที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ สามารถปรับปรุงแผนผังจัดสรรที่ดินและเอกสารโครงการจัดสรรที่ดินให้ถูกต้องตามข้อเท็จจริงและกฎหมายได้ตลอด สาระสำคัญในการพิจารณาอนุญาตของคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ในวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ คือ อนุญาตให้

/แบ่งแปลง...

แบ่งแปลงเพื่อไปรังวัดออกโฉนด ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีนำแปลง ข ๑ – แปลง ข ๒ เข้าไปจัดพิมพ์ไว้ในประเภทพื้นที่จำหน่ายนั้นเป็นเพียงแค່รายละเอียดปลีกย่อย ซึ่งคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ไม่ได้ยกขึ้นมาพิจารณาเป็นสาระสำคัญที่พิจารณาเห็นชอบดังกล่าว แต่ในการพิจารณาของคณะกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เป็นการพิจารณาแบ่งแปลงโดยการประมาณ ไม่ใช่การพิจารณาออกใบอนุญาตจัดสรรที่ดิน เนื่องจากจะต้องดำเนินการรังวัดแบ่งแปลงที่ดินชัดเจนแล้วจึงจะเข้าสู่ขั้นตอนการออกใบอนุญาตจัดสรรที่ดิน และเมื่อปรากฏว่าการที่ผู้ฟ้องคดีไปทำสัญญาจะซื้อขายที่ดินแปลงดังกล่าวให้กับบริษัท เอเชีย ซิลิโคนส์ โมโนเมอร์ จำกัด เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ทั้งที่รายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมยังไม่ได้ได้รับความเห็นชอบจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ และยังไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ให้จัดสรรที่ดิน กรณีจึงเป็นการขัดต่อกฎหมายตามมาตรา ๕ และมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๕ และขัดต่อรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมอันเป็นการขัดต่อมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถโอนที่ดินให้แก่ผู้ซื้อได้ จึงไม่ได้เป็นผลมาจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งเก้าใช้อำนาจตามกฎหมายแต่อย่างใด

กล่าวโดยสรุปการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีมติไม่เห็นชอบกับการขออนุญาตในการทบทวนแก้ไขข้อความในมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการใช้ดุลพินิจเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การกระทำดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมาย ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจในการตรวจสอบรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและเสนอความเห็นเบื้องต้นเกี่ยวกับรายงานดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ตามมาตรา ๔๘ วรรคสาม และวรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังกล่าว การพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จึงถือไม่ได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง และเมื่อได้วินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งเก้ากระทำการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้วกรณีจึงไม่จำต้อง

วินิจฉัยในประเด็นเกี่ยวกับการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายนั้นเป็นละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี หรือไม่ อีกต่อไป

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยในประเด็นที่ว่าศาลปกครองชั้นต้นบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ขัดต่อรัฐธรรมนูญในกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ กำหนดมาตรการจำกัดสิทธิในการขายที่ดินให้กับโรงงานของผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า กรณีไม่ใช่ปัญหาในเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติซึ่งตราขึ้นโดยองค์กรที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติหรือรัฐสภาขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ตามนัยมาตรา ๒๑๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แต่อย่างใด ดังนั้น ศาลปกครองสูงสุดจึงไม่จำเป็นต้องส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

พิพากษายืน

นายหัสวุฒิ วิฑิตวิริยกุล

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายไพบุลย์ เสียงก้อง

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายนพดล เสงเจริญ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวรวิทย์ กังศศิเทียม

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวรารุช ศิริยุทธ์วัฒนา

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายประสาธ พงษ์สุวรรณ

วันที่อ่าน

เหตุยก : ผู้พิมพ์